

סֵפֶר תְּקוּנֵי הַזְהָר

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבִּי שְׂמִיעוֹן בֶּדֶד יוֹחָאִי זִיע"א

תְּקוּזָה ע' הַמְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ

מְקוֹד מְדוּיָק וּמְגֻדָּד מְשֻׁלָּב עִם תַּרְגוּמֵי הַמִּלִּים
יּוֹצֵא לְאוֹר לְרֵאשׁוֹנֵה בְּדִי לְהַקְלֵל עַל הַלּוֹמֵד שֶׁבֶל
אֶחָד יוֹבֵל לְהִבִּין בְּגִנְלָה

יְהִלּוּמֵד בְּזֶה יִזְכֶּה לְשִׁכְתֵי רֵאשׁוֹנֵה בְּמַלְכוּתָא דְרַקִּיעָא כְּמוֹ
שֶׁכְּתִב הַצַּה"ק רַבִּי שְׁלֹמֹה בּוֹזְאֵגְלוֹ זִיע"א בְּעַל כֶּסֶף מְלָךְ
בְּהַקְדָּמָה לְסֵפֶר כֶּסֶף מְלָךְ עַל הַתְּקוּנֵי זֶה.

- שְׁמוֹת הַמְּלֻאָכִים לֹא כְּתוּבֵי נְקוּדָה, כִּי אֵין לֹמֵר שְׁמוֹת הַמְּלֻאָכִים וְרַק לְחַשֵּׁב בְּמַחְשָׁבָה.
- כְּמוֹ כֵן הוֹסִפְנוּ בְּבִאֹר וְתַרְגוּמֵי הַזְהָר אֶת הַמְּרֻאֵי מְקוֹמוֹת עַל כָּל פְּסוּק וּפְסוּקָה.
- וְכֵן נִתְקַנּוּ בְּלִשׁוֹן אֲרָמִי מֵאוֹת תְּקוּנֵי חֲדָשִׁים – מִפְּנֵי שֶׁהָיָה מְלֵא שְׂגִיאוֹת

זְכוּת הַרְשָׁבִי שְׂבוּ מִתְנוּצָץ אֹר נִשְׁמַת מִשֶּׁה רַבְנוּ ע"ה
כְּמוֹ שֶׁכְּתִב הַרַב מְקַדֵּשׁ מְלָךְ (ה"א דף ז, וְעַיֵן עוּד אֹר הַזְהָר)
הַשְׁנֵאָה בְּכֹמָה וְכֹמָה עֲנִינִים בֵּין רַשְׁבִּי לְמִשֶּׁה רַבְנוּ,
יְעֻמּוּד לָנוּ שְׁנֵזְכָה לְהַבְטַחַת מִשֶּׁה רַבְנוּ ע"ה "בְּסִפְרָא דָּא
יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי אֱמֹן.

י"ל ע"י מְפַעֵל הַזְהָר הָעוֹלָמִי מִנְחָם אַב תִּשְׁע"ה

רבי שלום יהודה גראס שליט"א
האדמו"ר מהאלמין
חיבר למעלה מאלף ספרים
על כל מקצועות התורה

סניף בת ים
רחוב בר יהודה 50
בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 0527651911

**לקבלת ספרי זוהר
ירושלים בית שמש בני ברק**

אצל הרופא קירופרקטר ד"ר
איתמר ברים ירושלים:

054-8441423

מפעל הזוהר העולמי

050-4116923 / 0527651911

050-4134669 / 050-4133475

על ידי עיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולרפאות חולאת חזק.

(ספר המדות אות סוד, למוהר"ן זי"ע)

מי לה' אלי! - משה רבנו שואל ומבקש למי יש את הזכות לקרב את עם ישראל לאבינו שבשמים? כל המשתתף בהדפסת ספרים הקדושים ספרי הערב רב והמסתעף 5 חלקים, תורת הזוהר י"ח חלקים דהיינו כל הזוהר הקדוש בלשון הקודש באותיות גדולות, בהפצתם ברבים לאלף בתי מדרשיות ויותר, להצלת עם ישראל, יזכו לכל הברכות והבטחות שכתב הרשב"י בזה"ק בפרשת תרומה (דף קכ"ח). האם יש מחשב שיוכל לחשבן את הזכות הגדולה שיכולים לזכות בכסף קטן ? התורם משלם ישר לדפוס!!!

לפרטים: 0527-651911

ha-zohar.info-ha-zohar.com-ha-zohar.net-allzohar.com- dafzoharyomi.com-dailyzohar.com-unityzohar.com-israel613.com

פֶּתַח הַשַּׁעַר

י'הודים ה'פּונו ו'התעוררו ה'יום אם בקולו תשמעו - הובטחנו להגאל - וכל הגאולה תלויה בפתיחת הלב לשמוע ולקיים דברי הבת קול היצאת מהר חורב בכל יום וקוראת "אוי להם לבריות מעלבונה של תורה" - זו תורת הסוד (מהרח"ו).

תורה מפארה נתגלתה במערה - זיו תפארה לדור אחרון נטמנה - כדי לטהרנו בקדשת הזהר הקדוש - כדאיתא בתקוני זהר תקון כ"א (דף ג"ו) "כל הבן הילוד היאורה תשליכנהו" - פי בכף תחיהו, והובטחנו על ידי רעיא מהימנא דדודרו של משיח גם נערים וילדים ידעו סודות התורה.

כל דברי הזוה"ק רצופים אהבה ושבחי הרשב"י ודוגמתם ראה בזהר (ח"א עמוד קנה וח"ב עמוד קנו ועוד). רבי אבא פתח ואמר: מי שרואה את רבי שמעון, רואה את כל העולם. פתח רבי חיא ואמר: רבי שמעון שהוא המאור של כל הארץ, על אחת כמה וכמה שהוא שקול מכל העולם. פתח רבי יוסי ואמר: רבי שמעון המאיר בכל העולם בתורה, וכמה מאורות מאירים על ידו ובגללו על אחת כמה וכמה שהוא עמוד כל העמודים ומשלים הוא את הכסא.

כתב המרח"ו ז"ע, מה שאמר הנביא ירמיהו (ד' כ"ד), "וכל הגבעות התקלקלו" אלו הבחורים התלמידים הקטנים שרואים את מלמדיהם שאינם רוצים ללמוד זוה"ק ותורת הסוד, על כן גבעות אלו נתקלקלו ולבם שרש פורה ראש ולענה ועלתה בהם חלודת טיט ורפש לכפר בחכמת האמת ... ואין ספק כי לא יהיה להם חלק בעולם הבא כנזכר בזהר. ועוד כתב שם, כי הכל תלוי בעסק החכמה הזאת, ומניעתנו מלהתעסק בה היא גורמת אחר ועובב בגין בית מקדשנו ותפארתנו המכנה ונקרא "הדר הכרמל", כמו שאמר הכתוב (שיר השירים ז' ו'): "ראשך עליך ככרמל" ... כי אין לו להקדוש ברוך הוא קורת רוח בעולמו, אלא כאשר עוסקים בחכמה זו.

רואים שפדי לזכות ליראת שמים טהורה, שידע שפלות עצמו, מכרחים ללמוד זוהר הקדוש, ובכך נצלים מקלקולים וכפירות, וזוכים להפיר גדלות הבוּרא ותברך שמו, וכאשר כל ישראל יעסקו בלימוד הזוהר הקדוש מיד נגאלים וניצלים מחבלי משיח. וכל עקר ביאת האדם לעולם הזה הוא כדי שילמד את הלימוד הקדוש הזה. ובאמת כבר הרעיא מהימנא (הוא משה רבנו ע"ה) מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דווקא, כי תורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ללא הפסק ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט).

אין מי שיעזר למשה להוציא השכינה מגלותה

וכתוב בזוהר (בראשית כ"ח עמוד ב'): ובגין דא משה לא מית ואדם אתקרי איהו. ובגיניה אתמר בגלותא בתראה, ולאדם לא מצא עזר אלא כלהו כנגדו. וכן עמודא דאמצעייתא אתמר ביה ולאדם לא מצא עזר דאפיק שכינתיה מן גלותא, הדיא הוא דכתיב (שמות ב') "ויפן כה נכה וירא פי איש". ומשה הוא בדמותו ממש, שנאמר בו לא מצא עזר כנגדו].

אין מי שיעזר לז"א להוציא שכינתו מן הגלות

ובאר במקדש מלך: וממשיך רבי שמעון בר יוחאי לבאר, שהבחינה של משה רבינו אינה זזה מן השכינה בגלות, ועל זה נאמר בגלות האחרונה, שהקדוש ברוך הוא, לא מצא תלמידי חכמים שיהיו עזר למשה בגלות, אלא כלם נחשבים כאלו הם כנגדו, לפי שאינם עוסקים בסודות התורה, לסייע לתקון השכינה. ונאמר בו, ולאדם לא מצא עזר כנגדו, פרוש לא מצא הקדוש ברוך הוא מי שיעזר לזעיר אנפין, להוציא את שכינתו מן הגלות.

ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו "דא גזירת אורייתא"

ונציג גם כן עוד מדברי הרמח"ל: (אגרת פ"ו) (למהר"י בסאן): וזה לשונו:... ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו "דא גזירת אורייתא", ונודע שפאן נרמז ענין זה. וסוד הדבר הוא ממש ענין הפרה האדמה, שהשכינה מוסרת עצמה לשרפת הדין החזק להציל את ישראל, והיא הנתנת לטהרת טמאים שאין להם טהרה אלא היא. הם הנטמאים בטמאה היותר תקיפה - דהינו טמאת מת, שלכן אין להם תקון אלא זה... והאמת, כי הגדר לזה הוא שיהיו ישראל ממייתים עצמם על דברי תורה, ולכן נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל" כמו שדרשו ז"ל. ועל כן הושם זה הפסוק לדרש כן בפרשה זאת ולא בפרשה אחרת... ועתה אמת הוא ודאי, שקטרוג גדול נתעורר על ישראל והיתה צריכה התורה למסר על ישראל ח"ו אפילו לשרפה, לא תעלה ולא תבוא... והאמת, כי במקומות האלה היו ידוע מה שנקתב בזוהר הקדוש, שבאמצעות ספר הזוהר אפשר לזכות לצאת מהגלות ברחמים, דהינו ללא יסורי חבלי משיח.

ובספרו **אדיר במרום** (אדרא רבא) "תנאי אמר ר' שמעון לחבריא עד אימת נתיב בקימא דחד סמכא" מן התקונים הגדולים שנתקנו בעולם היה ספר הזוהר... (זוהר נשא קכ"ד): ובגלל שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים שהוא ספר הזוהר הזה, יצאו בזכותו מהגלות ברחמים... ונמצא שברייחת רבי שמעון בר יוחאי עשה ענין התבה, שבסודה נעשה הזוהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתין, כמזכר בתקונים. ואז נחשב זה לברייחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה. וזהו שנאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל"... והאמת, כי ספר הזוהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) לברכה, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחרית הימים) אלא יציאה. ואודיעך מה תועלת נמצא בזה. והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח... ועל פן גם בריחת משה ורשב"י היו על ידי הגזרה. וכיון שבברייחה זאת נעשה ספר הזוהר, הנה כבר ענין התבה קיים ועומד לכל מי שיוזמן אליו, דהינו: הנדבק בספר הזוהר כבר מגיע ל"אימא" ויצא מן הסטרא אחרא, ואין צריך לו חבלי משיח, כמזכר ברעיא מהימנא פרשת נשא, בענין שהבאתי למעלה בתחלה. והנה, עם כל זה, לא נתגלה הזוהר אלא בזמן הרבה אחרי העשותו, כי הלא הפעלה הזאת אינה צריכה להמצא אלא בזמנה, פרוש: שיברחו ישראל בסוד הזוהר הזה, כי פעלתו אינו אלא בסוף יומיא בדרא דמלכא משיחא (בסוף הימים, בדורו של מלך המשיח), עכל"ק.

דוד שגן דוד בא, חכמת האמת - הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים

הרי אנחנו רואים כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, וכמו שאמר מרן הרי"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.

אמרו חז"ל (סנהדרין צז): דוד שגן דוד בא, האמת תהא נעדרת, ובאר שם בספר בנייהו בן יהוידע [למרן הרי"ח הטוב זי"ע] וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלמוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכל"ק. וב"ה זכינו שרואים שנתקיימה נבואתו בדורנו ממש.

הלומד את האדרא הרשב"י בא מעטר ויושב במלך בראש

כמו שכתוב הצה"ק המקבל רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת

משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עד כאן לשון קדשו. האם יש שמחה גדולה מזו בודאי שפדאי לעשות סעודת מצוה. ואין שום ספק פאשר יבקש כל בקשה שהוא, בזכות הלמוד בזוה"ק, יזכה שתתקבל תפלתו. כמו שמבאר בכתבי האר"י מובא (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח'ברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שפדשו בזוהר בפרשת שמות, על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה. (ספר זכותיה דרשב"י)

ועתה בכל רגע ובכל מקום שתלמדו זוהר הקדוש מתקשרים ומתחברים לנשמות הרשב"י ע"ה, וזוכים לישועות נפלאות נסים מעל הטבע (הרמ"ז), ובודאי הרשב"י ע"ה יפירו לכם טובה ותושפעו ממקור הברכות, שהזוה"ק מגן ומציל מכל הצרות ומונע פגועים ואסונות. וכל מי שעיניו בראשו ועדין בר דעה, ירוץ ויחטוף ויאחז באילן החיים האמתיים.

קרוב לימות המשיח, אפילו נעדים ידעו נסתרות

אמר לון רבי שמעון לית רעותא [תרגום ללשון הקודש]: אמר להם רבי דקודשא בריך הוא בדא דיתגלי כל שמעון אין רצונו של הקב"ה בזה שיתגלה כך לעלמא וכד יהא קריב ליומי לעולם כל כך, וכשיהיה קרוב לימות משיחא, אפילו רביי דעלמא זמינין המשיח אפילו נעדים שבעולם עתידים לאשכחא טמירין דחכמתא ולמנדע למצוא נסתרות של החכמה ולדעת על ידו ביה קצין וחושבינן, ובההוא זמנא קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל. אתגליא לכלא.

(זוה"ק פרשת וירא דף ק"ח ע"א).

קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו).

המקבל האלקי הצדיק הקדוש רבינו יעקב אבוחצירא זצוקללה"ה (בספרו גנוז המלך דף קפ"ה) אומר בשם רבי שמעון בר יוחאי הקדוש: דמי שלא למד תורת אמת שהם סודות התורה טוב לו שלא נברא דבלא זה אין אדם יודע אלהותו יתברך, ויראתו

ואהבתו, ועבודתו (ראה תיקוני זוהר תיקון ל' ותיקון מ"ג באריכות). והרב פתייה זי"ע אומר בשם רבי חיים וויטאל זי"ע שכתב בתחלת שער המצוות: **ואם לא עשה כן הרי חסר מצוה אחד של תלמוד תורה שהיא גדולה ושקולה ככל המצוות וצריך שיתגלגל עד שיטרח בד' בחינות של הפרד"ס הנזכר. עד כאן לשונו. ועוד אמר הרב יהודה פתייה זי"ע שעוד בשעת הלוייה כאשר בוכים עליו, יתכן שכבר חזר לעולם הזה בגלגול, השם ירחם.**

ואמר הרבי מקאמארנא בספרו היכל הברכה: - בדור הזה האחרון, מי שאינו עוסק בספר הזהר ותיקונים וכתבי מרן האר"י שהם חיים ממש לנפש, בלולה במקרא ובמשנה ובתלמוד ופוסקים, ידע נאמנה שכל תורתו שעוסק הוא משפה ולחין, כדואג, ואין לו עסק בחיים והארה לנפש, והוא כלו טעות ורמאות, ואינו עוסק בתורה אלא להיות מאנשי שם, להיות רב וראש גדול הדור ולהשתרר על הבריות, ואין לו חיים ולא חלק בחיים. וכדכתיב בתיקוני זוהר חדש, עכ"ל. (היכל הברכה קומנה פרשת עקב ז', י"ט - אור הזוהר פרק י').

למוד הזהר תקון האדם בזה ובבא

בהיכלא תנינא יש שם חיה קדושה יופיא"ל [גימטריה קבל"ה, הרב משה זכותא] שמייה, ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא, לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה. [והוא היה רבו של משה רבינו עליו השלום, פיזיע].

האי חיותא, קיימא למתבע אגרא מעם קודשא בריה הוא, למיהב לכל אינון דרדפי בתר פל מאריהון דחכמה, ואפילו מפל בר נש, ואולפי חכמתא למנדע למאריהון, והוא אגרא דיהיב לבני נשא דרדפי בתר חכמה למנדע למאריהון.

דכד נפק בר נש מהאי עלמא, האי חיותא נפקא על ד' שרפים מעפפין, וטאסת קמיה, ולא שביק פל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא אחרא, למקרב בהדיה, [ואף על פי שיהיה חיב, יצילהו שלא יצטערוהו כעת, ונקח לא ינקה חס ושלום, שאין משוא פנים למעלה ויטהרוהו מסיגי מעשיו, אור החמה בשם הרמ"ק זכרוננו לחיי העולם הבא]. וכמה אינון שליחן דשלם, סחרניה. ואלין שרפים פד נטלין ואתחזין, אתפפין אינון שרפים נחשים, דנפקן מההוא נחש דגרים מוזתא לכל עלמא.

האי חיותא קדישא קיימא פד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדן שאל לה ברזא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיף אבתרה ואדבק בה, הכי יחבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו, וכד נטלי גדיפיהו, אלין שרפים דתחותה, כדן כלהו בטשי בגדפיהו, ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת, וקיימא ולא קיימא, והכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת.

ואף על גב דעובדין טבין אית לה, בגין (בראשית קל"ב) דלית אגרא בהווא עלמא, כאינון דמשתדלי בחכמתא, לאסתפלא ביקרא דמאריהון, ולית שיעורא לאגרא, דאינון דינדיעי חכמתא, לאסתפלא ביקרא דמאריהון. זכאה חילקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דכתיב, (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה [פי סתם חכמה הוא סודות התורה, אור החמה, בשם הרמ"ק זכרונו לחיי העולם הבא] ואדם יפיק תבונה. (זהר חלק ב' רמז:)

זכאין כל אינון דמשתדלי באורייתא, למנדע בחכמתא דמאריהון, ואינון ידעי ומסתפלין ברזין עילאין. בגין דכד בר נש נפיק מהאי עלמא, בהא אסתלקו מניה כל דיניו דעלמא. ולא עוד, אלא דפתחין ליה תליסר תרעי דרזי דאפרסמונא דכיא, דחכמתא עילאה תלייא בהו.

ולא עוד, אלא דקודשא בריה הוא חקוק ליה בהווא פורפירא, דכל דיוקניו גליפין תמן. וקודשא בריה הוא אשתעשעא ביה בגן עדן, ואחסין תרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי.

חכמתא דאצטריף ליה לבר נש. חד, למנדע לאסתפלא ברזא דמאריה. וחד, למנדע ליה לגופיה, ולאשתמודע מאן איהו [כמו שכתוב בזהר חלק א' (דף ע"ח.) שהקדוש ברוך הוא אמר לאברהם אבינו עליו השלום, לך לך למנדע לך, ואתקנא גרמיה, ופרוש באור החמה שם (בשם הרב א"ג זכרונו לברכה): כלומר, לידע שרש נשמתך מאיזו מקום נחצבת, ובזה תתקן גרמך, שאם לא ידע זה אינו יכול ליתקן. עד כאן לשונו], ואיך אתברי, ומאן אתי. ולאן יהי. ותיקונא דגופא, היאך אתתקן. והיאך איהו זמין למיעל בדינא קמי מלכא דכולא.

וחד, למנדע ולאסתפלא ברזין דנשמתיה. מאי היא האי נפש דביה, ומאן אתיא, ועל מה אתי בהאי גופא טפה סרוחה, דהיום כאן ומחר בקבר. וחד לאסתפלא בהאי עלמא, ולמנדע עלמא דאיהו ביה, ועל מה יתתקן. ולבתר, ברזין עילאין דעלמא דלעילא, לאשתמודעא למאריה. וכל דא יסתכל בר נש מגו רזין דאורייתא.

תא חזי, כל מאן דאזיל להווא עלמא בלא ידיעה, אפילו אית ביה עובדין טבין סגיאין, מפקין ליה מכל תרעי דהווא עלמא. פוק חמי מאי פתיב הכא, הגידה לי, אימא לי רזין דחכמתא עילאה, איך אנת רעי ואנהיגת בהווא עלמא עילאה. אוליף לי רזין דחכמתא, דלא ידענא, ולא אוליפנא עד הכא. בגין דלא אהוי בכיסופא, בגו אינון דרגין עילאין, דאנא עאל בינייהו, דהא עד הכא לא אסתפלנא בהו.

תא חזי, מאי כתיב, (שיר השירים א) אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם אנת אתיא בלא ידיעה, ולא אסתכלת בחכמתא, עד דלא תיעול הכא, ולא ידעת ברזין דעלמא עילאה, צאי לך, לית אנת כדי למיעל הכא בלא ידיעה, צאי לך בעקבי הצאן, והוי

יְדַעַתְּ גוֹ אֵינוֹן עֲקֵבֵי הַצֶּאֱן, אֵלִין אֵינוֹן דְּבַנֵּי נֶשָׂא דְדָשִׁין לוֹ בְּעֵקֵב, וַיְדַעִין רְזִין עֵילָאִין דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְבָהּ תִּנְדַּע לְאַסְתַּפְלָא וּלְמַנְדַּע כּו'. (זהר הקדש שיר השירים בדבור המתחיל שלמה אהיה פעטיה)

בַּהֲקֻדְמַת הַתְּקוּנִים (י"ד): הַלְכָה אִיהִי קְבֵלָה. הַטַּעַם לְמָה הַקְּבֵלָה נִקְרָא הַלְכָה, עַל כִּי הִיא לְבִדָּה הוֹלְכַת עִם הָאָדָם לְבֵית עוֹלָמוֹ. וְזֶה רְמוּז בְּמָה שֶׁכָּתַב אֵל תִּקְרָא הַלִּיכוֹת אֶלָּא הַלְכוֹת, וְלָמָּה לֹא נִכְתַּב הַלְכוֹת עוֹלָם לוֹ, לְלַמְדָּךְ דְּדוֹקָא הַקְּבֵלָה הַנִּקְרָאת הַלְכוֹת הַסּ הוֹלְכִים עִם הָאָדָם לְבֵית עוֹלָמוֹ, וּבְכָל מְקוֹם שֶׁהוֹלֵךְ בֵּיתוֹ עִמּוֹ לְצוּתָא וּלְכַבּוּד וּלְתַפְאָרַת, כִּי הַמְלֵאָךְ הַנִּבְרָא מִלְמוּד הַקְּבֵלָה לְעוֹלָם אֵינוֹ נִפְרָד מֵהָאָדָם נוֹסֵף עַל מַתָּן שְׂכָרוֹ, אֲבָל לְמוּד הַפְּשוּט שְׂכָרוֹ אִתּוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. (פסא מלך להקדמת התקוני זהר דף י"ד):

מֹשֶׁה רַבְּנוֹ וְהַרְשָׁב"י אֹמְרִים: כִּי הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּמוֹ תַבַּת נַח שְׂאֵלוֹ שְׂיִלְמָדוֹ וַיְצַלּוּ מִחֲבַלֵּי מִשִׁיחַ, וְהַרְמוֹח"ל הַקְּדוֹשׁ אֹמֵר לָנוּ: שְׂרַק בְּזֶה תְּלוּי סוּד הַצֵּלַת עִם יִשְׂרָאֵל בְּדוֹר הָאֶחָרוֹן וְגֵאוּלְתוֹ, בְּכַח וּסְגֻלַּת לְמוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ: בְּרִיחַת רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי עֲשֵׂתָה עֲנִין הַתְּבָה, וְכִלְנֹו נִבְרַח לְהַתְּבָה הַזֹּאת וְנִנְצַל.

וכבר גילה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צוואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זיע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלימוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" [ספר הרש"ש עמ' 158], מילותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלוקינו. יקרו והקדישו מזמנכם בכל יום לשם שמיים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

עַל יְדֵי קְרִיאַת הַזוּהַר קִרְאָה בְּאֹזַר הַגְּנוּז אֶת כָּל הָעוֹלָם

בספר אור התורה (שבועות סוף ע' רכא). כתב וז"ל: הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִי"ע הַגִּיד לְאָדָם אֶחָד שְׁבָא לְשֵׁאוֹל עַל בְּנוֹ שֶׁהִיא רְחוֹק מִמֶּנּוּ מֵאָה פְּרָסָאוֹת, וְאָמַר: שְׂרׁוּאָה אוֹתוֹ מִמֶּשׁ אֵיךְ הוּא עוֹמֵד כַּעַת בְּבִרְעִסְלִי. וְהֵינּוּ, עַל יְדֵי שִׁקְרָאוֹ לְפָנָי בּוּזֵהר הַקְּדוֹשׁ, וּנְפִשְׁט וְנִתְגַּלָּה הָאוֹר הַגְּנוּז שֵׁם שְׂרׁוּאִים מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ.

אֲחִינוֹ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל - הִבִּיאוּ בְּרַכָּה אֶל בְּיַתְכֶם וּבְכָל רְגַע תּוֹכְלוּ לְהַתְּקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרְשָׁב"י - וּבּוֹדָאי הַרְשָׁב"י זִי"ע יִפִּיר לְכֶם טוֹבָה וְתוֹשָׁפְעוּ מִמְּקוֹר הַבְּרַכּוֹת, שְׂכַפְדִּיעַ שֶׁהַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ מְגוֹן וּמְצִיל מִכָּל הַצָּרוֹת וּמוֹנֵעַ פְּגוּעִים וְאַסּוֹנוֹת - וּבְפִרְט בְּדוֹר הָאֶחָרוֹן הִזָּה שְׂמַצְפִּים כְּבֵר בְּכִלְיוֹן עֵינַיִם לְגֵאוּלָּה הַשְּׁלִימָה - וּכְבֵר הַבְּטִיחַ

הֲרַעֲיָא מְהִימְנָא: "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" אֲשֶׁר עַל כֵּן אַחֲיֵינוּ הִטְהוּרִים
חוּשׁוּ וְהִצִּילוּ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל לְהִדְבֵּק בְּלִמּוּד הַזּוֹהַר הַקְּדוֹשׁ, וּבְנִדְאֵי הַמְּשִׁיחַ
וְהַרְשָׁב", יִמְלִיצוּ טוֹב בְּמִרוּמֵי, עַל כָּל הַלּוֹמְדִים, וְנִנְשָׁע הַנְּשׁוּעָת עוֹלָמִים כּוֹלְנוּ
לִי-הַ מְצַפִּים.

עַל כֵּן, יְהוּדִים יִקְרִים, תְּנוּ לַמּוֹד לְשֵׁם שָׁמַיִם, הַקְּרִיבוּ מִדְּקוּתֵיכֶם לְמַעַן הַשְׂכִּינָה
הַקְּדוֹשָׁה, לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ, לְגֵרֵם לְפִדּוֹת נַפְשָׁנוּ, וְנִלְךָ כְּלָנוּ כְּאֶחָד יַחַד לְקַבֵּל
אֶת אֹר פְּנֵי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

הַקְדָּמָה

בְּזֶה תֵּלֹוּ כָּל גְּאוּלְתֵינוּ וּפְדוּת נַפְשֵנוּ

'יתברך ה' ויתנשא האדון, אלוקי העליונים יפארו התחתונים, אשר דוד נאמן יראו וישמחו. ואודה את ה' בתוך קהל ועדה שהחניני והגיעני לראות את ספר תיקוני הזהר הקדוש מהתנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א תקון ע' המבאר בלשון הקדש, מקור מדויק ומנקד משלב עם תרגום המלים, שיוכל כל אחד ללמוד תמידים כסדרם לטהרת הלב ולהתם כל פשע, ובזה יתעוררו ויתלהבו הלבבות ברשפי אש שלהבת י-ה אהבת ה' יתברך שמו לעד, כי בזה תלוי כל גאולתינו ופדות נפשנו, כמו שאמר מרן הרי"ח הטוב ברוח קדשו לפני למעלה ממאה שנה - כי לעתיד הכל ילמדו בה [בחכמת האמת] כמו שלומדים תהלים.

אמרו חז"ל (סנהדרין טז): דור שבן דוד בא, האמת תהא נעדרת, וביאר שם בספר בניהו בן יהוידע [למרן הרי"ח הטוב זי"ע] וזל"ק: והאמת נעדרת, כלומר חכמת האמת הוא חלק הסוד, תרבה, והעוסקים יהיו עדרים עדרים בלימוד הקבלה. אי נמי, עתה (בזמנו לפני למעלה ממאה שנה), יש אנשים פרטיים לומדים קבלה, כל אחד בקרן זוית בסתר, אבל לעתיד, הכל ילמדו בה כמו שלומדים תהלים, ותמצאם עדרים עדרים בבית המדרש. עכ"ל. וב"ה זכינו שרואים שנתקיימה נבואתו בדורנו ממש.

זאת ועוד נתקיים פסקו שכתב לכל ישראל, וזל"ק: מִזְמַן אֲשֶׁר הִצִּיץ וַיִּרַח אוֹר יְקָרוֹת שֶׁל שְׁנֵי מְאוֹרוֹת הַגְּדוֹלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים וּסְפֵר הַזְהָר קִימוּ וְקָבְלוּ הַיְהוּדִים קֵהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל לְהַחֲזִיק בְּלִמּוּד הַקְּדוֹשׁ שֶׁל הַתְּקוּנִים וְהַזְהָר יְחִיד וְרַבִּים מְנַעַר וְעַד זְקֵן, וְהַגַּם דְּאִין לְאֵל יָדָם לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין סוּד אֲמֵרוֹת טְהוֹרוֹת שֶׁבְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים הָאֵלֶּה אֶף עַל פִּי כֵּן שׁוֹתִים בְּצִמָּא אֶת דְּבָרֵיהֶם וּמְתַלְהִבִּין בְּקִרְיָאָתָן מְאֹד מְאֹד. (רבנו יוסף חיים, הגן איש חי, בהקדמת התקונים בניהו).

וכתב בספר שבחי הר"ן מברסלב (אות יט), וזל"ק: בְּבוֹאֵם לְמַעַרְת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֲזִי בְּנֵי הַנְּעוּרִים עֲסֻקוּ בְּתַפְלָה וּבְלִמּוּד זְהָר פְּאֶשֶׁר פִּקֵּד עֲלֵיהֶם הוּא זְכָרוֹנוּ לְבִרְכָה, וּמִמֶּנּוּ לֹא רָאוּ שׁוּם דְּבָר, רַק הָיָה שְׂמִיחַ עַד מְאֹד. וּבְכָל עַת בָּא אֲצֵל הָאִישׁ שֶׁהָיָה עִמּוֹ וְאָמַר לוֹ: אֲשֶׁרִיף וְכוּ', וּבְלִילָה הַלַּיְתָּה מְחַדֵּר לְחַדֵּר, וְהַזְהִיר אוֹתָם לֹמַר זְהָר וְכוּ' וְכוּיָצָא, וְהוּא בְּעֵצְמוֹ לֹא אָמַר כְּלוּם, רַק הָיָה הוֹלֵךְ וּמְנַגֵּן בְּעֵצְמוֹ וְהָיָה בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה עַד אוֹר הַיּוֹם, וְכִשְׁפָּהִיר הַיּוֹם עֲמַד בְּטִלְיָה וְתַפְלִין וְהַתְּפַלֵּל כְּפָה שְׁעוֹת, עכ"ל.

ורבינו הקדוש יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, כתב בספרו נוצר חסד, (פרק ד' משנה כ'), וזל"ק: וְלוֹ עֲמִי שׁוֹמַע לִי בְּדוֹר הַזֶּה שֶׁהַמִּינּוֹת גּוֹבְרִים הֵיוּ לֹמְדִין עִם תִּינוּק

בן תשעה שנים ספר הזוהר והתקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמותו ויתקיים. וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית.

ועתה זכינו בדור אחרון – לתרגם את הזוהר הקדוש על תקון ע' ללשון הקדש, לשון שבו מתחברת השכינה, ובה נבראו שמים וארץ, ונתנה תורה בלשון הקדש – כדאיתא בזוה"ק פ'רשת נח שכל כח דזר הפלגה היא מדיבורם בלשה"ק והתאחדותם. עד שהפיצם השי"ת וחלקם לשבעים לשון. כל שכן אנו הלומדים תורה בלשה"ק ומאחדים – שיש כח בלשון הקדש להתאחד עד נותן התורה בבחינת קוב"ה אוריי"תא וישראל חד הוא [ראו תחלת הזוה"ק בסוד האותיות] – ועל זה יגל יעקב וישמח ישראל, כי כך יתאחדו הלומדים בזוה"ק מקטן ועד גדול יונק עד איש שיבה, לעסק בלמוד הזוה"ק בשמחה.

אמרו בתקונים (תקון ו' דף כ"ד), וזה לשונו: וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראא בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) ויקראתם דרור בארץ וגומר, עין שם. הט אַזְנִיךָ ושמע, כי נודעה יד השם אל עבדיו דחבור הזוהר הקדוש לא נתגלה לראשונים זאת לפנים בישראל, כי אם ואמר אל דור האחרון שם יתנו קריא"ה נאמנ"ה הנהו זהרה'ורי דבזכות זאת ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה.

ובדרך זו אלף לפרש קרא כדכתיב האמור בפרשת בהר "ויקראתם דרור בארץ לכל ישיביה יובל הוא תהיה לכם" כו'. והן עוד נביא מה שכתוב בזוהר הקדוש ברעיא מהימנא ספר נשא (דף קכד:) והילך לשונו: והמשפילים זיהירו כזהר הרקיע, והמשפילים זיהירו כזהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריך נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) "ה' בדרך ינחמו ואין עמו אל נכר", עד כאן לשונו.

ראה גם ראה כי בחינת ספר הזוהר הוא בבניה, ומידע ידוע מאי דאתמר בזוהר הקדוש ובתקונים בדוכתי טובא פאשר ירדף הקורא אצל עין רוג"ל איהו מקום בניה, והוא פי חמשים שנים דיובל הנה הנם חמשים שערי בניה. וזה אמר ויקראתם דרור בארץ לכל יושביה, ויקראתם דיקא, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּסֵפֶר הַזֹּהַר והתקונים, ובזכותא תליא מילתא, דעל ידי זה דרור בארץ לכל יושביה. ועל זה סיים וקאמר יובל היא, כלומר דהם בחינה אחת, כמו שיובל בחינת בניה, כמו כן למוד הזוהר הקדוש אני בניה לי גבורה. ומה שאמרו בזוהר הקדוש במאמר הלזה על ידי למוד ספר הזוהר שהוא מסטרא דבניה ויהיו טועמי"ם מלמטה מאילנא דחיי נפשי יסוב"ב ינחני לרמז בזה פי בניה עם הכולל גימטריא חיי"ם. (נפש חיים מערכת הז' אות

ה'. [דברי הרעיא מהימנא הנזכר לעיל נתבארו באריכות בספר תניא קדישא, אגרת הקדש סימן כ"ו, עין שם].

ברעיא מהימנא (פרשת נשא דף קכ"ד:) והמשפילים זיהירו כזוהר הרקיע בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר, מן זוהרא דאימא עלאה תשובה. באלין לא צריף נסיון, ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. ויתקיים בהון, (דברים לב) ?? ביד נחננו ואין עמו אל נכר. עד כאן לשונו. הנה מבאר מפאן, שהחבור מהזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו. וזהו שאמר ובגיניה ושבבתם איש אל אחזתו וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצריך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאלה העתידה לא תהיה הגאלה עד שיזכו לתוספות הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה. (של"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון).

חובה ללמוד חכמת האמת בלי שום ספק

ההשגחה, כבר אמרנו שהיא מה שבין הבורא לברואיו, והרי מקומה הוא העיון באלוקותו. נעשה הקש עתה: הקדוש ברוך הוא מצוה אותנו שנדע השגחתו, והרי אנו רוצים ללמוד מה שיודיענו השגחה זאת. ומה שיודיענו השגחה זאת אינו אלא חכמת האמת, שהיא העיון באלוקותו יתברך שמו. **אם כן הרי אנו רואים בלא ספק חובה ללמוד חכמת האמת.** (רבינו הקדוש משה חיים לוצאטו הרמח"ל זכותו יגן עלינו, שערי רמח"ל, מאמר הונוח, עמוד פ')

אין יותר חשיבות מדרישת סתרי תורה, מפני שהם נוגעים באלקות

אין ספק שמכל דרושי העולם אין חשוב מדרישת סתרי תורה מפני שהם נוגעים באלהות, כי מציאות כל מה שנתן תורה לישראל הפונה לדעת האלוה ולעבדו. (הרמ"ק רבינו משה קורדובירו, דע את אלקי אבירי, ה')

חכמת האמת היא רק להאיר על מה שחבוי בתוכו של אדם

איננו מחדשים דבר. עבודתנו היא רק להאיר על מה שחבוי בתוכו של אדם. (רבינו מנחם מנדל מקוצק זכותו יגן עלינו אמן)

יש סגלה נפלאה לאין ערוף לעוסקים בחכמת הקבלה, שאפלו בשאינם מבינים מה שלומדים, מעודדים עליהם את האודות המקיפים את נשמתם - כל אדם מישראל מבטח בסופו, שישגי כל ההשגות הנפלאות

אמנם יש בזה דבר גדול וראוי לפרסמו, כי יש סגלה נפלאה לאין ערוף, לעוסקים בחכמת הקבלה, שאף על פי שאינם מבינים מה שלומדים, אלא מתוך החשק והרצון

החזק, להבין מה שלומדים, מעוררים עליהם את האורות המקיפים את נשמתם. פרוש, כי כל אדם מישראל מבטח בסופו, שישגי כל ההשגות הנפלאות, אשר חשב השם יתברך במחשבת הבריאה להנות לכל נברא. אלא מי שלא זכה בגלגול זה, יזכה בגלגול ב' וכו', עד שיזכה להשלים מחשבת הבורא שחשב עליו. (הרב הקדוש רבי יהודה אשלג זכר צדיק לברכה, הקדמה לתלמוד עשר ספירות, אות קנ"ה)

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאלה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלו.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצאטו זכר צדיק וקדוש לברכה זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישירים" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין פמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול פהרמח"ל זכותו יגן עלינו אמן אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאלה ברחמים. עד כמה היה חביב למוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמד ממה שהרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב זכותו יגן עלינו אמן, העיד בעצמו ואמר, שלמד ושנה הפרי עין חיים מאה פעמים ואחד.

ועוד רבים הפליגו במעלת הלומד מספר הזהר, ונמנה.

ממעלות העוסק בספר הזהר בקצרה:

☞ מקרב גאלת ישראל ברחמים.

☞ מבטל גזרות קשות.

☞ זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מכל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי.

- ❖ מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע.
 - ❖ ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא.
 - ❖ ינצל מתאוות רעות וממדות רעות.
 - ❖ הרי הוא כהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים.
 - ❖ יזכה לחזות בנעם השם.
 - ❖ נצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין.
 - ❖ זוכה להבין את למודו ומתקיים בידו.
- ❖ למוד בספר הזהר הקדוש לעלוי נשמות נפטרים מסגל ביותר לתקן נשמתם ולהעלותם למקומם העליון ולהצילם מכל דינים.
- ❖ "כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, ננשע בכל הנצרך לנו.
- ❖ תבת "ורפאתיו" עולה בגימטריא (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703), כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם.
- ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.
- האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולמוד בספר הזהר הקדוש; וכי ימצא חלילה יהודי, אשר לא רוצה לפעל בשביל לקרב גאלת ישראל ברחמים ולבטל כל גזרות קשות רחמנא ליצלן. אלא שלצערנו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדשתו ומעלתו של הדבר, כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לך בכל כחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש. היצר הרע שיודע בודאות שפעל ידי הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד, וכל מציאות העולם משתנה והוא מתקרב בצעדי ענק לקראת הגאולה השלמה ברחמים, משקיע מאמצים מיחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל פדרכו בשקרים ובהפחדות, והעקר שמטרתו תשג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. פדרכו של היצר, הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמקה ואהבה:
- לאחד - שאיננו מבין את לשון הזהר, טוען כנגדו: מה התועלת בקריאתך, הרי אינך מבין כלום. לשני - שעוסק כל יומו בלמוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקבל, כשתסים ללמד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמד בספר

הזהר, פֶּעַת זְהוּ בְּטוֹל תּוֹרָה. לְשִׁלְיִשִּׁי - שְׁעֵדִין רְחוֹק מִקִּיּוֹם הַמְּצוּוֹת, טוֹעֵן: מַה לָּךְ וּלְסַפֵּר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה? זֶה לֹא בְּשִׁבְלֶךָ כָּלָּל! לְרַבִּיעִי - הַמְחַפֵּשׁ כָּל טַעֲנָה לְהַתְחַמֵּק מִקִּיּוֹם חוֹבוֹתָיו, טוֹעֵן: אֲסוּר לְקַרְא בְּסֵפֶר הַזֹּהַר! הַשְּׁמַר נִפְשְׁךָ וְהַתְּרַחֵק מִזֶּה הַסֵּפֶר.

בְּרֵאשׁוֹנָה נִבְאָר: כִּי אִף גִּירְסָא בְּעֵלְמָא - קַרְיָאָה לְלֹא הִבְנָה כָּלָּל בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ - מַעֲלָתָה גְּדוֹלָה וְנִשְׁגָּבָה וּפּוֹעֲלַת רַבּוֹת וּנְצוּרוֹת. וְנִבְיָא מְשַׁל לְמָה הַדְּבָר דְּוָמָה - לְרוֹפָא הַנוֹתֵן תְּרוּפָה לְאָדָם הַנּוֹזֵק לָהּ, אִף עַל פִּי שְׁאָדָם זֶה אֵינוֹ מִבִּין כְּלוּם בְּחֻכְמַת הַרְפוּאָה, רַק לְקַח תְּרוּפָה מִרוֹפָא מְמַחָה שְׁבָקִי וְיִודַע בְּחֻכְמַת הַרְפוּאָה, הַתְּרוּפָה מוֹעִילָה לוֹ, וְהוּא בְּסִיעֵתָא דְשִׁמְיָא מִתְרַפָּא וְקָם מוֹחִלּוֹ, נִכּוֹן גַּם הַדְּבָר לְגַבִּי הַקַּרְיָאָה בְּסֵפֶר הַזֹּהַר, אִף שֶׁהַקּוֹרָא לֹא מִבִּין כָּלָּל אֶת אֲשֶׁר הוּא מוֹצִיא מִפִּיו, הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה הַטְּמוּנָה בְּמֵלִים שֶׁל סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ פּוֹעֲלַת בְּקוֹרָא אוֹתָם אֶת פְּעֻלָּתָהּ וְזוֹכָה לְכָל הַמַּעֲלוֹת שֶׁנֶּאֱמָרוּ לְגַבִּי הַעוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ. (גוּרֵי הָאֲרִיז"ל, הַחִיד"א, פֶּלֶא יַעֲזֵר, דָּגַל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם, רַבִּי חַיִּים פֶּלֶאגִּי, שׁו"ת יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי, שׁו"ת פְּרַחֵי כְּהֵנָה, עֲצֵי עֵדֶן קוּמְאֲרָנָה, בֵּן אִישׁ חַי סֵפֶר בְּנֵיהוּ, הַסְּפַמַת הַרְבַּ הַקְּדוֹשׁ מֵאֶפְסָטָא, תְּקוּנָי זֶה דְּפּוֹס מְעוּבּוֹ, אֹר נַעֲרַב לְהַרְמִ"ק חֶלֶק ג' פֶּרֶק ג', מִטָּה אֶפְרַיִם סִימֹן תַּקְפִּי"א סַעִיף קָטוֹן י"ז, וְעוֹד)

לְשֵׁנִי - שְׁעוֹסֵק כָּל הַיּוֹם בְּלַמּוּד שׁו"ס וּפּוֹסְקִים - תְּלַמְּדֵי חֻכְמִים וּבְנֵי יְשִׁיבוֹת הַעוֹסְקִים כָּל זְמַנָּם בְּלַמּוּד הַתּוֹרָה, צְרִיכִים לְהַקְדִּישׁ בְּכָל יוֹם זְמַן לְקַרְיַאת מִסְפֵּר דְּפִים בְּסֵפֶר הַזֹּהַר, שְׁזֹכוֹת הַקַּרְיָאָה הַזֹּאת, מְלַבֵּד כָּל מַעֲלוֹתֶיהָ לְכָלָּל יִשְׂרָאֵל, תּוֹעִיל לָהֶם בְּיוֹתֵר שְׁיִזְכּוּ לְהַבִּין אֶת לַמּוּדָם וּלְזַכְּרוֹ, וְכֵן לְהַתְעַלּוֹת וּרְחִינִית גְּדוֹלָה, כְּנִרְאָה בְּחוּשׁ.

מֶרֶן רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן, בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי, מְבַאֵר אֶת מֵאֲמָר הַגְּמָרָא "כָּל הַעוֹסֵק בְּתוֹרָה מִבְּפִנִּים תּוֹרָתוֹ מִכְרָזַת עֲלָיו מִבְּחוּץ", שְׁכָּל הַעוֹסֵק בְּחֶלֶק הַפְּנִימִי שֶׁל הַתּוֹרָה זֹכֶה וּמְאִירוֹת עֵינָיו בְּחֶלֶק הַנִּגְלָה שֶׁל הַתּוֹרָה. וְאִף מֶרֶן הַגָּאֹן הַגְּדוֹל רַבִּי בֵּן צִיּוֹן אַבָּא שְׂאוּל זְכָר צַדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרְכָה זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אָמֵן הִיָּה מוֹרָה לְתַלְמִידָיו בְּעוֹדָם בַּחוּרִים צְעִירִים לְקַרְא בְּכָל יוֹם מִסְפֵּר דְּפִים בְּסֵפֶר הַזֹּהַר, שְׁיַעֲזֹר לְפַתַּח אֶת הַלֵּב לְתוֹרָה וּלְזַכֵּךְ הַנֶּפֶשׁ. וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר, כִּי סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ מְלֹא וְגְדוֹשׁ בְּמוֹסֵר וּמְלַהִיב בְּיוֹתֵר לְעַבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ, וְזֶהוּ סֵפֶר הַמוֹסֵר הַטוֹב בְּיוֹתֵר.

וְכַתֵּב בְּסֵפֶר הַקְּנָה הַקְּדוֹשׁ עַל הַפְּסוּק "וְשַׁבְתֶּם וּרְאִיתֶם כּוֹי לֹא עֲבָדוּ", כִּי מִי שְׁעוֹסֵק דּוֹקָא בְּנִגְלָה וְלֹא בַּזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא "לֹא עֲבָדוּ", גַּם אֵינוֹ נִקְרָא תְּלַמִּיד חֻכֵּם, רַק בְּשֵׁם תְּלַמִּיד, כִּי שֵׁם חֻכֵּם אֵינוֹ רַק עַל חֻכְמָה הַפְּנִימִית, יַעֲזֹר שֵׁם... וְכִיּוֹן שְׂיַדַּעַת פְּמָה גְּדוֹלָה מַעֲלַת לַמּוּד חֻכְמַת הָאֲמַת כּוֹי... יְוֹדַע גְּדַל חַיִּיב וְגְדַל הַשְּׁכָר

למי ש'לומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שפן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה (לשון הפסא מלך, תיקוני זהר מ"ג).

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זכר צדיק לברכה משם רבו החפץ חיים זכר צדיק לברכה, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פרשה ואפלו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

רבנו מרן החזון איש זכר צדיק לברכה הורה לשואליו ללמד זהר פספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו, הגאון רבי שמריהו גריינמן זכר צדיק לברכה. ובספר מעשה איש, (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל): שאמר: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל. נתן להאריך על כך בעוד עבודת רבות, אף די בכך למבין.

לשלישי - אותו אה יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות השם בכל דקדוקיהן, גם הוא צריך להשתדל ולקרא בכל יום בספר הזהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זמה וימשך בעבודת אהבה לעבודת השם יתברך פנודע בספרים הקדושים ומגורי האר"ל. **ולרביעי** - המחפש מפלט ואינו בודק, אם אָזנו פרויה לשמע, נתן להסביר ולבאר לו כי דעה זו היא ההפך הגמור לאמת, ובאה להרחיקו חלילה מהטובה הגדולה שיכול לזכות בה!

ספר הזהר הקדוש - הוא המרפא לנפש הגדול ביותר שקיים! בכח הקריאה בו לטהר ולקדש את נפש האדם ולרפאה מכל חלי ומכל מדות רעות ותאוות רעות רחמנא ליצלן, עד שהיא מאירה ומזהירה באור קדוש ועליון. וכל האזנה אודות למוד הקבלה וההגבלות על כך לא נאמרו כלל ועקר על למוד פשט הזהר ומוסריו ועל הקריאה בו, אלא נאמרו על למוד בכתבי האר"ל בשער הכוונות, שער הגלגולים, עץ חיים וכו', אשר ללמודם נצרכות הכנה גדולה ואזהרות גדולות. ולכן אין בכך כל חשש, ותוכל לצמח מכך רק טובה וברכה לאדם עצמו ולכלל ישראל.

במיוחד שזכינו ויש לנו כיום את הזהר המחלק לעמוד היומי - למוד קבוע בכל יום, מספר דקות המעניקות לנו את הפח, את העצמה, את ההבנה העמקה בכל תורת הנגלה והנסתר. ואם תשאל, מדוע עלי להקדיש מזמני היקר בכל יום ויום, אולי פדאי פעם בשבוע וכדומה?

אינה הראשון בשאלתך, גם תלמידיו של רשב"י שאלוהו שאלה מעין זו: מדוע לא ירד מן לישראל פעם אחת בשנה עבור השנה כלה, למה ירד המן מדי יום ביומו? **תשובתו של רשב"י**: משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שיש לו בן

יחיד, ונתן לו מזונותיו פעם אחת בשנה. לא היה הבן מקבל את פני אביו רק פעם אחת בשנה. עמד המלך ונתן לו מזונותיו בכל יום – היה מקבל את פני אביו כל יום. אף ישראל כן, מי שיש לו ארבעה וחמשה בנים היה דואג ואומר: אולי לא ירד מן למחר ונמצאו קלן מתים ברעב, אלא, שכלם מכוונים לבם לשמים.

ולעניננו, אין לתאר את גדל הקדשה שנספגת מלמוד הזהר הקדוש. מי שטעם את הערבות והמתיקות בהתמדתה, את הקשר להקדוש ברוך הוא, את ה"מכון לבו לשמים", רוצה לטעם ממנה בכל יום, רוצה לקבל את פני אביו שבשמים בכל יום ויום, להתקרב אליו, להרגיש את נעם העליון בתוך תוכו. אשרי אדם שומע לי לשקד על דלתותי יום יום.... והמשכילים זיהירו כזהר הרקיע.

ונעתיק כאן מאגרת קדש – מספר 'ויקהל משה' דף ל"ז: ואני הדל כתבתי מעט מזעיר ואמר והודיע לנו שהכלל בריאת העולם והאדם וכל הברואים בכלל הכל כדי להודיע לנו גדל עז אלקותו וחסדו וגבורתו וממשלתו ותפארתו, פאשר אמר דוד לשלמה בנו "דע את אלקי אביך ועבדהו", שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא ממני שמפיר באלקותו, זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא ויש לו רשות לחפש בגנזי דמלפא והקדוש ברוך הוא משתבח עמו בפמליא שלו בכל יום ודיוקנו נרשם למעלה בין אוהבי דמלפא ומכרזין לפניו הוי זהירין בדיוקנא דפלגיא, הקדוש ברוך הוא גוזר והוא יש לו רשות לבטל, צדיק מושל ביראת אלקים, מי מושל בי צדיק. ובשעה שהנשמה יורדת בזה עולם השפל משביעים אותה קדם ומראה לה רזי דרזין, אוצרי וגניזין דמלפא ומשביעין אותה וגוזרין עליה שלא תרדה לעולם אלא כדי לחקר ולדרש ברזין דאורייתא. וגם הוכחתי מכמה מאמרי זהר של הרבי שמעון בן יוחאי נתן רשות והורמנא מהקדוש ברוך הוא ושכינתיה עם כל פמליא שלו בצרוף כל הנשמות דצדיקיא דגן עדן עליון ותחתון לגלות לנו הזהר, פדאיתא בהקדמת תקוני הזוהר ע' אנפין קח צנצנת הפון למשמרת עד דרא בתרייתא ויטעמון. בחבורא דילך יפקון ישראל מן גלותא בלא נסיון כלל זיהרא דאימא עלאה משם יצא לעולם חיים ושלום רזא דאורייתא הגאלה והחרות והשמחה ובהתעוררות התחתון אנו מעוררים המקור העליון. עד כאן לשונו.

ומובא בספר אור ישרים מירא דכיא שכתב: קדם ביאת המשיח התגבר מינות ואפיקורסות רחמנא ליצלן בעולם. העצה לזה לזיהר בשלשה דברים הללו, האחד לאמר בכל יום זהר, אף על פי שאינו מבין מה שאומר, פי אמירת זהר מסגלת לטהרת הלב... עין שם. נתחזק בלנו לקרב את ביאת משיח צדקנו ללא צער ומכאוב ד"דאיהו האי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי", אמן כן יהי רצון.

מי זוכה לגעת במקלו של משיח

כשנה קדם פטירת רבנו זיע"א, בקרתי אצל רבנו ושאלתי לפיו מה הוא הדבר שיש בכחו לקרב את הגאולה יותר מכל, ספר לי שבישיבת "פורת יוסף" היה גבאי גדול במעשים בשם ר' נסים נחום, אשר היה חסידא קדישא ופרישא, תלמידם של ר' אפרים הפהן והשד"ה (ר' שאול דויק מהן), והיה עושה צומות ותעניות ולומד קבלה, ובזמן המלחמה היה דואג שילמדו בכל מקום ומקום בספר הזוהר הקדוש, כדי לקרב את הגאולה, ועל ידי זה בטל גזרות רבות מעל עם ישראל.

וספרתי לו מה ששמענו ממורנו ר' מרדכי שרעבי צוק"ל שיום אחד ראה את ר' נסים נחום בחלום ובדיו מטה, וכששאלו מה ענין המטה אשר בידו, אמר לו שזהו המטה של מלך המשיח, וכשיבוא מלך המשיח יש לו את הזכות לתת בידו את המטה. וכששאלו למה זכה לזה, אמר לו שזה בזכות שדאג שרבים יעסקו בספר הזוהר ובתורת הקבלה, ואמר רבנו צוק"ל דגם בכוללים של אברכים חייבים להתעסק בכל יום בלמוד הקדוש הזה, ולמוד זה יתקן אותם וידריך אותם בדרך הנכונה, ויקרבו בכף את הגאולה, כמו כן צריכים בכל בית כנסת ובית מדרש ללמד בספר הזוהר הקדוש, כמו שפתוב בזוהר הקדוש: "ובגין דא יפקון מן גלותא ברחמי".

למוד הזוהר והקבלה מקרבים מאד את הגאולה

באותו מעמד דברתי עם רבנו על לשון הזוהר הקדוש, שפתוב בו במעלת הלמוד בספר הזוהר, ומובא שם שפאשר כתב רשב"י את הזוהר הקדוש, אסף אצלו את נשמות הצדיקים כלם, וכן את כל מלאכי מרום, והיה מזמין אותם שיהיו כלם שותפים יחד בכתובת הזוהר הקדוש. ועוד מובא שם שהזהר הקדוש הוא כמו תבת נח, אשר בימי המבול מי שהיה בתוך התבה נצל, ואף עכשו בדור האחרון יש מבול של אפיקורסות ומינות ונסיונות גדולים, ומי שרוצה להנצל מהמבול הזה, יעסק כל יום בזוהר הקדוש וינצל.

ולכן אם אנחנו רוצים לקרב את הגאולה, צריכים לעסק כמה שיותר בזוהר הקדוש ובתורת הנסתר, וכל אדם צריך להשתדל לא לבטל אף יום אחד מלמוד זה. (ספר זקן המקובלים מזקן המקובלים, המלומד בניסים, רבינו יצחק כדורי צוק"ל - שמסר פה אל פה לתלמידו המובהק הגאון המקובל רבינו בנייהו שמואלי שליט"א)

וזאת למודעי, שספרים האלו מתר ומצוה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באילו שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגדל פח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות

מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדשה, עד אשר נזכה בקרוב שייערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל כחנו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, ותקים הבטחת הרעיא מהימנא "בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי" בביאת גואל צדק במהרה בימינו, אמן.

המוציאים לאור

תיקוני זוהר (דף קכא ע"ב): אמר המגיה, אתה בן אדם קודם שתכנס בעיון זה, להזהירך באתי שתעמד על רגליך על במותי האמונה האמתית, ותקעת יתד במקום נאמן, פן יפתוך רעיונים זדונים, ויעלו דברים על לבך, ומלין לצד עלאה תמלל, בראותך בתקון זה שיידבר בו משערא ומצחא ואודנין ואנפין ושאר אברים גשמיים, השמר אל תפן אל און ליחס ולתאר לעלאה על כל עלאין סתימא על כל סתימין שמץ דבר מזא אפילו בהרהור, כי לעלת העלות לית מחשבה תפיסא ביה כלל, לית ביה לא דיוקן ולא דמיון ולא צורה ולא אברים גשמיים ולית ליה שם ידיע, אבל הוא ממלא כל שמקו, והוא שלימו דכלהו, ראה גם ראה מה שכתב התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי, כשרצה לגלות סתרי התורה באדרא, פתח ואמר "ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה" (דברים כז טו), וזה להסיר מלב כל המעיינים כל דבר עתק, פן ח"ו יכשלו ונפלו, ועברו ממשפיות לבב, ימיקו וידברו ברע, מאחר שהיה רוצה לדבר מראש ועין ואזן ושאר אברים גשמיים, היה ירא שמא יטעו ליחס ולתאר לבורא יתברך גוף ותמונה, ומשה אמר "כי לא ראיתם כל תמונה" (דברים ד טו), וישעיה אמר (ישעיה מ יח) "ואל מי תדמיון א"ל ומה דמות תערכו לו, ואל מי תדמיוני ואשנה יאמר קדוש" (שם כה), ודומיהם, שכלם יעידון יגידון שאין דמיון בינו יתברך ובינינו מצד (דף קכא ע"ב) העצם והתבנית, אלא שהאברים שבנו, הם עשויים כסימנים לדברים עליונים סתומים וחתומים שאין כח השכלי שבאדם יכול להשיגם, ואין שיח ואין שיג לו

להבינם, וקצר מצע דעתו לרדת לעמקם, ואיני רשאי להכניס ראשי בין
 ההרים הרמים, הלא הם בעלי הקבלה אשר העמיקו הרחיבו דבריהם
 על הדרוש הזה, רק מעי רתחו ולא דמו, מיראתי פן עובדי פשתים
 שריקות וארגים, חרי קורי עכביש יארגו, בדעות פוזבות יאריכו
 למעניתם, לך נא ראה מה שכתב על זה רבי יוסף בן גיקיטיליא
 בהקדמת שערי אורה, ובמה שכתב בעל החנוך בהקדמתו לפרוש
 התורה, והאלקי רבי מנחם מריקנאטי ז"ל בפרשת ויחי בפסוק "בן פורת
 יוסף", ובמה שכתב רבי יהודה חייט בפרוש מערכת האלקות (ד, טז), וזה
 לשונו, סוף דבר כל מקום שתראה שידברו בענין הספירות, דברים שאין
 ראוי לאמרם בבורא יתברך, כגון שעור וקומה והדומים להם, הפל נאמר
 על הספירות, וכשתראה שידברו על דרך שבח והודאה הפל נאמר על
 הבורא שבתוכו, וכן בחוזה להן, כי אין דבר שיגבילהו, ועל כן אין
 לומר בבורא יתברך, לא ימין ולא שמאל ולא פנים ואחור ומעלה ומטה
 כו' עיין שם. עוד כתב (בדף לה ע"ב) כי אף על פי ששעור הקומה
 מהפרסאות הוא במדות ולא בבורא, אפילו הכי אין לחשב חלילה
 שהפרסאות הללו הם שעור כמותי, אלא הם מלשון (דניאל ה כח) "פרס
 פריסת מלכותך", וכל הפרסאות הללו שבשעור קומה הם אותיות, שכל
 אחת נקראת פרסה, על כי נחתכו מהעסה, כאבנים הנחתכים מההר,
 ואמר שרבו הפרסאות שהזכיר בכאן, רומז לניצוצות המתפוצצות
 מהפאת הפטיש בקרנס, והם השמות הנעשים מחבור האותיות והצרופים
 הנעשים מהאלפא ביתות דספר יצירה, שעמהם נבראו הדברים וכו',
 ואם תדקדק היטב בדברי רבי שמעון בענין זה, תשפיל ותדע כי דברי
 רבי יהודה חייט ז"ל ואשר במסלתו ילכונו, הם נכוחים למבין וישרים
 למוצאי דעת, ולא יעבטון ארחותם.

זוהר הקדוש ארמית

א. פתח ואמר, "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהי"ם אנשי אמת שנאי בצע" (שמות יח כא), אנשי חיל, מסטרא דחסד, דתמן י, ובגניניה אתמר, הרוצה להחכים ידרים. יראי אלהי"ם מסטרא דגבורה דתמן ה, ובה אתמר הרוצה להעשיר יצפין.

ב. אנשי אמת מסטרא דעמוּדא דאמצעייתא דתמן ו' ותמן אמת, שונאי בצע מסטרא דמלכות דתמן ה, הא הקא ארבע תקונין דאינון פּרצופין דבני נשא, אלין אינון מראה (ס"א מראין).

ג. ואית ארבע דמתלבשין בהון, דאינון דמיון, ואינון אדני", ועליהו אתמר ושמת עליהם שרי אלפים, מסטרא דא', שרי מאות, מסטרא דאת ד', דאיהו ארבע מאות דאשתעבידו ישראל במצרים, בגין דבה תאבנו, הא דאתמר ביה (בראשית כג טו) ארבע מאות שקל כסף, ושרי חמשים, מסטרא דאת נ', ושרי עשרות, מסטרא דאת י'.

ד. אשתארו עשר תקונין, עליהו אתמר ואתה תחזה מכל העם, בשערא, בגונון דיליה, באריכו דיליה, בקמיטו דיליה, במצחא, בקמיטו דמצחא, באריכו דמצחא, בפותיא דמצחא, בשרטוטין דמצחא, באודנין, (בס"א באודנין שערא דנחית עליהו או תחותיהו), באלין אדרין דאודנין, בשערא דתחות

זוהר הקדוש - לשון הקודש

א. פתח ואמר, "ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל יראי אלהי"ם אנשי אמת שנאי בצע" (שמות יח כא), אנשי חיל, מצד החסד, ששם אות י, ובעבורו נאמר, הרוצה להחכים ידרים. יראי אלהים מצד הגבורה ששם אות ה, ובה נאמר הרוצה להעשיר יצפין.

ב. אנשי אמת מצד העמוד האמצעי ששם אות ו', ושם אמת. שונאי בצע הם מצד המלכות, ששם אות ה', הרי כאן ארבע תקונים שהם עולמות המאירים בני אדם, אלו הם מראה (ס"א מראים).

ג. ויש ארבע שמתלבשים בהם, שהם דמיון, והם אדני", ועליהם נאמר "ושמת עליהם שרי אלפים", מצד אות א', שרי מאות, מצד אות ד', שהם ארבע מאות שנסתעבדו ישראל במצרים, בגלל שבה נתחייבו, הוא שנאמר בו ארבע מאות שקל כסף, ושרי חמשים, מצד של אות נ', ושרי עשרות מצד של אות י'.

ד. נשארו עשר תקונים שעליהם נאמר ואתה תחזה מכל העם, בשער, בצבעים שלו, באורך שלו, בקמטים שלו, במצח, בקמטי המצח, באורך המצח, ברחב המצח, בשרטומים של המצח, באזנים, (ס"א באזנים שער היורד עליהם או תחתיהם) באלו חדרי האזנים, בשיער האזנים, בפנים, בצורת הפנים, בפרצוף הפנים, בעינים, בגונון העינים,

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אנדנין, באנפין, בדיוקנין
 דאנפין, בפּרצופא דאנפין,
 בעינין, בגוונין דעינין,
 בקריצין דעל עיינין,
 בחוטמא, באריכו דילה
 בפותיא דילה בקמיטו דילה,
 בפּימא, בפתיחו דילה בזעירו
 דילה, בצנאר, באריכו דיליה
 (דף קכב ע"א) בקמיטו דיליה,
 בידין, בשרטוטין דידין,
 בפתיחו דלהון, בסתימו
 דלהון, בגופא, בקומה דיליה,
 באריכו דיליה, בקמיטו
 דיליה.

ה. בשערא, בגוונין דשערא,
 שערא חוורא איהו מאלין
 אנשי חיל, דאתמר ביה (דנאל ז
 ט) ועתיק יומין יתיב לבושיה
 כתלג חוור ושער ראשה כעמר
 נקא, שערא סומקא מאלין
 דאתקריאו יראי אלהי"ם,
 שערא ירוקא מאלין דאתקריאו
 אנשי אמת, ואינון מסטרא
 דיעקב דאתמר ביה (מיקה ז כ)
 תתן אמת ליעקב, ותלת גוונין,
 עליהו אתמר תתן אמת ליעקב

בגבות שמעל העינים, באף, באורף שלו, ברחב
 שלו, בקמטים שלו, בפה, בפתיחה שלו, ובקמנות
 שלו, בצנאר, בארכו (דף קכב ע"א) בקמטים שלו,
 בידים, בשרטוטי הידים, בפתיחה שלהם,
 בסגירה שלהם, בגוף, בגבה שלו, באורף שלו,
 בקמטים שלו.

ה. בשער, בגוונין השער, שער לבן הוא מאלו
 אנשי חיל, שנאמר "ועתיק יומין יתיב לבושיה
 כתלג חוור ושער ראשה כעמר נקא", שער אדמוני
 מאלו שנקראו יראי אלהי"ם, שער צהב מאלו
 שנקראו אנשי אמת, והם מצד יעקב שנאמר בו
 "תתן אמת ליעקב", ושלשה גוונים, עליהם נאמר
 תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, שלישי פחד
 יצחק, שהוא גוון שחר מצד אותו שנאמר בה (שיר
 השירים א ה) "שחורה אני ונאווה", מצד אלו
 שנקראים שונאי בצע, והיא השער שלה שחר,
 והיא שער אותיות התורה, כל שיערה ושערה
 שלו, שנאמר עליהם (שם ה יא) "קנוצותיו תלתלים
 שחרות כערב", וכל שיערה יש לה מעין שהיא אות
 י, והשערה שער של אות ו'.

ו. שער מכויץ הוא בסוד ה' קמנה שנוטלת מאות
 י, שער ארוך הוא מצד ה' עליונה שנוטלת

חסד לאברהם, תליתאה פחד יצחק, גוון אוכמא מסטרא דההוא דאתמר בה (שיר השירים א ה)
 שחורה אני ונאווה, מסטרא דאלין דאתקריאו שונאי בצע, ואיהי שערא דילה אוכמא, ואיהי
 שערא דאתון דאורייתא, כל נימא ונימא דיליה, דאתמר עלייהו (שם ה יא) קנוצותיו תלתלים
 שחרות כערב, וכל נימא אית ליה מבועא דאיהי י, ונימא שעורא דאת ו'.

ו. שערא קמיטא ברזא דה' ועירא, דנטלת מאת י, שערא אריכא מסטרא דה' עלאה
 דנטלא מאת ו', עשר תקונין אלין, כל תקונא ותקונא אית ליה (נ"א ביה) ארבע שעורין

זוהר הקדוש ארמית

דְּסַלְקִין לְעֶשֶׂר, כְּגוֹנוֹנָא דְרִשּׁוֹת
הַיְחִיד דְרַחְבּוֹ אַרְבְּעָה וּגְבָהוּ
עֶשְׂרֵה, אַרְבְּעָה יְהו"ה עֶשְׂרֵה
י"ד ה"א וא"ו ה"א, לִית
נִימָא דְשַׁעְרָא דְלָא אַחְזִי עֲלָמָא
עֲלָאָה סְתִימָא, דְעֲלִייהוּ אַתְמַר
(שם רח) וְעֲלָמוֹת אֵין מְסֻפֵּר, כֹּל
אֵלִין עֲלָמִין תְּלִיין מְכַתְרָא
דְרִישָׁא, כְּגוֹנוֹנָא דְאֵבְנִין
וּמְגַלְגֵּל דְנַהְרִין בְּכַתְרָא דְסֻפֵּר
תּוֹרָה אוּ בְעֶשְׂרֵה דְמִלְכָּא,
וְהַכִּי אֵינּוּן נַהְרִין כְּכֹכְבֵיא
בְרַקִיעָא וְכִיָּה קְבוּעִין.

ו. וְהַכִּי תְלִיין צְבָא הַשְּׁמַיִם
מִימִינָא וּמִשְׁמָאלָא
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, כְּגוֹנוֹנָא
דְשַׁעְרָא דְתְלִיין מְעַל אוּדְגִין
מִימִינָא וּמִשְׁמָאלָא, הָדָא הוּא
דְכַתִּיב (מְלָכִים א כב ט) וְכֹל צְבָא
הַשְּׁמַיִם עוֹמְדִים עָלָיו מִימִינוּ
וּמִשְׁמָאלוֹ, וְכַגִּין דָּא צְרִיךְ
לְכַעֲרָא שַׁעְרָא מְעַל (ס"א מגו)
אוּדְגִין, דְלָא יְהוֹן סְתִימִין
תְרַעִין דְשְׁמִיעָה דְצִלוֹתָא,
דְכַהוֹן שְׁמַע צִלוֹתִין הַהוּא
דְאַתְמַר בִּיָּה (תְהֵלִים סה ג) שׁוֹמֵעַ
תְּפִלָּה עֲדִיךְ כֹּל בְּשַׁר יְבָאוּ.

ח. דְאַרְבַּע תְּקוּנִין אֵינּוּן, רְאִיָּה
שְׁמִיעָה רִיחָא דְבוּר, רְאִיָּה
אִיָּה לְמִזְרַח (נ"א לְדָרוֹם), וְעֲלִיָּה אַתְמַר (שְׁמוֹת יח כא) וְאַתָּה תְּחֻזָּה מְכַל הָעָם אֲנִשִּׁי חִיל, וְכַמְּה
נְטוּרֵי תְרַעִין תְּמָן דְאַתְקְרִיאוּ עֵינֵי יְהו"ה, וְעֲלִיָּהוּ אַתְמַר (דְנִיָּאל ט יח) פִּקַּח עֵינֶיךָ וּרְאָה
שׁוֹמְמִתִּינוּ, שְׁמִיעָה יְרָאֵי אֱלֹהִי"ם, וְעֲלִיָּה אַתְמַר (שם) הִטָּה יְהו"ה אֲזַנְךָ וּשְׁמַע, וְתִמָּן דְחִילוֹ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מֵאוֹת ו', עֶשֶׂר תְּקוּנִים אֵלוֹ, כֹּל תְּקוּן וְתְקוּן יֵשׁ לוֹ
(נ"א ב) אַרְבְּעָה שַׁעֲוֵרִים שְׁעוּלִים לְעֶשֶׂר, כְּמוֹ רִשּׁוֹת
הַיְחִיד שְׂרַחְבּוֹ אַרְבְּעָה וּגְבָהוּ עֶשְׂרֵה, אַרְבְּעָה יְהו"ה
עֶשְׂרֵה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אֵין נִימָא מִהַשְׁיַעַר
שְׁלָא מְרָאָה עוֹלָם עֲלִיוֹן סְתוּם, שְׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר
וְעֲלָמוֹת אֵין מְסֻפֵּר, כֹּל אֵלוֹ עוֹלָמוֹת תְּלוּיִים מְכַתְרֵי
שֶׁל רֵאשִׁי, כְּעִין אֲבָנִים וּמְרַגְלִיּוֹת שְׁמֵאִירוֹת בְּכַתְרֵי
שֶׁל סֻפֵּר תּוֹרָה אוּ בְעֶשְׂרֵה שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְכַךְ הֵם
מְאִירִים כְּכֹכְבִים בְּרַקִיעַ, וְכוּ קְבוּעִים.

ז. וְכַךְ תְּלוּיִים צְבָאוֹת הַשְּׁמַיִם מִימִין וּמִשְׁמָאל שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּעִין הַשְּׁעֵרוֹת הַתְּלוּיּוֹת מְעַל
אֲזַנִּים מִימִין וּמִשְׁמָאל, זֶה הוּא שְׁכַתּוּב (מְלָכִים א כב
ט) "וְכֹל צְבָא הַשְּׁמַיִם עוֹמְדִים עָלָיו מִימִינוּ
וּמִשְׁמָאלוֹ", וּמִפְּנֵי זֶה צְרִיךְ לְהִסִּיר הַשַּׁעַר מְעַל (ס"א
מתוך) הָאֲזַנִּים שְׁלָא יְהִיּוּ סְתוּמִים שְׁעָרֵי שְׁמִיעַת
הַתְּפִלָּה, שְׁבָהֶם שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת זֶה שְׁנֵאֱמַר בּו (תְהֵלִים
סו ג) שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה עֲדִיךְ כֹּל בְּשַׁר יְבָאוּ.

ח. שְׁאַרְבְּעָה תְּקוּנִים הֵם, רְאִיָּה, שְׁמִיעָה, רִיחָא,
דְבוּר. רְאִיָּה הִיא לְמִזְרַח (נ"א לְדָרוֹם), וְעֲלִיָּה
נֶאֱמַר (שְׁמוֹת יח כא) "וְאַתָּה תְּחֻזָּה מְכַל הָעָם אֲנִשִּׁי
חִיל", וְכַמְּה שׁוֹמְרֵי שַׁעֲרִים שֶׁם שְׁנַקְרָאוּ עֵינֵי
יְהו"ה, וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (דְנִיָּאל ט יח) "פִּקַּח עֵינֶיךָ וּרְאָה
שׁוֹמְמִתִּינוּ", שְׁמִיעָה יְרָאֵי אֱלֹהִי"ם, וְעַל זֶה נֶאֱמַר
(שם) הִטָּה יְהו"ה אֲזַנְךָ וּשְׁמַע, וְשֵׁם יְרָאָה וּפְחַד
יִצְחָק, זֶה הוּא שְׁכַתּוּב (חִבְקוּק ג ב) "יְהו"ה שְׁמַעְתִּי

אִיָּה לְמִזְרַח (נ"א לְדָרוֹם), וְעֲלִיָּה אַתְמַר (שְׁמוֹת יח כא) וְאַתָּה תְּחֻזָּה מְכַל הָעָם אֲנִשִּׁי חִיל, וְכַמְּה
נְטוּרֵי תְרַעִין תְּמָן דְאַתְקְרִיאוּ עֵינֵי יְהו"ה, וְעֲלִיָּהוּ אַתְמַר (דְנִיָּאל ט יח) פִּקַּח עֵינֶיךָ וּרְאָה
שׁוֹמְמִתִּינוּ, שְׁמִיעָה יְרָאֵי אֱלֹהִי"ם, וְעֲלִיָּה אַתְמַר (שם) הִטָּה יְהו"ה אֲזַנְךָ וּשְׁמַע, וְתִמָּן דְחִילוֹ

זוהר הקדוש ארמית

ופחד יצחק, הָדָא הוּא דְכִתְיָב (חֲבִיקוּק ג ב) יְהוּ"ה שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְתִּי יְרֵאתִי, וּמֵאֵן דִּי מִשְׁתַּמֵּעַ תַּמָּן קָלִיָּה בֵּין בְּאוּרֵייתָא בֵּין בְּצִלוֹתָא בֵּין בְּצַעֲקָה בְּלֹא דְחִילוֹ, מִיָּד (בַּמְדְּבָר יא א) וַיִּשְׁמַע יְהוּ"ה וַיַּחֲר אָפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יְהוּ"ה, וְכַמְּה נְטוּרֵי תַרְעִין תַּמָּן דְּאִתְקְרִיאוּ אֲזִינֵי יְהוּ"ה.

ט. רֵיחָא תַּמָּן אֲנָשֵׁי אַמְתָּ, וְתַמָּן סִלְקִין כָּל רֵיחִין וְקִטְרוּרִין וְעִשְׂנִין דְּקִרְבָּנִין, וְצִלוֹתֵין דְּאִתְחַשְׁבּוּ כְּקִרְבָּנִין, וְאִם לֹא סִלִּיק לֹזֶן בַּר נִשְׁ בְּדְחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ, מַה כְּתִיב בֵּיהּ (דְּבָרִים כט יט) כִּי אֲזַיְעִשֶׁן אֶף יְהוּ"ה וּקְנָאתוֹ בְּאִישׁ הַהוּא.

י. דְּבוּר לְקַבֵּל שׁוֹנְאֵי בְּצַע, תַּמָּן סִלְקִין קָלִין וְדְבוּרִין דְּאוּרֵייתָא וְצִלוֹתָא, אֵלִין דְּאִתְמַר עֲלֵיהּוּ (קִהְלֵת י כ) כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיד אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יִגִּיד דְּבַר, לֹא אִיתַּ תְּקוּנָא מְאֵלִין, אַרְבַּע דְּלִיתַּ תַּמָּן יְהוּ"ה, וְאִיהּ י אֶסְתַּכַּל, הַ וְשָׁמַע, וּ וּמְרִיתַּ, הַ וּמְמַלֵּל, בְּאֵלִין אַרְבַּע תְּקוּנִין.

יא. אַרְיָה דָּא רְאִיָּה, וְאִתְמַר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שְׁמַעְתִּי יְרֵאתִי, וּמִי שְׁנִשְׁמַע שָׁם קוֹלוֹ בֵּין בְּתוֹרָה בֵּין בְּתַפְלָה בֵּין בְּצַעֲקָה, בְּלֹא יְרֵאָה, מִיָּד (בַּמְדְּבָר יא א) "וַיִּשְׁמַע יְהוּ"ה וַיַּחֲר אָפּוֹ וַתִּבְעַר בָּם אֵשׁ יְהוּ"ה", וְשָׁם כְּמָה שׁוֹמְרֵי הַשְּׁעָרִים שְׁנִקְרְאִים אֲזִינֵי יְהוּ"ה.

כ. רֵיחַ, שָׁם אֲנָשֵׁי אַמְתָּ, וְשָׁם עוֹלִים כָּל רֵיחוֹת וְקִמְרַת וְעִשְׂנִים שֶׁל הַקִּרְבָּנוֹת, וְכֵן הַתַּפְלוֹת שְׁנִחְשָׁבִים כְּקִרְבָּנוֹת, וְאִם לֹא יַעֲלֶה אוֹתָם הָאָדָם בְּיְרֵאָה וְאִתְחַבָּה, מַה כְּתוּב בּוֹ (דְּבָרִים כט יט) כִּי אֲזַיְעִשֶׁן אֶף יְהוּ"ה וּקְנָאתוֹ בְּאִישׁ הַהוּא.

יג. דְּבוּר כְּנִגְדַּ שׁוֹנְאֵי בְּצַע, שָׁם עוֹלִים קוֹלוֹת וְדְבוּרֵי הַתּוֹרָה וְהַתַּפְלָה, אֵלּוּ שְׁנֵאמַר עֲלֵיהֶם (קִהְלֵת י כ) כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיד אֶת הַקּוֹל וּבַעַל כְּנָפַיִם יִגִּיד דְּבַר, אִין תְּקוּן מְאֵלּוּ אַרְבַּע שְׂאִין שָׁם יְהוּ"ה, וְהוּא י' מִסְתַּכַּל ה' וְשׁוֹמַע ו' וּמְרִיתַּ ה' וּמְדַבֵּר, בְּאֵלּוּ אַרְבַּעַת תְּקוּנִים.

יד. אַרְיָה זֶה רְאִיָּה, וְנֵאמַר בּוֹ (חֲזוֹקָל א י) וּפְנֵי אַרְיָה אֵל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתֶּם, בְּכָל מְקוֹם אַרְבַּעַתֶּם זֶה יְהוּ"ה, אַרְבַּע אוֹתוֹת שְׁלוֹ שְׁשׁוּלְמוֹת עַל הַכֹּל, וְהַפֶּךְ אַרְיָה וְתַמְצָא אוֹתוֹ רְאִיָּה, וְהוּא לִימִין שֶׁל חֶסֶד, שֶׁהוּא יוֹם רֵאשׁוֹן שְׁשָׁם א' (נ"א י) אֹר, רְאוּבֵן שֶׁהוּא לְצַד יְמִין עַל שְׁמוֹ נִקְרָא אֹר בֶּן, שְׁמִיעָה לְשִׁמְאוֹל, וְעֵלּוּ נֵאמַר (שם) וּפְנֵי שׁוֹר מַה־שְׁמְאוֹל, נִשְׁר רֵיחַ בְּאִמְצַע, עֵלּוּ נֵאמַר (מִשְׁלֵי ל ד) מִי אֶסַּף רוּחַ בְּחַפְזֵינוּ, וְהֵם שְׁנֵי נִקְבֵי הַחֹטֵם, פֶּה דְבוּר, זֶה הָאָדָם הַכּוֹלֵל אַרְבַּע אוֹתוֹת וְכוֹלֵל עֵשֶׂר אוֹתוֹת, וְזֶה

בֵּיהּ (חֲזוֹקָל א י) וּפְנֵי אַרְיָה אֵל הַיְמִין לְאַרְבַּעַתֶּם, בְּכָל אֶתְר אַרְבַּעַתֶּם דָּא יְהוּ"ה, אַרְבַּע אֲתוּנֵן דִּילֵיהּ דְּשִׁלְטִין עַל כֹּלָא, וְהַפּוֹךְ אַרְיָה וְתַשְׁכַּח לֵיהּ רְאִיָּה, וְאִיהּ לִימִינָא דְּחֶסֶד, דְּאִיהּ יוֹמָא קְדָמָּה, דְּתַמָּן א' (נ"א י) אֹר, רְאוּבֵן דְּאִיהּ לִימִינָא עַל שְׁמִיהּ אֲתְקַרֵי אֹר בֶּן,

זוהר הקדוש ארמית

שמיצה לשמאלא, ועליה
אתמר (שם) ופני שור
מהשמאל, נשר ריחא
באמצעיתא, עליה אתמר (משלי
ל ד) מי אסף רוח בחפניו,
דאינון תרין נוקבין דחוטמא,
פימא דבורא, דא אדם כליל
ארבע אתוון וכליל עשר
אתוון, ודא שכנתא, באלין
(דף קכב ע"ב) ארבע תקונין אמר
למשה ואתה תחזה מכל העם
וגומר וצריך לאחזרא עליהו.

יב. ואתה תחזה בשערא,
עליה אתמר (שיר השירים
ה יא) ראשו פתם פז דא כתר
עלאה, ומלגאו מוחא, דמניה
נפקין מבויעין לכל סטרא,
לאשקאה לכל נימא ונימא
דאייהי עלמא סתימאה, וכל
מבויעא אתעביד ניצוץ, וכל
נימא אתעביד שרביט, מוחא
סתימא אתקרי אין סוף,
דאתפלג לתלת מוחין דאינון
י' י' י', דאתרמיזו בהאי שמא
(יר"ד ה"א ו"א"ו ה"א נ"א יר"ד ה"י ו"א"ו

ה"י). (קם סבא דסבין דתימא דתימין, ואמר בנוינא קדישא, ודאי שמא דאתרמיזו תלת יודין דא) יר"ד ה"י ו"א"ו
ה"י ודא איהו מלגאו, אכל שמא דאיהו יר"ד ה"א ו"א"ו ה"א, איהו כליל תלת אלפין א'
א' א', אינון תלת אוירין, דמתלבשין בהון תלת מוחין י' י' י', שמא חד איהו גופא, ושמא
תנינא מוחא, דא מלגאו, ודא מלכר.

יג. תלת ווי"ן אית בהאי שמא, דאינון שרביטין, שער אתקרי על שם שעור קומתיה
דקודשא בריך הוא, וכל נימא ונימא אתקרי נשמתא, ואית נימין דאתקריאו מלאכין,
וכל ניצוץ אתקרי אופן ואתקרי גלגל, ואית מנייהו דאינון נימין מאשא חוורא כלהו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

השכינה, באלו (דף קכב ע"ב) ארבע תקונין אמר
למשה, ואתה תחזה מכל העם וגומר, וצריך לחזר
עליהם.

יב. ואתה תחזה, בשערות, עליו נקרא. ראשו
פתם פז זה כתר עליון, ומבפנים מוח, שממנו
יוצאים מעינות לכל צד להשקות לכל נימא ונימא
שהיא עולם סתום, וכל מעין נעשה ניצוץ, וכל
נימא נעשה שרביט, מוח סתום נקרא אין סוף,
שנחלק לשלשה מוחות שהם י' י' י' שגרמזו בזה
השם (יר"ד ה"א ו"א"ו ה"א נ"א יר"ד ה"י ו"א"ו ה"י): (קם זמן
הזקנים עתיק העתיקים, ואמר, נר קדוש, ודאי השם שגרמזו שלש
יודין זה) יר"ד ה"י ו"א"ו ה"י וזה הוא מבפנים, אכל
השם שהוא יר"ד ה"א ו"א"ו ה"א, הוא כולל שלש
אלפין א' א' א', הם שלשה אוירים שמתלבשים
בהם שלשה מוחות י' י' י', שם אחד הוא גוף, ושם
השני מוח, זה מבפנים וזה מבחוץ.

יג. שלש ווי"ן יש בזה השם, שהם שרביטים, שער
נקרא על שם שעור קומתו, הקדוש ברוך
הוא, וכל נימא ונימא נקראת נשמה, ויש נימין
שנקראים מלאכים, וכל ניצוץ נקרא אופן, ונקרא
גלגל, ויש מאותן נימין מאש לבנה כולם רחמים.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

רחמי, ואית מנייהו דאינון נימין דאינון מאשא סמקא וכלהו דין, ואית נימין בלהו ירוקין מאשא ירוקא, ואית נימין בלהו מאשא אוכמא, אלין אתקריאו שער דקודשא בריך הוא.

ויש מאותן נימין שהן מאש אדמה וכלם דין, ויש נימין כולם ירקות מאש ירקה, ויש נימין כולם מאש שחורה, אלו נקראות שער הקדוש ברוך הוא.

יד. כל ניצוץ שעור מהלך דיליה עשר אלפין, וכל נימא איהי שעורא דאצבעא דקודשא בריך הוא, וכל אצבע איהו פרסה זעירא, וכל פרסה אית בה תלת מיל, לקבל תלת פרקין דאצבעא, וכל מיל איהו עשרת אלפים, אבל מיל דפרסה עלאה איהו עשרת אלפים רבוא, והכי דרועא תשכח בה תלת פרקין, וכל פרק איהו י', וכל אמה איהו ו', אבל אצבע ואמה דא שעוריה זעיר מסטרא דזעיר אנפין, ודא שעוריה רב מסטרא דאריף אנפין.

יד. כל ניצוץ שעור מהלך שלו עשר אלפים, וכל נימא היא שעור אצבע של הקדוש ברוך הוא, וכל אצבע הוא פרסה קטנה, וכל פרסה יש בה שלשה מיל, כנגד שלשה פרקי האצבע, וכל מיל יש בו עשרת אלפים, אבל מיל של פרסה עליונה הוא עשרת אלפים רבוא, וכך הורוע תמצא בה שלשה פרקים, וכל פרק הוא י', וכל אמה היא ו', אבל אצבע ואמה, זו שעורו קטן מצד זעיר אנפין, וזו שעורו רב מצד אריף אנפין.

יז. ובכל אבר ואבר הוא יהו"ה, והוא שעור כל אבר ואבר, בגבה באורך מעלה ומטה, ולא רבעת הצדדים, והוא בין כל אבר ואבר, אין מקום פנוי ממנו, כנשמה שנמצאת בכל אבר ואבר של הגוף, ויש אבר עליון שנקרא יהו"ה על שמו, שישלטונו במקום ידוע, זה הוא שכתוב (זכריה יד ט) והיה יהו"ה למלך על כל הארץ.

טז. ובכל אבר ואבר איהו יהו"ה, ואיהו שעורא דכל אבר ואבר, בגבהא בארפא עליא ותתא, ולא רבע סטרין, ואיהו בין כל אבר ואבר, לית אתר פנוי מניה, כנשמתא דאשתכחת בכל אבר ואבר דגופא, ואית אבר עלאה דאתקרי יהו"ה על שמה, דשלטנותיה באתר ידיעא, הךא הוא דכתיב (זכריה יד ט) והיה יהו"ה למלך על כל הארץ.

יז. יש שני אברים עליונים ממנו, שנקראים יהו"ה אלהי"ם שישלטונם בשמים ובארץ, זה הוא שכתוב כי יהו"ה הוא האלהי"ם בשמים ומעל ועל הארץ, והיה יהו"ה למלך על כל הארץ.

טז. ואית תרין אברין עלאין מניה, דאתקריאו יהו"ה אלהי"ם דשלטנותהון בשמיא ובארעא, הךא הוא דכתיב (דברים ד לה) כי יהו"ה הוא האלהי"ם בשמים ומעל ועל הארץ מתחת אין עוד, ואית אבר דאתקרי אלהי"ם, ושלטנותיה בכל ארעא, הךא הוא

יז. ואית תרין אברין עלאין מניה, דאתקריאו יהו"ה אלהי"ם דשלטנותהון בשמיא ובארעא, הךא הוא דכתיב (דברים ד לה) כי יהו"ה הוא האלהי"ם בשמים ומעל ועל הארץ מתחת אין עוד, ואית אבר דאתקרי אלהי"ם, ושלטנותיה בכל ארעא, הךא הוא

זוהר הקדוש ארמית

דְּכַתִּיב (תהלים מ"ז) מְלֹךְ כָּל
הָאָרֶץ אֱלֹהִים, וְאִית אֲחֶרָא
דְּשִׁלְטוֹנְתִּיה אִיהוּ בְּתַרִּין
אֲבָרִין בְּמוֹחָא וּבְלִבָּא, וְעַלִּיה
אֲתָמַר (דְּבָרִים ד') כִּי יְהוָה הוּא
הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מְלַבְדוּ,
וְאָף עַל גַּב דְּהָאֵי קָרָא עַל
קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתָמַר דְּאֵין
עוֹד מְלַבְדוּ, עִם כָּל דָּא הֵכָא
רְזָא דְדִיּוֹקְנָא עֲלָאָה דִּילִיה,
לְאַחְזָאָה בְּכָל אֲבָר וְאֲבָר
דְּגוֹפִיָּה שׁוֹלְטוֹנְתִּיה,
לְאַשְׁתְּמוּדְעָא לְבָר נִשׁ אֵיךְ
אֲתַנְהִיג עֲלֵמָא, וְיִנְדַע לְמַקְרֵי
לִיָּה בְּכָל אֲבָר כְּדָקָא יָאוּת
לִיָּה, וְאֵיךְ אֲשַׁתְּנִי שְׁמִיה לְפִּוּם
הֵהוּא אֲבָר.

יז. וְאִית אֲבָר דְּאֲתַקְרֵי בִּיה
יְהוָה רַחֲמֵי, וְאִית אֲבָר
דְּאֲתַקְרֵי בִּיה אֱלֹהִים, וְאִית
אֲבָר דְּאֲתַקְרֵי בִּיה אֱהִיָּה,
וְאִית אֲבָר דְּאֲתַקְרֵי בִּיה
צְבָאוֹת, וְאִית אֲבָר דְּאֲתַקְרֵי
בִּיה א"ל, וְאִית אֲבָר דְּאֲתַקְרֵי
בִּיה שְׁד"י, וְאִית אֲבָר דְּאֲתַקְרֵי
בִּיה אֲדֹנָי, יְהוָה מְמַנָּא עַל
קְלָא, הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים
כט ד) קוֹל יְהוָה בַּכְּתָן, אֱהִיָּה

עַל הַוִּיה וְהֵבֵל דְּלִבָּא, הֵהוּא דְּרַכִּיב עַל קְלָא דִּיהוָה אִיהוּ עֵלְת עַל כָּל הָעֵלוֹת, סְתִים
וְטָמִיר וְלֹא אֲתַגְלִיא, וְאִיהוּ רַכִּיב וְשִׁלִּט עַל כְּלָא, אֱהִיָּה אַחְזִי עַל עֵלְת הָעֵלוֹת דְּאִיהוּ
הֵיָּה (דף קכ"ג ע"א) הֵיָּה וְהִקְהָה, וְאִיהוּ הֵבֵל דְּסִלִּיק עַד אֵין סוּף, וּבִיה רַכִּיב עֵלְת עַל כָּל הָעֵלוֹת.

יח. א"ל אַחְזִי עַל אֱלֹהוּיָת דְּעֵלְת עַל כָּל הָעֵלוֹת, וְעַלִּיה אֲמַר אִיּוֹב (אִיּוֹב ח ה) אֲנִי אֲדָרוֹשׁ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד, וְיִשׁ אֲבָר שְׁנַקְרָא אֱלֹהִים,
וְשִׁלְטוֹנוּ בְּכָל הָאָרֶץ, זֶה הוּא שְׁפָתוֹב (תהלים מז) מְלֹךְ
כָּל הָאָרֶץ אֱלֹהִים, וְיִשׁ אַחֵר שְׁשִׁלְטוֹנוּ הוּא בְּשִׁנֵּי
אֲבָרִים בְּמוֹחַ וּבְלִבָּב, וְעַלְיוּ נֹאמַר (דְּבָרִים ד) כִּי יְהוָה
הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מְלַבְדוּ, וְאָף עַל פִּי שְׁזָה
הַפְּסוּק עַל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא נֹאמַר שְׁאֵין עוֹד
מְלַבְדוּ, עִם כָּל זֶה כָּאֵן סוֹד הַדִּיּוֹקְנָא הָעֲלִיּוֹן שְׁלוֹ,
לְהִרְאוֹת בְּכָל אֲבָר וְאֲבָר שֶׁל גּוֹפּוֹ שְׁלְטוֹנוּ, לְהִיּוֹת
נִבְרָ לְבָן אָדָם אֵיךְ מִתְּנַהֵג הָעוֹלָם, שְׂיַדַע לְקָרֵא לוֹ
בְּכָל אֲבָר כְּמוֹ שְׁרָאוּי לוֹ, וְאֵיךְ מִשְׁתַּנֵּה שְׁמוֹ לְפִי
אוֹתוֹ אֲבָר.

יז. וְיִשׁ אֲבָר שְׁנַקְרָא בו יְהוָה בְּרַחֲמִים, וְיִשׁ אֲבָר
שְׁנַקְרָא בו אֱלֹהִים, וְיִשׁ אֲבָר שְׁנַקְרָא בו
אֱהִיָּה, וְיִשׁ אֲבָר שְׁנַקְרָא בו צְבָאוֹת, וְיִשׁ אֲבָר
שְׁנַקְרָא בו א"ל, וְיִשׁ אֲבָר שְׁנַקְרָא בו שְׁד"י, וְיִשׁ
אֲבָר שְׁנַקְרָא בו אֲדֹנָי. יְהוָה מְמַנָּה עַל הַקּוֹל, זֶה
הוּא שְׁפָתוֹב (תהלים כט ד) קוֹל יְהוָה בַּכְּתָן, אֱהִיָּה
עַל הוִיָּה וְהֵבֵל שֶׁל הַלֵּב, אוֹתוֹ שְׁרוּכְבַּ עַל קוֹל
שִׁיהוּיָה הוּא עֵלְת עַל כָּל הָעֵלוֹת סְתוּם וּמְכֻסָּה
וְלֹא מִתְּנַגֵּה, וְהוּא רוּכְבַּ וְשׁוֹלֵט עַל הַכָּל. אֱהִיָּה
מְרָאָה עַל עֵלְת הָעֵלוֹת שְׁהוּא (דף קכ"ג ע"א) הֵיָּה
הוֹה וְהִקְהָה, וְהוּא הֵבֵל שְׁעוֹלָה עַד אֵין סוּף, וּבו
רוּכְבַּ עֵלְת עַל כָּל הָעֵלוֹת.

יח. א"ל מְרָאָה עַל אֱלֹהוּת שֶׁל עֵלְת עַל כָּל

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

העלות, ועליו אמר איוב אני אדרש אל א"ל, אל אלהי האלהי האלהים, וכאשר רוכב על א"ל מכירים בו כל אלהים ומודעועים ממנו, וכל המלאכים שנקראים בזה הא"ל כגון מיכאל גבריאל, כולם מודעועים מזה הא"ל שהוא אלהי האלהים, ומי שקורא להם בו, מיד עונים לו בכל שעה, וכך כל המלאכים שנקראים קולות בשם יהוה, כל מי שקורא להם ביהוה בעלת על כל העלות מיד עונים לו בקולו, שעילת על כל העלות הוא אחד בכל השמות ולא משתנה בהם, כי השינויים בשמות הם, ולא בו, שהוא בכלם כנשמה בכל אבר ואבר. יש אבר ששומע בו כגון אזנים, ויש אבר שמסתכל ממנו (נ"א בו) על העולם, ויש אבר שמריח בו כל ריחות ובשמים של תפלות, וריחות טובים מהבלים היוצאים מהתורה מפי בני אדם, וזה ריח החטם, ויש אבר שמדבר בו, ובאלו האברים יש שנויים, אבל בו אין שנוי. ויש אבר שממונה על הדבור והוא אדני, ואבר שממונה על מחשבה, ואברים אלו כולם בספירות.

אל א"ל, אל אלהי האלהים, וכך רוכב על א"ל אשתמודעין ליה כל אלהים, ומודעועים מניה, וכל מלאכי דאתקריאו בהאי א"ל כגון מיכאל גבריאל, בלהו מודעועים מהאי א"ל דאיהו אלהי האלהים, ומאן דקרא לון ביה, מיד עונים ליה בכל שעתא, והכי כל מלאכי דאתקריאו קלין בשמא דיהוה, כל מאן דקרא לון ביהוה בעלת על כל העלות מיד עונים ליה בקליה, דעלת על כל העלות איהו חד בכל שמקן ולא אשתני בכלהו, דשנויין בשמקן אינון ולא ביה, דאיהו בכלהו כנשמתא בכל אבר ואבר, אית אבר דשמע ביה כגון אודנין, ואית אבר דמסתכל מניה (נ"א ביה) על עלמא, ואית אבר דארח ביה כל ריחין ובוסמין דצלותין, וריחין טבין דהבלים דנפקין מאורייתא מפומא דבני נשא, ודא ריחא דחוטמא, ואית אבר דמליל

ביה, ובאלין אברין אית שנויאי, אבל ביה לית שנויאי, ואית אבר דממנא על דבורא ודא אדני, ואבר דממנא על מחשבה, ואברין אלין כלהו בספירות.

יט. רישא כתר עליון, מוחא חכמה, בינה לבא ובה לב מבין, תרין דרועין חסד גבורה, גופא עמודא דאמצעייתא, תרין שוקין נצח והוד, יסוד אמה, שכינתא אות דיליה. כתר אלקרי א"ל עליון, קונה הכל, (חכמה ובינה) אלהינו בינה, ואלהי אבותינו חכמה,

זוהר הקדוש ארמית

ואיהו אלה"י אבְרָהָם אלה"י
 יצחק ואלה"י יעקב, הא"ל
 הגדול מסטרא דגדולה,
 והגבור מסטרא דגבורה,
 והנורא מסטרא דעמודא
 דאמְצָעִיָא.

ב. אדְהֵכִי הָא אֲלִיָהוּ קָא
 נְחִית, וְאָמַר רַבִּי בּוֹצִינָא
 קדִישָׁא, שְׁמַעְנָא לְעִילָא תְּקוּנָא
 דִּילָךְ בְּשִׁמְהֵן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא, וּבְצִלוֹתָא דִּילֵיהּ, תְּזוּר
 בְּךָ, דְּאֵת צְרִיךְ לְתַקְנָא שְׁמֵהֵן
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּדָקָא
 יְאוּת, דְּהָא כְּלָהוּ אֲזִלִּין בְּתַלְת
 תְּלַת, מְסַטְרָא דְרַחֲמֵי
 אֲתַקְרִיאוּ יְהו"ה יְהו"ה יְהו"ה
 תְּלַת אֲבָהֵן, וְאֵינְנֵן אֵשׁ דְּלָא
 אִיְהוּ שׁוֹרְףָא, וְאֲתַקְרִיאוּ בְּתַלְת
 שְׁמֵהֵן אֱהִי"ה אֱהִי"ה אֱהִי"ה,
 וְהָאִי אִיְהוּ אֵשׁ דְּאִיְהוּ שׁוֹרְףָא
 וְלָא אָכִיל, וְאִית שְׁמֵהֵן
 דְּאֲתַקְרִיאוּ אַדְנִי אַדְנִי
 אַדְנִי, וְדָא אֵשׁ דְּאִיְהוּ שׁוֹרְףָא
 וְאָכִיל וְשָׂצִי כְּלָא, הִדָּא הוּא
 דְּכַתִּיב (ויקרא ט כד) וְתֹאכַל עַל
 הַמִּזְבֵּחַ אֶת הָעוֹלָה וְאֶת
 הַחֲלָבִים.

בא. א' אִיְהוּ כְּתָר עַל כְּלָהוּ
 שְׁמֵהֵן, וְאִיְהוּ אֲתַקְרִי
 א"ל, אֱהִי"ה, אַדְנִי, אֲלֵהִי"ם, אֵלָהּ, אֱלוֹהֵי, אֱלֹהֵינוּ אִי"ה, או"ה, (וְזוּא דְּמֵלָה א"ל אֱלֵהִי"ם
 יְהו"ה דְּבַר וַיִּקְרָא אֲרָץ (תהלים נ א)), י' בּוֹ נִקְרָאִים י"ה,
 יו"ו, יְהו"ה, יְהִי, יְהִי"ה, כָּל הַשְּׁמוֹת הַמִּתְחִילִים
 בְּהוִי"ת בִּי, הָעֵקֶר שְׁלֵהֶם בְּחֻכְמָה, וְכָל הַשְּׁמוֹת
 הַמִּתְחִילִים בְּא', הָעֵקֶר שְׁלֵהֶם אִימָא עֲלִיוְנָה, וְכִמּוּ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הַכֹּל, (חֻכְמָה וּבִינָה) אֱלֹהֵינוּ בִּינָה, וְאֵלָהּ"י
 אֲבוֹתֵינוּ חֻכְמָה, וְהוּא אֱלֵהִי"ם אֲבָרָהָם אֱלֵהִי"ם
 יִצְחָק וְאֵלָהּ"י יַעֲקֹב, הָא"ל הַגְּדוֹל מִצַּד גְּדוּלָה,
 וְהַגְּבוּר מִצַּד גְּבוּרָה, וְהַנּוֹרָא מִצַּד עֵמוּד
 הָאֲמָצְעִי.

ב. בִּינְתִים הָרִי אֲלִיָהוּ יָרַד וּבָא, וְאָמַר, רַבִּי נֵר
 הַקְּדוּשָׁא, שְׁמַעְתִּי לְמוֹעֵלָה אֶת הַתְּקוּן שְׁלָךְ
 בְּשִׁמוֹת שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבְתַפְלָה שְׁלוֹ, חִזֵּר
 בְּךָ, שְׂאֵתָה צְרִיךְ לְתַקֵּן אֶת הַשְּׁמוֹת שֶׁל הַקְּדוּשׁ
 בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שְׂרָאוּי, שְׁהָרִי כּוֹלֵם הוֹלְכִים
 בְּשִׁלְשָׁה שְׁלִשָׁה, מִצַּד הַרְחָמִים נִקְרָאִים יְהו"ה
 יְהו"ה יְהו"ה שְׁלִשָׁה אֲבוֹת, וְהֵם אֵשׁ שְׂאִין הוּא
 שׁוֹרְףָא, וְנִקְרָאִים בְּשִׁלְשָׁה שְׁמוֹת אֱהִי"ה אֱהִי"ה
 אֱהִי"ה, וְזֶה הוּא אֵשׁ שְׁהוּא שׁוֹרְףָא וְאֵינּוּ אוֹכֵל, וְיֵשׁ
 שְׁמוֹת שְׁנַקְרָאִים אַדְנִי אַדְנִי אַדְנִי, וְזֶה אֵשׁ
 שְׁהוּא שׁוֹרְףָא וְאוֹכֵל וּמְסִים הַכֹּל, זֶה הוּא שְׁכַתּוּב
 (ויקרא ט כד) וְתֹאכַל עַל מִזְבֵּחַ אֶת הָעוֹלָה וְאֶת
 הַחֲלָבִים.

בא. א' הוּא כְּתָר עַל כָּל הַשְּׁמוֹת, וְהוּא נִקְרָא
 א"ל, אֱהִי"ה, אַדְנִי, אֱלֵהִי"ם, אֱלֹהֵינוּ,
 אלו"ה, אֱלֹהֵינוּ, אִי"ה, או"ה, (וְסוּד הַדְּבָר א"ל אֱלֵהִי"ם
 יְהו"ה דְּבַר וַיִּקְרָא אֲרָץ (תהלים נ א)), י' בּוֹ נִקְרָאִים י"ה,
 יו"ו, יְהו"ה, יְהִי, יְהִי"ה, כָּל הַשְּׁמוֹת הַמִּתְחִילִים
 בְּהוִי"ת בִּי, הָעֵקֶר שְׁלֵהֶם בְּחֻכְמָה, וְכָל הַשְּׁמוֹת
 הַמִּתְחִילִים בְּא', הָעֵקֶר שְׁלֵהֶם אִימָא עֲלִיוְנָה, וְכִמּוּ

זוהר הקדוש ארמית

אימא עלאה, וכמה דעמודא דאמצעיטא איהו כליל מימינא ומשמאלא, הכי כתר עלאה כליל תרין שמהן אלין דאבא ואימא, ואיהו כתר על רישיהו, ואשכחנא תקונא כגונא דא, אהי"ה כתר עלאה, יהו"ה עמודא דאמצעיטא, אדנ"י שכינתא תתאה.

כב. ומסטרך דכתר אתקריאו תלת ספירן אהי"ה אשר אהי"ה, חסד א"ל, גבורה אלהי"ם, עמודא דאמצעיטא יהו"ה, ורזא דמלה א"ל אלהי"ם יהו"ה דבר ויקרא ארץ, נצח והוד צבאות, צדיק שד"י, מלכות אדנ"י.

כג. ובצלותא ברוך אתה יהו"ה, כל הכורע כורע בברוך, ודא צדיק חי עלמין, ועליה אתמר (מלכים א' ב מה) והמלך שלמה ברוך, אתה את ה' זעירא, בה צריך לנתתא ברקאן, וכל הזוקף זוקף בשם דא יהו"ה עמודא דאמצעיטא,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שעמוד האמצע הוא כולל מימין ומשמאל, כך כתר עליון כולל שני שמות אלו של אבא ואמא והוא כתר על ראשיהם, ומצאנו תקון כדגמת זה, אהי"ה כתר עליון, יהו"ה עמוד האמצע, אדנ"י שכינה התחתונה.

כב. ומצד כתר נקראו שלש הספירות אהי"ה אשר אהי"ה, חסד א"ל, גבורה אלהי"ם, עמוד האמצע יהו"ה, וסוד הדבר א"ל אלהי"ם יהו"ה דבר ויקרא ארץ, נצח והוד צבאות, צדיק שד"י, מלכות אדנ"י.

כג. ובתפלה, ברוך אתה יהו"ה, כל הכורע כורע בברוך, וזה צדיק חי עולמים, ועליו נאמר (מלכים א' ב מה) והמלך שלמה ברוך. אתה, אות ה' קטנה, בה צריך להמשיך למטה ברכות, וכל הזוקף זוקף בשם, זה יהו"ה עמוד האמצע, אלהי"ו אימא עליונה, ואלהי"ו אבותינו אבא, הא"ל הגדול חסד, הגבור גבורה, והנורא עמוד האמצע, שבו נכללים מטה למעלה וממעלה למטה, כל הספירות בעמוד האמצע, ומפני (דף קכ"ג ע"ב) זה צריך לכלל בו תחתונים בכריעה, ולאחר כך עליונים בזקיפה.

כד. א"ל עליון, גומל חסדים טובים, קונה הכל, וזוכר חסדי אבות, זה כתר עליון על כולם,

אלהי"ו אימא עלאה, ואלהי"ו אבותינו אבא, הא"ל הגדול חסד, הגבור גבורה, והנורא עמודא דאמצעיטא, דביה אתכלילן מתתא לעילא ומעילא לתתא, כל ספיראן בעמודא דאמצעיטא, ובגין (דף קכ"ג ע"ב) דא צריך לאכללא ביה תתאין בהכרעה, ולכתר עלאין בזקיפה.

כד. א"ל עליון, גומל חסדים טובים קונה הכל, וזוכר חסדי אבות, דא כתר עליון על כלהו, ומביא גואל לבני בניהם דאבהן, אליו נצח והוד, למען שמו באהבה דא

זוהר הקדוש ארמית

שכינתא תתאה, ועמודא דאמצעיטא איהו כליל תלת ברכאן קדמאין, דאינון אבהן ונגבורות וקדושת השם, ואיהו כליל תלת בתראין בעבודה, ואיהו כליל אמצעיט, לקיימא ביה אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים (ישעיה מד 1), אשרי הוא מי שידע להתפלל להקדוש ברוך הוא בכל התקונים שלו כמו שראוי, ולשאל ממנו בכל דרגה ודרגה כמו שראוי.

כה. חכימין בלהו אינון רשימין דיוקניהון בחקמה, ונבונין רשימין דיוקניהון בכינה, ומארי גמילות חסדים דיוקניהון רשימין בחסד, ונבונין ביצירהון בלהו רשימין בגבורה, ומארי תורה בלהו רשימין דיוקניהון בעמודא דאמצעיטא, ונביאים בלהו רשימין דיוקניהון בנצח והוד דאינון תרי סמכי קשוט, וצדיקים נטרי ברית בלהו רשימין דיוקניהון בצדיק, ומארי מלכותא בלהו רשימין במלכות, ומארי יחודא בלהו רשימין בכתר עלאה דאיהו מחשבה, דתמן צריך לסלקא יחודא במחשבה סתימא, ובכלהו תקונין אלין צריך לשבחא לעלת על כל העלות, דאיהו מלגאו כנשמתא בגופא, ובגין דבני נשא רשימין באלין דיוקנין, אמר למשה ואתה תחזה וגומר.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ומביא גואל לבני בנייהם של האבות, הם נצח והוד, למען שמו באהבה, זו שכינה תחתונה. ועמוד האמצע הוא כולל שלש ברכות ראשונות שהן אבות ונגבורות וקדשת השם, והוא כולל שלש אחרונות בעבודה, והוא כולל אמצעיט, לקיים בו אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים (ישעיה מד 1), אשרי הוא מי שידע להתפלל להקדוש ברוך הוא בכל התקונים שלו כמו שראוי, ולשאל ממנו בכל דרגה ודרגה כמו שראוי.

כה. החכמים כולם הם רשומים צורותיהם בחכמה, והנבונים רשומים צורותיהם בכינה, ובעלי הגמילות חסדים צורותיהם רשומים בחסד, והנבורים על יצרם כולם רשומים בגבורה, ובעלי התורה כולם רשומים צורותיהם בעמוד האמצע, והנביאים כולם רשומים צורותיהם בנצח והוד, שהם שני עמודי האמת, והצדיקים שומרי ברית כולם רשומים צורותיהם בצדיק, ובעלי המלכות כולם רשומים במלכות, ובעלי היחודים כולם רשומים בכתר העליון שהוא מחשבה, ששם צריך להעלות היחוד במחשבה הסתומה. ובכל התקונים הללו צריך לשבח לעלת על כל העלות, שהוא מבפנים כנשמה בגוף. ומפני שבני אדם רשומים באלו צורות, אמר למשה ואתה תחזה וגומר.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

כו. ואתה תחזה בשער, אם ארוך, או קמוט, או עגול, שער חלק ארוך, דרך נחלק בו לכמה דרכים, עליו נאמר (ישעיה מג טז) הנותן בים דרך. ודרכים אחרים מתפרשים ממנו, הם נתיבים, זה הוא שכתוב (שם) ובמים עזים נתיבה, שלשים וישנים שבילים מתפרשים מזה הדרך.

כז. בינתים הרי אליהו בא אצלו, ואמר לו, והרי צורות אלו צריך לתקן אותם במקום שלהם. אמר רבי שמעון, בודאי, אף על פי שבעולם הפרוד, צורות יש הרבה שמכחישים מעשה בראשית, שאין הם דרך מישור, והם חשוכים, מתוך החשך נודע האור, צורות הגן שמאירים בציור מעשה בראשית, רקומים בכמה צבעים מאירים, והם כולם בקו ובמדה, ואלו של עולם הפרוד הם כקלפות של אגוז אליהם, שהם מח מבפנים, ועם כל זה מתוך החשך נבר האור, ומתוך אלו קלפות שהם צורות חשוכות, נכרים ציורי גן עדן שלמטה, שהם צורות כלי המשכן, אמר ודאי כך הוא.

כח. פתח ואמר, שער חלק ארוך הוא רחמים מצד אריך אנפין, שהוא א', שני פנים שלו ו', כמו זה וא"ו, א' ביניהם, והוא זקן הזקנים עתיק העתיקים, והוא (ס"א ונקרא) ארך אפים, שער מקמט ולא חלק אלא קמוט ומפוד (נ"א ושורט) הוא

נהורא, ומגו אליו קליפין דאינון דיוקנין חשוכין, אשתמודען ציורין דגנתא דערן דלתמא, דאינון דיוקנא דמאני משפנא, אמר ודאי הכי הוא.

כח. פתח ואמר, שער שעי עריך איהו רחמי מסטר אטרך אנפין, דאיהו א', תרין

זוהר הקדוש ארמית

כו. ואתה תחזה בשער, א אריך, או קמוט, או עגול, שער שעי עריך, ארחא מתפלג ביה לכמה אורחין, עלה אתמר (ישעיה מג טז) הנותן בים דרך, וארחין אחרנין דמתפרשין מינה, אינון נתיבין, הדא הוא דכתיב (שם) ובמים עזים נתיבה, תלתין ותרין שבילין מתפרשאן מהאי ארחא.

כו. אדהכי הא אליהו אתי לגביה, ואמר ליה, והא דיוקנין אליו צריך לתקנא לון באתר דלהון, אמר רבי שמעון בודאי, אף על גב דבעלמא דפירודא, דיוקנין אית סגיאין דאכחשין עובדא דבראשית, דלאו אינון אורח מישור, ואינון חשוכין, מגו חשוכא אשתמודע נהורא, דיוקנין דגנתא דאנהרן בצירא דעובדא דבראשית, מרקמי בכמה גוונין נהירין, ואינון כלהו בקו ובמדה, ואליו דעלמא דפירודא אינון כקליפין דאגוזא לגבייהו, דאינון מוחא מלגא, ועם כל דא מגו חשוכא אשתמודע

נהורא, ומגו אליו קליפין דאינון דיוקנין חשוכין, אשתמודען ציורין דגנתא דערן דלתמא, דאינון דיוקנא דמאני משפנא, אמר ודאי הכי הוא.

כח. פתח ואמר, שער שעי עריך איהו רחמי מסטר אטרך אנפין, דאיהו א', תרין

זוהר הקדוש ארמית

אנפין דיליה ר' ו', כגונוא דא ואו א' בינייהו, ואיהו סבא דסבין עתיק דעתיקין, ואיהו (ס"א ואתקרי) ארף אפיס. שערא קמיטא ולא שעיע אלא קמיט וחריש (ג"א וחריש) איהו דינא, דא רחמי ודא דינא, דא אריף אנפין מסטרא דו', ודא זעיר אנפין מסטרא דו', שערא לא קמיט ולא אריף איהו בינוני.

כט. ואיהו שערא דאריף אנפין כגונוא דתקיעה, וקמיט וחריש (ג"א ואריף) כגונוא דשברים ר' ו', לא אריף ולא קמיט איהו כגונוא דתרועה, שלשל"ת בעגולא כליל כלא, ואיהו כמין כפיפה דרקיעא דאסחר כלא.

ל. כגונוא דא יהו"ה דא מלכותא קדישא, אנשי חיל שערא שעיע אריף, יראי אלהי"ם שערא חריש (ג"א אריף) וקמיט, אנשי אמת שערא לא אריף ולא קמיט, שלשל"ת

דכלהו, שונאי בצע שערא בעגולא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

דין, זה רחמים וזה דין, זה אריף אנפין מצד של ר', וזה זעיר אנפין מצד של י', שער לא קמוט ולא ארוף הוא בינוני.

כט. והוא השער של ארוף פנים כמו תקיעה, וקמוט ומפוזר (ג"א וארף) כמו שברים ר' ו', לא ארוף ולא קמוט הוא כמו התרועה, שלשל"ת של שניהם, שער בעגול כולל כל, והוא כעין כפת הרקיע הסובב הכל.

ל. כמו בן יהו"ה זו המלכות הקדושה, אנשי חיל שיער חלק ארוף, יראי אלהי"ם שיער מפוזר (ג"א ארוף) וקמוט, אנשי אמת שיער לא ארוף ולא קמוט, שלשל"ת של כולם, שונאי בצע שיער בעגול.

לא. דוד, שבעה מיני זהב היו בשערו, זהב ירקרק, זהב אופז, זהב אופיר, זהב פרוים, זהב סגור, זהב תרשיש, זהב הכולל כל הצבעים, והוא (דף קכ"ד ע"א) זהב שבא, וזה הוא זהב מזוקק שבעתים, וכך הם שבעה מיני לבן ושבעה מיני אדום, כל הספירות נקראים שביעיות מצד הצדיק, עמוד האמצע הוא כולל כל גוונים, שער לבן הוא מצד הימין, אדום מצד השמאל, צהב מצד עמוד האמצע, וכלם שבעה שבעה, שער שחר מצד השכינה שנאמר בה שחורה אני ונאווה, גוון יחודי

לא. דוד שבעה מיני דהבא הנה בשערו, זהב ירקרק, זהב אופז, זהב אופיר, זהב פרוים, זהב סגור, זהב תרשיש, זהב כליל כל גוונים, ואיהו (דף קכ"ד ע"א) זהב שבא, והאי איהו זהב מזוקק שבעתים, והכי אינון שבעה מיני חוורו, ושבע מיני סומקו, כל ספירן אתקריאו שביעיות מסטרא דצדיק, עמודא דאמצעייתא איהו כליל כל גוונים, שערא חוורא איהו מסטרא דימינא, סומקא מסטרא דשמאלא, ירוקא מסטרא דעמודא

זוהר הקדוש ארמית

דאמְצעיַתא, וְכִלְהוּ שְׁבַעָה שְׁבַעָה, שְׁעָרָא אוֹכְמָא מְסֻטְרָא דְשְׁכִינְתָא, דְאַתְמַר בְּהַ (שִׁיר הַשִּׁירִים א ה) שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה, גְּוֹן יְחִידָה (נ"א יְחִידָתִי) דְלֹא תְפִיס בְּהַ גְּוֹן כְּלָל, מְלַגְאוּ דִילְהַ גְּוֹן חֲנוּר, וְרָזָא דְמְלָה יֵשֶׁת חֶשֶׁךְ סְתָרוֹ (תְּהֵלִים יח יב).

לב. שְׁעָרָא סוּמְקָא צְרִיךְ לְכַעֲרָא לִיהַ מְכַל וְכַל, בְּגִין דְּאִיהוּ בִּי דִינָא, וְלוֹיִים בְּגִין דְּהוּ מְסֻטְרָא דְדִינָא, אֲתַמַּר בְּהוֹן (בַּמְדָּבָר ח ז) וְהַעֲבִירוּ תַעַר עַל כָּל בְּשָׂרָם, וְאַתְתָּא בְּגִין דְּאִיהִי מְסֻטְרָא דְשְׁמָלְא, לֹא צְרִיךְ לְאַתְגְּלִיא בְּהַ שְׁעָרָא, דְלֹא יִשְׁתַּמוּדְעִין בְּהַ מְאַרִי דְדִינָא, וְשַׁעְרִין אֲחֻרְנִין דְּבַר נֶשׁ צְרִיךְ לְכַעֲרָא לִיהַ תַּחַת אוֹרְנִין, בְּגִין דְּלֹא יִתְקַרְבוּ בֵּיהַ מְאַרִי דְדִינִין לְגַבִּי תַרְעִין דְשְׁמַעִין בְּהוֹן צְלוֹתִין, (ס"א וְשַׁעֲרָא דְאִיהוּ תַּחַת אוֹרְנִין צְרִיךְ לְכַעֲרָא, דְאַתְקַרִי מְאַרִי דִינָא לְגַבִּי) שְׁעָרָא שְׁעִיעַ עֲלֵיהַ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

(נ"א יְחִידָה) שְׁלֹא תוֹפֵס בּוֹ גְּוֹן כְּלָל, מִבְּפָנִים שְׁלָה גְּוֹן לְבָן, וְסוּד הָעֵינִין יֵשֶׁת חֶשֶׁךְ סְתָרוֹ (תְּהֵלִים יח יב).
לב. שְׁעַר אָרוֹם צְרִיךְ לְכַעֲרָא אוֹתוֹ מִכָּל וְכָל, מִפְּנֵי שֶׁהוּא בֵּית דִּין, וְלוֹיִים מִפְּנֵי שֶׁהֵיוּ מִצַּד הַדִּין נֹאמַר בְּהֵם (בַּמְדָּבָר ח ז) וְהַעֲבִירוּ תַעַר עַל כָּל בְּשָׂרָם. וְאַשָּׁה מִפְּנֵי שֶׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, לֹא צְרִיךְ לְהַתְגַּלּוֹת בְּהַ שְׁעַר, שְׁלֹא יַדְעוּ בְּהַ בְּעֵלֵי הַדִּין, וְשַׁעְרוֹת אַחֲרוֹת שֶׁל הָאָדָם צְרִיךְ לְכַעֲרָא אוֹתוֹ תַּחַת אֲזִינִים, בְּדִי שְׁלֹא יִתְקַרְבוּ בּוֹ בְּעֵלֵי הַדִּינִים אֶל שְׁעָרִים שִׁשׁוּמְעִים בְּהֵם תְּפִלוֹת (ס"א וְשַׁעֲרָא שֶׁהוּא תַּחַת הָאֲזִינִים צְרִיךְ לְכַעֲרָא, שְׁנַקְרָא בְּעֵלֵי הַדִּין לְגַבִּיכֵם), שְׁעַר חֶלֶק עֲלִיו נֹאמַר (בַּמְדָּבָר ו ה) גְּדַל פְּרַע שְׁעַר רֵאשׁוּ, וְצְרִיךְ לְגַדַּל אוֹתוֹ, שְׁלֹא צְרִיךְ לְהַכְחִישׁ סְדוּר מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, אֲבָל שְׁעַר עֲמוּד הָאֲמֻצַּע, צְרִיךְ שְׁלֹא יִהְיֶה לֹא אַרְוֶךְ וְלֹא קֶצֶר, אוֹי לוֹ לְמִי שֶׁמְשַׁנֶּה בּוֹ סְדְרֵי בְּרֵאשִׁית.

לג. שְׁעַר שָׁחַר, וְעֵינִים שְׁחוּרוֹת וּפְנֵיו שְׁחָרִים, וְגוֹפוֹ שָׁחַר, אִם הוּא זְכָאֵי הוּא מִצַּד הַשְּׁכִינְתָּה, שְׁנֹאמַר בְּהַ שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה, שְׁכָל גְּוֹנֵי צַד הַתְּהַרָה כְּדֵם כְּגוֹן זֶה. וְאִם הוּא רִשְׁעָא הוּא מִצַּד שְׁבַתָּא"י חֲבִית שְׁחוּרָה, מִצַּד גּוֹק' דְקְלִיפָה, שְׁשָׂם

(בַּמְדָּבָר ו ה) גְּדַל פְּרַע שְׁעַר רֵאשׁוּ, וְצְרִיךְ לְגַדַּלָּא לִיהַ, דְלֹא צְרִיךְ לְאַכְחָשָׂא סְדוּרָא דְעוֹבְדָא דְבְּרֵאשִׁית, אֲבָל שְׁעָרָא דְעֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא צְרִיךְ דְלֹא יִהְיֶה לֹא אַרְוֶךְ וְלֹא קֶצֶר, וְוִי לִיהַ לְמֵאן דְשַׁנֵּי בֵּיהַ סְדְרֵי בְּרֵאשִׁית.

לד. שְׁעָרָא אוֹכְמָא, וְעֵינִין אוֹכְמִין, וְאַנְפוּי אוֹכְמִין, וְגוֹפִיָה אוֹכְמָא, אִם הוּא זְכָאֵה אִיהוּ מְסֻטְרָא דְשְׁכִינְתָּא, דְאַתְמַר בְּהַ שְׁחוּרָה אֲנִי וְנֶאֱוָה, דְכָל גְּוֹנוֹן דְּסֻטְרָא דְזִכְיֵו כְּכִי אֵינּוֹן כְּגוֹוָא דָא, וְאִם הוּא חֲיִיבָא הוּא מְסֻטְרָא דְשְׁבַתָּא"י, פְּתִיא אוֹכְמָא, מִצַּד נּוֹקְבָא דְקְלִיפָה, דְתַמֵּן כָּל קְסָמִין דְעוֹרְבִין אוֹכְמִין וְעוֹפִין אוֹכְמִין מְסֻטְרָא דְמְסָאָבו, דְאִית עֲלֵיהוּ כְּמַה

זוהר הקדוש ארמית

ממנן דאתקריאו לילות, דעליהו אמר דוד (תהלים טו ז) אף לילות יסרוני כליותי, מפחד בלילות (שיר השירים ג ח).

לד. וכלהו נחתין תחות גרפוי דעורבין, ואחזי לון בתנועה דלהון כמה דינין דנחתין על עלמא, ואית אחרנין דממנן על קלין דלהון, וצווחין קלא בתר קלא פלהו בשברים, לאחזאה תבירו על בני נשא, ולזמנין צווחין בתלת סימנין דאינון קר"ק, דאיהו תקיעה תרועה תקיעה, לאחזאה דינא רפיא ברישא ובסיפא, ובאמצעייתא תבירא סגי, בתרועה דחקא בתר דחקא במהירו, ורזא דמלה ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר, כי עוף השמים יוליך את הקול (קהלת י ט), נחש רכיב על קלא דעורבא אל אחר, בת זוגיה קסם סם המות, דבה אשתלים סמא"ל אל אחר.

לה. וכיבת איהי על תנועין דגופא דעורב, ואיהי תנועה דכלהו, דנפקת לאסטאה לבני נשא בפרשת אורחין, תנועה דילה ברישא דעורבא, ובזבא ובגופא ובגדפין דעורבא, נחש שריא בקריאה ואמירה וקלא ודבור דעורבא, ובאלין תנועין שריין כל הולף על גחון וכל הולף על ארבע מסטרא דמסאבו. לו. ומנא ידעין כולי האי, בגין דסמא"ל ונחש דעורבא, ובזבא ובגופא ובגדפין דעורבא, נחש שריא בקריאה ואמירה וקלא ודבור דעורבא, ובאלין תנועין שריין כל הולף על גחון וכל הולף על ארבע מסטרא דמסאבו.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

כל קסמים מהעורבים שחרים ועופות שחרים מצד הטמאה, שיש עליהם כמה ממנים שנקראו לילות, שעליהם אמר דוד (תהלים טו ז) אף לילות יסרוני כליותי, מפחד בלילות (שיר השירים ג ח).

לד. וכלם יורדים תחת כנפי העורבים, ומראים להם בתנועה שלהם כמה דינים שיורדים על העולם, ויש אחרים שממנים על קולות שלהם, וצועקים קול אחר קול כולם בשברים, להראות שבר על בני אדם, ולעתים צועקים בשלשה סימנים שהם קר"ק, שהוא תקיעה תרועה תקיעה, להראות דין רפה בהתחלה ובסוף, ובאמצע שבר גדול, בתרועה דחוק אחרי דחוק במהירות, וסוד הדבר ובחדרי משכבך אל תקלל עשיר כי עוף השמים יוליך את הקול (קהלת י ט), נחש רוכב על קול עורב אל אחר, בת זוגו קסם סם המות, שבה נשלם סמא"ל אל אחר.

לה. רוכבת היא על תנועות גוף העורב, והיא תנועה של כולם, שיוצאת להסיט בני אדם בפרשת דרכים, תנועה שלה בראש של העורב, ובזב ובגוף ובכנפים של העורב, נחש שורה בקריאה ואמירה וקול ודבור של העורב, ובאלו תנועות שורים כל הולף על גחון וכל הולף על ארבע מצד של הטמאה.

לו. ומהיכן יודעים כל זה, מפני שסמא"ל ונחש דעורבא, ובזבא ובגופא ובגדפין דעורבא, נחש שריא בקריאה ואמירה וקלא ודבור דעורבא, ובאלין תנועין שריין כל הולף על גחון וכל הולף על ארבע מסטרא דמסאבו. לו. ומנא ידעין כולי האי, בגין דסמא"ל ונחש דעורבא, ובזבא ובגופא ובגדפין דעורבא, נחש שריא בקריאה ואמירה וקלא ודבור דעורבא, ובאלין תנועין שריין כל הולף על גחון וכל הולף על ארבע מסטרא דמסאבו.

זוהר הקדוש ארמית

דשמאלא דאיהו גבורה, וכד בר נש עביד חובין, כפום ההוא בר נש הכי סליק חוביה לאתר דאתגזר נשמתיה, ולא זו מתמן ההוא חובא עד דאתפרע מההוא בר נש, ואם בר נש איהו נשמתיה בארץ אצילות, אם חאב, חוביה מטי עד ספירן, ועונשא איהו סגי כפום דרגיה.

לו. אמר רבי אלעזר אבא וכי חובא איהו בכר נש דתליא נשמתיה מההוא אתר, וכי אית ליה חובין, והא כתיב (משלי יב כא) לא יאנה לצדיק כל און, אמר ליה אין, הדיא הוא דכתיב (ישעיה נט ב) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם, מאי מבדילים, אלא דסליק ההיא נשמתא דאצילותא מניה ואתפרש מניה. (דף קכד ע"ב) ורזא דמלה, ויאמר אלהי"ם יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה וגומר (בראשית א 1), נשמתיה מניה ואתאר גופא יבשא, מאן גופא הכא, דא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ממנים על העברות של בני האדם, שנדונים מצד השמאל שהוא גבורה, וכאשר בן אדם עובר עברות, כפי אותו בן אדם כך עולה חטאו למקום שנחצבה נשמתו, ולא זו משם אותו החטא עד שנפרע מאותו בן אדם, ואם בן אדם הוא נשמתו בדרך אצילות, אם עבר עברות, עבירותיו מגיעים עד ספירות, והענש הוא רב כפי דרגתו.

לז. אמר רבי אלעזר, אבא, וכי חטא הוא בן אדם שתלויה נשמתו מאותו מקום, וכי יש לו חטאים, והרי כתוב (משלי יב כא) לא יאנה לצדיק כל און, אמר לו, כן, זה הוא שכתוב (ישעיה נט ב) כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלהיכם, מהו מבדילים, אלא שמסתלקת אותה נשמת האצילות ממנו ופורשת ממנו. (דף קכ"ד ע"ב) וסוד הדבר, ויאמר אלהי"ם יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה וגומר (בראשית א 1). מסתלקת נשמתו ממנו ונשאר גוף יבש, מי הגוף כאן, זו הנשמה של פסא הכבוד (נ"א של הקדוש ברוך הוא יהו"ה) שנשארת יבשה, מפני שמסתלקת ממנו הנשמה דרך אצילות, שזו הנשמה היא גוף לנשמה העליונה, ואם רוצה שתחזר אצל אותה הנשמה, אין לה רשות לחזור אצלו עד שאותו חטא יועבר ממנו, וסוד הדבר שובו אלי ואשובה אליכם (מלאכי ג ז).

נשמתא דכרסיא יקרא (נ"א דקדשא בריך הוא יהו"ה) דאשתארת יבשה, בגין דאסתלקת מניה נשמתא בארץ אצילות, דהאי נשמתא איהי גופא לנשמתא עלאה, ואי בעי דתחזור לגבי ההוא נשמתא, לית לה רשו לאחזרא לגביה, עד דההוא חובא אתעברת מניה, ורזא דמלה שובו אלי ואשובה אליכם (מלאכי ג ז).

זוהר הקדוש ארמית

לח. אמר לו רבי אלעזר רבי אליהו רבי אלעזר רבי שמעון אביו, אבא אלן תנועין דעורבא מאי לאשתמודע בהו בר נש בגין דיחזור בתיובתא, אמר ליה ברי ודאי אסיר לאסתכלא בהון לעמא קדישא, הדא הוא דכתיב (במדבר כג כג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, אבל אם יודמן לבר נש לפום שעתא וידע בהון, יסתכל בהון בגין דיחזור מחובוי בתיובתא, והאי לבר נש דכל (ג"א דלא) עובדוי ביעקב וכישראל, דבר נש דיעביד עבדי דיעקב דאתמר ביה (בראשית כה כג) ויעקב איש תם, מה כתיב ביה (ירמיה י טז) לא כאלה חלק יעקב.

לט. דמסטרא דיעקב וישראל בעא בלעם חייבא לאסתכלא בנחשוי ובקסמוי, ולא אשפח אתר לאעלא לגביה, ובגין דא אמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. אמר ליה רבי אלעזר, והא בלבן כתיב (בראשית ל כז) נחשתי ויברכני יהו"ה בגלגלך, אם בן אמאי אערב ביה, אמר ברי הקא רזא עלאה, דלזמנין שושנה אשתכחת בין קוצים, והכא רזא דגלגולא, אמר ליה ידענא, ועם כל דא ברי, אף על גב דאתמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, בר נש צריך למנדע כלא ואפילו חרשין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, לא תלמד לעשות (דברים יח ט), אבל אתה למד להבין ולהורות.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

לח. אמר לו רבי אלעזר לרבי שמעון אביו, אבא, אלו תנועות של העורב, מהו להכיר בהם בן אדם כדי שיחזור בתשובה, אמר לו, בני, ודאי אסור להסתכל בהם לעם הקדוש, זה הוא שכתוב (במדבר כג כג) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, אבל אם יודמן לכן אדם לפי שעה וידע בהם, יסתכל בהם כדי שיחזור מחטאיו בתשובה, וזה לכן אדם שכל (ג"א שאין) מעשיו ביעקב וכישראל, שבן אדם שיעשה מעשים של יעקב שנאמר בו (בראשית כה כג) ויעקב איש תם, מה כתוב בו (ירמיה י טז) לא כאלה חלק יעקב.

לט. שמצד יעקב וישראל רצה בלעם הרשע להסתכל בנחשיו ובקסמיו, ולא מצא מקום לעלות אצלו, ומשום זה אמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל. אמר לו רבי אלעזר, והרי בלבן כתוב (בראשית ל כז) נחשתי ויברכני יהו"ה בגלגלך, אם בן מדוע התערב עמו. אמר, בני, כאן סוד עליון, שלעיתים שושנה נמצאת בין קוצים, וכך סוד הגלגול, אמר לו יודע אני, ועם כל זה, בני, אף על פי שנאמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, בן אדם צריך לדעת הכל ואפילו בשפים, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה לא תלמד לעשות (דברים יח ט) אבל אתה למד להבין ולהורות.

(בראשית ל כז) נחשתי ויברכני יהו"ה בגלגלך, אם בן אמאי אערב ביה, אמר ברי הקא רזא עלאה, דלזמנין שושנה אשתכחת בין קוצים, והכא רזא דגלגולא, אמר ליה ידענא, ועם כל דא ברי, אף על גב דאתמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל, בר נש צריך למנדע כלא ואפילו חרשין, כמה דאוקמוהו מארי מתניתין, לא תלמד לעשות (דברים יח ט), אבל אתה למד להבין ולהורות.

זוהר הקדוש ארמית

ב. ובגין דא תנועין דעורבא, אית תנועה דסליק ברבי"ע, ואחזי דחובא דיליה תליא לעילא בעלמא דאתי, ואית תנועה דנחית לה בתבי"ר בשברים, ואחזי דחובא דיליה נחית לתתא בעלמא דין, למהוי ליה תבירו בגיניה, וכל אלין סימנין איהי אחזי בארמא, כגונא דעמלק דאמר בגיניה (שם כה יח) אשר קרף בדרה, דסטרין אחזין אינון כלסטים דנפקין בארמין, ובגין דא עורבין חילא דלהון באורחין.

בא. ואינון דמזלהון תליא בשבת", אינון עציבין, ואינון דוחקין רגלי שכינתא בגלותא, דבזמנא דאלין אתפשטו בעלמא, אתמר ברגלי שכינתא ויאסוף רגליו אל המטה (בראשית מט לג), אתכנישת לגבי זרעיה דיעקב מטה שלמה, ובגין דא וישכון ישראל בטח בדר עין יעקב (דברים לג כח), דלא זזת שכינתא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ב. ומשום זה תנועות העורב, יש תנועה שעולה ברבי"ע, ומראה שחמא שלו תלוי למעלה בעולם הבא, ויש תנועה שמוריד אותה בתבי"ר בשברים, ומראה שחמא שלו יורד למטה בעולם הזה, להיות לו שבר בגללו, וכל אלו סימנים היא מראה בדרה, כמו עמלק שאמר בשבילו אשר קרף בדרה, שצדדים אחרים הם כלסטים שיוצאים בדרכים, ומפני זה עורבים הכח שלהם בדרכים.

בא. ואלו שמולם תלוי בשבת", הם עצובים והם דוחקים רגלי השכינה בגלות, שבזמן שאלו מתפשטים בעולם, נאמר ברגלי השכינה ויאסף רגליו אל המטה (בראשית מט לג), נאספת לגבי זרע יעקב מטה שלמה, ומפני זה וישכון ישראל בטח בדר עין יעקב (דברים לג כח), שלא זזה שכינה מהם בגלות, משום שאין בהם פסול, ושבתא"י יש לו שני פתים, אחד שפל ראש, והשני בית הסהר, שאסירי המלך אסורים בו בגלות, והם דוחקים את השכינה וישראל (ג"א השעה לישראל) בגלות, ובשפל ראש ישראל, הם שפלים למטה, ומזה הכוכב יבוא רעב ועניות לישראל, ומי שרוצה להשמר ממנו, צריך לשנות שמו ולשנות מקומו ולשנות מעשיו, וזה הוא שנוי מקום שנוי השם ושנוי מעשה, והרי העמידוהו הן כל אלה ופעל א"ל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט).

מינייהו בגלותא, בגין דלית בהו פסולא, ושבתא"י אית ליה תרין בתין, חד שפל ראש, ותניינא בית הסהר, דאסירי מלכא אסירין תמן בגלותא, ואינון דחקין שכינתא וישראל (ג"א שעתא לישראל) בגלותא, ובשפל ראש ישראל אינון שפלין לתתא, ומהאי ככבא ייתי כפנא וענייתא לישראל, ומאן דבעי לאסתמרא מניה, צריך לשנוי שמה ולשנוי אתריה ולשנוי עובדוי, ודא איהו שנוי מקום שנוי השם ושנוי מעשה, והא אוקמוהו הן כל אלה ופעל א"ל פעמים שלש עם גבר (איוב לג כט).

זוהר הקדוש ארמית

מב. שַׁעְרָא חוּרְא וְעִינְי חוּרִין וְאַנְפֵי חוּרִין וְגוּפָא חוּרְא, אִי אִית בֵּיה עוּבְדִין טְבִין דָּא אִיהוּ מְסֻטְרָא דִימִינָא, מְסֻטְרָא דִרְחִימוּ דָאִיהוּ אֶהְבְּת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ עַל פְּנֵי מְשַׁכְתִּיךָ חֶסֶד (דְּרַמְיָה לֹא ב). שַׁעְרָא חוּרְא וְעִינְי חוּרִין וְאַנְפִין חוּרִין וְגוּפָא חוּרְא, דְּלִית בֵּיה גְּמִילוֹת חֶסְדִים בְּרַחֲמֵי דָאֶהְבָּה, הָאִי הוּא רַמְאֵי מְסֻטְרָא דְלִבָּן הָאֶרְמִי, אֶסְתַּמַּר מִנְיָה, בְּהֶרֶת לְבָנָה הִיא, וְלִילִיָּת הִיא בְּהֶרֶת לְבָנָה אוּכְמָא סוּמְקָא יְרוּקָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (וַיִּקְרָא יג ד) וְאִם בְּהֶרֶת לְבָנָה הִיא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְעַמּוֹק אֵין מִרְאֵהוּ מִן הָעוֹר, בְּהֶרֶת שְׁחוּרָה וְשַׁפְּלָה אֵינְנָה מִן הָעוֹר וְהִיא אֵינְנָה מִן הָעוֹר וְהִיא כְּהָה, תְּרִין (דְּרַמְיָה ע"א) גְּוֹנִין תְּנַיִנִין אֵינְנִין יְרַקְרַק אוּ אֶדְמָדֵם, כְּלָהוּ מִתְּהַפְּכִין עֵינְי בְּכַעְסָא לְחוּרֵי וְאוּכְמֵי וְסוּמְקֵי וִירוּקָא.

מג. וְכָל דָּא בְּמֵאֵי אֶשְׁתַּמּוּדְע, דְּלִית בְּרֵשׁ דְּלֹא אֶתְכַלִּילֵן בֵּיה אֵלִין אַרְבַּע גְּוֹנִין, אֶלָּא הֵהוּא גְּוֹן דְּשָׁלִיט עַל כְּלָהוּ אַחֲרָנִין, בֵּיה אֶתְקַרֵי, וּבֵיה אֶשְׁתַּמּוּדְע לְאֶתְקַרֵי חוּרֵי אוּ אוּכְמֵי אוּ סוּמְקֵי אוּ יְרוּקֵי, וְאֵלִין אַרְבַּע גְּוֹנִין בִּישִׁין אֵינְנִין אַרְבַּע קְלִיפִין דְּאֶגְוֹזָא, תְּהוּ וְבֵהוּ וְחֻשְׁףֵי וְתַהוּם, וְאֵלִין אֵינְנִין (דְּכַרִים ח טו) נְחֹשׁ שְׂרָף וְעַקְרָב, וְצַמְאוֹן, אֶלֹּו הֵם אַרְבַּע גְּוֹנִין שְׂרָף וְעַקְרָב, וְצַמְאוֹן שְׁחוּרָה, אֵלֹו הֵם אַרְבַּע הַגְּוֹנִין שֶׁל אִשׁ הַגִּיהֶנֶם.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מב. שַׁעְרֵי לִבָּן וְעִינֵי לְבָנֹת וּפְנֵי לְבָנִים וְגוּפֵי לִבָּן, אִם יֵשׁ בּוֹ מַעֲשִׂים טוֹבִים זֶה הוּא מִצַּד הַיְמִין, מִצַּד הָאֶהְבָּה שֶׁהִיא אֶהְבֵת עוֹלָם אֶהְבְּתִיךָ עַל פְּנֵי מְשַׁכְתִּיךָ חֶסֶד (דְּרַמְיָה לֹא ב), שַׁעְרֵי לִבָּן וְעִינֵי לְבָנֹת וּפְנֵי לְבָנִים וְגוּפֵי לִבָּן, שְׂאִין בּוֹ גְּמִילוֹת חֶסְדִים בְּאֶהְבֵת אֶהְבָּה, זֶה הוּא רַמְאֵי מִצַּד לִבָּן הָאֶרְמִי, הַשְּׁמֵר מִמֶנּוּ, בְּהֶרֶת לְבָנָה הִיא, וְלִילִיָּת הִיא בְּהֶרֶת לְבָנָה שְׁחוּרָה אֶדְמָה צֶהְבָּה, זֶה הוּא שְׁתַּבּוּב (וַיִּקְרָא יג ד) וְאִם בְּהֶרֶת לְבָנָה הוּא בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ וְעַמּוֹק אֵין מִרְאֵהוּ מִן הָעוֹר, בְּהֶרֶת שְׁחוּרָה וְשַׁפְּלָה אֵינְנָה מִן הָעוֹר וְהִיא כְּהָה, שְׁנֵי (דְּרַמְיָה ע"א) גְּוֹנִים שְׁנָיִם הֵם יְרַקְרַק אוּ אֶדְמָדֵם, כּוֹלָם מִתְּהַפְּכִים עֵינֵיהֶם בְּכַעַס לְלִבָּן וְשְׁחוּרָה וְאֶדוּם וְצֶהוּב.

מג. וְכָל זֶה בְּמָה נּוֹדַע, שְׂאִין בְּן אָדָם שְׁלֹא נִכְלָלוּ בּוֹ אֵלֹו אַרְבַּע גְּוֹנִים, אֶלָּא זֶה הַגְּוֹן שֶׁשׁוֹלֵט עַל כָּל הָאֶחָרִים, בּוֹ נִקְרָא, וּבּוֹ נּוֹדַע לְהִקְרָא לִבָּן אוּ שְׁחוּר אוּ אָדָם אוּ צֶהוּב, וְאֵלֹו אַרְבַּע גְּוֹנִים רְעִים הֵם אַרְבַּע קְלָפוֹת שֶׁל הָאֶגְוֹז, תְּהוּ וְבֵהוּ וְחֻשְׁףֵי וְתַהוּם, וְאֵלֹו הֵם (דְּכַרִים ח טו) נְחֹשׁ שְׂרָף וְעַקְרָב וְצַמְאוֹן, נְחֹשׁ גְּוֹן לִבָּן בְּהֶרֶת לְבָנָה, שְׂרָף וְעַקְרָב, אֶדְמָדֵם שְׂרָף, אוּ יְרַקְרַק עַקְרָב, וְצַמְאוֹן שְׁחוּרָה, אֵלֹו הֵם אַרְבַּע הַגְּוֹנִים שֶׁל אִשׁ הַגִּיהֶנֶם.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מד. ואתתא בישא מתמן קא אתיא, עלה אתמר (ויקרא יד מה) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו בעניות, שלא נשאר בבית, ומפני זה חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בדידה תהרסנו (משלי יד א), אלו הם ארבע הגוונים של אש הגיהנם, שבאים לעינים בפנים בשער, ומאיה מקום באים, ממרה שחורה של הפחול, וממרה אדמה של הכבד, וממרה צהבה של המרה, וממרה לבנה של הראה, אלו הם ארבעה גוונים חשוכים של מלאכי חבלה, וכלם כלולים בלילי"ת סם המות, מאדי"ם הוא ממרה אדמה לשפוף דם, והוא מכת הרב והרג ואבדן.

מד. ואתתא בישא מתמן קא אתיא, עלה אתמר (ויקרא יד מה) ונתן את הבית את אבניו ואת עציו בעניות, שלא נשאר בבית, ומפני זה חכמות נשים בנתה ביתה ואולת בדידה תהרסנו (משלי יד א), אלו הם ארבע הגוונים של אש הגיהנם, שבאים לעינים בפנים בשער, ומאיה מקום באים, ממרה שחורה של הפחול, וממרה אדמה של הכבד, וממרה צהבה של המרה, וממרה לבנה של הראה, אלו הם ארבעה גוונים חשוכים של מלאכי חבלה, וכלם כלולים בלילי"ת סם המות, מאדי"ם הוא ממרה אדמה לשפוף דם, והוא מכת הרב והרג ואבדן.

מה. והכי ושכינתא אשתמודעת בארבע גוונים שפירין נהירין, גוון חוור מסטרא דחסד, סומק מסטרא דגבורה, ירוק מסטרא דעמודא דאמצעייתא, אוכס מסטרא דאימא עלאה, דאתמר בה (משלי א ח) שמע בני

מה. וכך השכינה נכרת בארבעה גוונים יפים מאירים, גון לבן מצד החסד, אדם מצד הגבורה, צהב מצד עמוד האמצעי, שחור מצד האמא העליונה, שנאמר בה (משלי א ח) שמע בני מוסר אביך ואל תפוש תורת אמה, ונאמר בה (שיר השירים א ה) שחורה אני ונאורה, אימא תחתונה נוטלת גון מאמא עליונה, שוק ימין נוטל גון מזרוע ימין, זה הוא שכתוב (תהלים טז יא) נעימות בימינך נצח, שוק שמאל נוטל גון מזרוע שמאל, אות ברית נוטל גון מהגוף, עמוד האמצעי נוטל חכמה, אדם שרוכב על הכל, עליו נאמר (קהלת ח א) חכמת אדם תאיר פניו, ועליו נאמר (תהלים קד כד) יהו"ה כלם

מוסר אביך ואל תפוש תורת אמה, ואתמר בה (שיר השירים א ה) שחורה אני ונאורה, אימא תתאה נוטלת גוון מאימא עלאה, שוקא ימינא נוטל גוון מזרועא ימינא, הדא הוא דכתיב (תהלים טז יא) נעימות בימינך נצח, שוקא שמאלא נוטל גוון מזרועא שמאלא, אות ברית נוטל גוון מהגופא, עמודא דאמצעייתא נוטל חכמה, אדם דרכיב על כלא, עלה אתמר (קהלת ח א) חכמת אדם תאיר פניו, ועליה אתמר (תהלים קד כד) יהו"ה כלם בחכמה עשית, כתר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

בְּחֻמְהָ עֵשִׂיתָ, בְּתַר עֲלוּזִין הוּא סְתוּם לֹא נוֹדַע
בו גּוֹן כָּלֵל לְמַעְלָה, וּבְעֵמוּד הָאֲמָצְעִי נִרְאִים
כָּל גּוֹנִים.

מו. הנה פה סוד השיעור, שבו נודעים אנשי חיל
בגוון לבן, וראי אלהי"ם בגוון אדום, אנשי
אמת בגוון צהב, שנאי בצע בגוון שחור, ארבעת
האותיות מתלבשות בארבעה גונים אלו, ' בגוון
לבן, ה' בגוון אדום, ו' בגוון ירוק, ה' בגוון שחור,
זה השם הוא הרוקם גונים בכל מקום, והוא
שמציר שרטוטים במצח, כמו זה יהו"ה, והם
ארבעה רשומי שרטוטים, שהם עמק רום ועומק
תחת ועומק מזרח ועמק מערב, שרטוטים קמנים
בגבות העין, מצד אות 'י, שרטוטים בארץ, ברחב,
בגבה, מצד שלשה אותיות שהן הו"ה, כלם יודעים
בשעור קומה של בן אדם, בארץ מצד ארץ קומה,
שהם אנשי חיל, ברחב קצר קומה ורחב קומה,
והם יראי אלהי"ם, בגבה גבה קומה, והם אנשי
אמת, קמנים בעגול שונאי בצע מצד האות 'י, ודוד
מצד האות 'י נאמר בו (שמואל א' יז יד) ודוד הוא
הקטן, ואלו הם שונאי בצע, שרטוטים אלו בדרך
ישר, בשרטוטים של גט פטורין שצריך שרטוטים,
או אלו שמחייבת התורה, ועל אלו שרטוטים נאמר
(תהלים כה י) כל ארחות יהו"ה חסד ואמת לנצרי
בריתו ועדתיו.

זוהר הקדוש ארמית

עלאה איהו סתים לא אשתמודע
ביה גוון כלל לעילא, ובעמודא
דאמצעייתא אחזי כל גוונין.

מו. הא הכא רזא דשערא,
דביה אשתמודעאן אנשי
חיל בגוון חנור, יראי אלהי"ם
בגוון סומק, אנשי אמת בגוון
ירוק, שונאי בצע בגוון אוכס,
ארבע אתוון מתלבשין בארבע
גוונין אלין, 'י בגוון חנור, ה'
בגוון סומק, ו' בגוון ירוק, ה'
בגוון אוכס, האי שמא איהו
דקיס גוונין בכל אתר, ואיהו
דצייר שרטוטין במצחא,
בגוונא דא יהו"ה, ואינן ארבע
רשימין דשרטוטין, דאינן
עמק רום ועמק תחת ועמק
מזרח ועמק מערב, שרטוטין
זעירין דקריצין דעינא מסטרא
דאת 'י, שרטוטין באורכא
בפתיא בגבהא מסטרא דתלת
אתוון דאינן הו"ה, בלהון
אשתמודעין בשעור קומה דבר
נש, באורכא מסטרא דאריך
קומה, דאינן אנשי חיל,
בפתיא קצר קומה ורחבא
דקומה, ואינן יראי אלהי"ם,
בגבהא גבה קומה ואינן אנשי

אמת, זעירין בעגולא שונאי בצע מסטרא דאת 'י, ודוד מסטרא דאת 'י (שמואל א
יז יד) ודוד הוא הקטן, ואלין אינן שונאי בצע, שרטוטין אלין בארח מישר, כשרטוטין דגט
פטורין דצריך שרטוטי, או אלין דמחייבא אורייתא, ועל אלין שרטוטין אתמר (תהלים כה י)
כל ארחות יהו"ה חסד ואמת לנצרי בריתו ועדתיו.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מזו. שרטוטין באריכו מסטרא דרבי"ע כגוונא דתקיעה, ואלין אינון אריכין דקומה מסטרא דימינא, ארך אפים, אריכין בקלא בצלותין באורייתא, אריכין ברוגזא, אריכין בשערא בעינין באנפין בחוטמא בשפון בדיקנא בגופא בדרועין ברגלין באצבעין (דף קכה ע"ב) רשימו דלהון חוור, ווי לון לאלין דמכחישין דיוקניהון לעילא, כאלו מכחישין סדרי בראשית, וכאלו ממעטין את הדמות, דאיהו שיעור קומה דלעילא, דאלין דשרטוטיהון אריכין, וקומה דלהון ואברים דלהון, צריכין למהוי מארי דחסד, אריכין ברוגזא, מארי דרחימו, ההוא דאתמר ביה (ישעיה מא ח) זרע אברהם אוהבי.

מזו. שרטוטין ברחבא, כגוונא דשברים, תנועה דלהון תבי"ר, ואינון רחבים וקצרים דקומה, ואנפין רחבין וקצרין, ועיניו רחבים, וחוטמוי רחבים, ושפון רחבים, אלין אינון יראי אלהי"ם, מארי

מזו. שרטוטין בארך מצד הרביע כמו תקיעה, ואלו הם ארכי הקומה מצד ימין, ארך אפים, ארכים בקול בתפלות בתורה, ארכים בכעס, ארכים בשער בעינים בפניהם בחטם בשפתותיהם בזקן בגוף בזרועות ברגלים באצבעות, רושם שלהם לבן. אוי להם לאלו שמכחישים צורותיהם למעלה, כאלו מכחישים סדרי בראשית, וכאלו ממעטים את הדמות, שהוא שיעור קומה שלמעלה, שאלו ששרטוטיהם ארכים, והקומה שלהם ואברים שלהם, צריכים להיות בעלי חסד, מאריכים אפיים, בעלי האהבה, אותו שנאמר בו זרע אברהם אוהבי.

מזו. שרטוטין ברחב, כמו שברים, תנועה שלהם תביר, והם רחבים וקצרים בקומה, ופניהם רחבים וקצרים, ועיניו רחבות, וחוטמוי רחבים, ושפתיו רחבות, אלו הם יראי אלהי"ם, בעלי יראה מצד יצחק. אוי למו שמכחיש קומתו במעשים רעים, שיורש נשמה רעה שרוכבת על דיוקנו שמכחיש הפמליא למעלה.

ממזו. שרטוטין גבוהים, ופנים גבוהות, ועיניו גבוהות, וחטם ושפתים גבוהות, וגוף גבוה, אלו הם בעלי האמת, זרע אמת, מאותו שנאמר בו (מיקה ז ט) תתן אמת ליעקב.

דיראה מסטרא דיצחק, ווי למאן דאכחיש קומתיה בעובדין בישין, דירית נשמתא בישא דרכיב על דיוקניה, דאכחיש פמליא לעילא.

מזו. שרטוטין גבוהין, ואנפין גבהנין, ועיניו גבהנין, וחוטמא ושפון גבהנין, וגופא גבוה, אלין אינון מארי דקשוט זרע אמת, מההוא דאתמר ביה (מיקה ז ט) תתן אמת ליעקב.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

ג. ואלו הם אדנ"י, א' ארך פנים, ועליו שורה י', ד' רחב פנים ועליו שורה ה', נ' גבוה פנים ועליו שורה ו', י' רחב הפנים ועליו שורה ה', שרטוטים קמנים מצד התרועה בעגול בדיוקן האות י', שונאי בצע, מצד דוד שנאמר בו (שמואל א' יז יד) ודוד הוא הקטן, והם עינים קמנות יפות בעגול, פנים קמנים בעגול יפים, חטם קטן, פה קטן, גוף שלו קטן, ופה בהבל, ועליו שורה ה'.

ג. ואלין אינון אדנ"י, א' אריך אנפין ועליה שריא י', ד' רחבא דאנפין ועליה שריא ה', נ' גובה דאנפין ועליה שריא ו', י' רחבא דאנפין ועליה שריא ה', שרטוטין זעירין מסטרא דתרועה בעגולא (שמואל א יז יד) ודוד הוא הקטן, ואינון עינין זעירין שפירין בעגולא, אנפין זעירין בעגולא שפירין, חוטמא זעירא פימא זעירא גופא דיליה זעירא, שפיר בכלא, ועליה שריא ה'.

גא. שרטוטים גבוהים מצד תרועה, שלשלת של תקיעה ושברים, זה מעלה קול בתרועה, וזה שובר לה בשברים, וזה בינוני בקולו, שלשלת של תקיעה ושברים, לא ארוך ולא קצר, מי שהוא בדיוקן האות י', הוא קול דממה דקה וזו מדה לכל אברים של הפנים למעלה, ממטה למעלה, היא מדה לכל ספירה וספירה מעשר ספירות, ובה עולה כל ספירה לעשרת אלפים רבי רבבות, ו' שעורו בכל ספירה וספירה ששת אלפים רבי רבבות, ה' ה' הם מהלך בכל ספירה וספירה ה' אלפים רבי רבבות, ממעלה למטה, וממטה למעלה.

גא. שרטוטין גבהנין מסטרא דתרועה, שלשלא"ה דתקיעה ושברים, דא סליק קלא בתרועה, ודא תפר לה בשברים, ודא בינוני בקליה, שלשלא"ה דתקיעה ושברים, לא אריך ולא קצר, מאן דאיהו בדיוקנא דאת יו"ד איהו קול דממה דקה, ודא מדה לכל אברין דאנפין לעילא, מתתא לעילא, איהי מדה לכל ספירה וספירה מעשר ספיראן, ובה סליקת כל ספירה לעשרת אלפים רבי רבבות, ה' ה' אינון מהלך בכל ספירה וספירה ה' אלפים רבי רבבות, ומתתא לעילא.

גב. שרטוטים עקומים שאין הם רשומים בדרך ישר, הם רשומים של נחש עקלתון, ששרטוטים בשלשלת כמו זה WW MM (הם מהלך הדגים של הים) (נ"א מהלך שלהם כדגים בים) שהם כמו תלמודי אלפים רבי רבבות, ו' שעוריה בכל ספירה וספירה ששת אלפים רבי רבבות, ה' ה' אינון מהלך בכל ספירה וספירה ה' אלפים רבי רבבות, ומתתא לעילא.

גב. שרטוטין עקימין דלאו אינון רשימין בארז מישר, אנון רשימין דנחש עקלתון, דשרטוטין כשלשלא"ה כגוונא דא WW MM (אינון מהלך דגנין דמא), (נ"א מהלך דלהון כגנין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

חכמים שגדלים ביום, והם הסוד של תרועה ξ ושלשלת, וכך מהלך של הדגים, כמו התרועה, והם דרנא למטה, שלשלת למעלה, כמו של קדשה כך הם רשומים מצד הטמאה, שכך העמידוה בעלי המשנה (קהלת ז יד) זה לעמת זה עשה האלהים.

גג. שרטוטים הם כמו לולב, שנאמר בו נפרצו עליו פסול, כך שרטוטים שיש בהם פרוז ופרצה, זה מראה בגלגול שלו לפני שבא לעולם, שהיה מקצץ בנטיעות ועשה פרוז באילן החיים, במקום שנחצבה נשמתו, ובמה נודע, אלא שרטוטים שהם ארכים כמו זה - ($n = a$), אין בהם הפסק, שלמים הם, זה בן אדם לא קלקל צורתו, ולא עשה פרוז באילן החיים.

גד. ואם יש בהם הפסק כמו זה - ($n = a$), זה בן אדם הכחיש צורתו, ועשה פגם ומום, וכוה הפגם שורה מום, כפי מום הירח, פרוץ הוא, מצח אשה זונה (ירמיה ג ג), שורה בו פריצות במצחו, מאותו מקום הוא פגום, וצריך לכסות מצחו שלא תתגלה ערותו לבעלי הדין. ואם חזר בתשובה, יהיה פגם שלו יורד למטה, לקבל בה ענש, ואם הוא לא חזר בתשובה, עולה למעלה לתבע לו דין בעולם הבא, באותו מקום שפגם, עליו נאמר מעם מזבחי תקחנו למוות, ולא לחנם אמרו קדמונים,

פגם ומום, ובהוא פגם שריא מום, כפום מום דסיהרא, פריץ איהו, מצח אשה זונה (ירמיה ג ג), שריא ביה פריצו במצחו, מההוא אתר איהו פגים, וצריך לכסאה מצחו דלא תגלי עריתיה למארי דדינא, ואם חזר בתשובתא, היא פגיומו דיליה נחית לתתא, לקבל בה ענשא, ואם לאו איהו חזר בתשובתא, מסתלקת לעילא לתבעא ליה דינא בעלמא דאתי,

זוהר הקדוש ארמית

בימא, דאינון כגוונא דתלמיד די חכמים דמתרבין בימא, ואינון רזא דתרועה, ξ ושלשלת והכי מהלך דנוניא כגוונא דתרועה, ואינון דרג"א לתתא, שלשלת לעילא, כגוונא דקדושה הכי אינון רשימין מסטרא דמסאבו, דהכי אוקמוה מארי מתניתין (קהלת ז יד) זה לעמת זה עשה האלהים.

גג. שרטוטין אינון כגוונא דלולב, דאתמר ביה נפרצו עליו פסול, הכי שרטוטין דאית בהו פרידו ופריצו, דא אחזי בגלגולא דיליה קדם דאתיא לעלמא, דהוה מקצץ בנטיעות ועביד פרוזא באילנא דחיי, באתר דאתגזרת נשמתיה, ובמאי אשתמודע, אלא שרטוטין דאינון אריכין כגוונא דא - ($n = a$) לית בהו פסק שלמין אינון, האי בר נש לא אכחיש דיוקניה, ולא עבד פרוזא באילנא דחיי.

גד. ואם אית בהו פסק כגוונא דא -- ($n = a$) האי בר נש אכחיש דיוקניה, ועבד

זוהר הקדוש ארמית

בההוא אתר דפגים, עליה
אתמר (שמות כל אחד טו) מעם
מזבחי תקננו למוות, ולא
למגנא אמרו קדמאין, במקום
שאמרו להארין אינו רשאי
לקצר, לקצר אינו רשאי
להארין, דלא יכחיש דיוקניה
ויעביד (דף קכו ע"א) פריצו
בדיוקנא דלעילא.

נה. באורייתא דלעילא מאן
דרשים וציר אלין
שרטוטין, איהו אמן מופלא
ומכוסה, מאן דאסתפל
בשפולי משכנא, אשתמודע
באלין רשימין וצירין,
דאתמר בהון (תהלים קלט טו)
רקמתי בתחתיות ארץ, ציורא
דארבע שרטוטין אלין, אינון
אריה שור נשר אדם, בכלהו
ארבע רשימין, הךא הוא
דכתיב (יחזקאל א י) ופני אריה
אל הימין לארבעתם, ודא
מיכא"ל שר החסד לימינא,
ופני שור מהשמאול
לארבעתן, דא גבריא"ל שר
הגבורה, ופני נשר לארבעתן
דא נוריא"ל (נ"א אוריאל) שר שלום
עמודא דאמצעיתא, ודמות פניהם פני אדם, רפא"ל
שר שכנינתא, דתמן פאר, דאתמר בה (יחזקאל כד יז)
פארך חבוש עליך.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

במקום שאמרו להארין אינו רשאי לקצר, לקצר
אינו רשאי להארין, שלא יכחיש דיוקנו ויעשה
פריצה בצורה שלמעלה.

נה. בתורה שלמעלה מי שרשם ומציר אלו
שרטוטים, הוא אמן מופלא ומכסה, מי
שמסתפל בתחתית המשכן, יודע באלו רשומים
וציורים שנאמר בהם (תהלים קלט טו) רקמתי
בתחתיות ארץ, הציור של ארבע שרטוטים אלו,
הם, אריה שור נשר אדם, בכלם ארבע רשומים,
זה הוא שפתוב (יחזקאל א י) ופני אריה אל הימין
לארבעתם, זה מיכא"ל שר החסד לימין, ופני שור
מהשמאל לארבעתן, זה גבריא"ל שר הגבורה, ופני
נשר לארבעתן, זה נוריא"ל (נ"א אוריאל) שר שלום
עמוד האמצע, ודמות פניהם פני אדם, רפא"ל שר
השכינה, ששם פאר, שנאמר בה (יחזקאל כד יז)
פארך חבוש עליך.

נד. מי שלא נראים שרטוטים בו, אין לו צורה כלל
למעלה, זכותו יורד למטה, עליו נאמר (תהלים
טט כט) ימחו מספר חיים, אלא אם שב בתשובה,
שזה נמצא שאין לו במה שיבא בגלגול. מי
ששרטוטים שלו רוכבים כמו זה // (נ"א יא) זה מראה
שבא בגלגול אחד, ואם שני שרטוטים מרפכים
דא נוריא"ל (נ"א אוריאל) שר שלום עמודא דאמצעיתא, ודמות פניהם פני אדם, רפא"ל
שר שכנינתא, דתמן פאר, דאתמר בה (יחזקאל כד יז)
פארך חבוש עליך.

נו. מאן דלא אתחזיין שרטוטין ביה, לית ליה דיוקנא כלל לעילא, זכותיה נחית לתתא,
עליה אתמר (תהלים טט כט) ימחו מספר חיים, אלא אם תב בתיובתא, דדא אשתפח דלית
ליה במה דייתי בגלגולא, מאן דשרטוטין דיליה רכיבין כגוונא דא // (נ"א יא) דא אחזי דקא
אתיא בגלגולא חדא, ואם תרין שרטוטין מורכבין כגוונא דא ≧ (נ"א =), אחזי תרין

זוהר הקדוש ארמית

גלגולין, ואם תלת שרטוטין במצחיה מורכבין, הא אשלים (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ואם לית ליה שרטוטין במצחיה, ואית שרטוטין על קריצין דעיינין, דא אחזי על ארבעה לא אשיבנו (עמוס ב א).

זו. שרטוטין אינון באתוון דאינון יהו"ה, ציורין בנקודין דאינון יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וציורין אינון בעיינין באודנין באנפין בנקבין דחוטמא בפומא, קמ"ץ שרטוט וציור, שרטוט לעילא ונקודה לתתא, דא אחזי על גלגולא קדמאה, דקא נחית לתתא.

נת. ניצוץ איהו תיה תחות רקיע, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי תחיה רקיע, רישא תחיה, איהו קמ"ץ, ניצוץ תיה, רקיע לעילא מינה, ניצוץ איהו י' סליק באת ו' דאיהו רקיע, שית זמנין עשר ואתעבידת ס, ובה (תהלים קמה יד) סומך יהו"ה לכל הנפלים,

ותיה איהו סמך (נ"א איהי י' סמוך) לרקיע.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

כמו זה ≡ (נ"א =) מראה שני גלגולים, ואם שלש שרטוטים במצחו מרכבים, הרי משלים (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, ואם אין לו שרטוטים במצחו, ויש שרטוטים על גבות העינים, זה מראה על ארבעה לא אשיבנו (עמוס ב א).

זו. שרטוטים הם פאותיות שהן יהו"ה, ציורים בנקודות שהן יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וציורים הם בעינים באונים בפנים בנקבי החטם בפה, קמ"ץ שרטוט וציור, שרטוט למעלה ונקודה למטה, זה מראה על גלגול ראשון, שיוזרד למטה.

נת. ניצוץ הוא תיה תחת רקיע, זה הוא שכתוב (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי תחיה רקיע, רקיע ודאי על ראש תחיה הוא קמ"ץ, ניצוץ תיה, רקיע למעלה ממנה, ניצוץ הוא י', עולה באות ו' שהוא רקיע, שש פעמים עשר, ונעשית ס', ובה (תהלים קמה יד) סומך יהו"ה לכל הנפלים, ותיה הוא סומך (נ"א היא י' סמוך) לרקיע.

זו. רקיע עם ניצוץ הוא גלגול, רקיע בלי ניצוץ הוא גלגל, כמו שהעמידוהו גלגל הוא שחזור בעולם, שמסתובב לעולם, וזה פתח, ולא יש לו הרפכה בגלגול, שאין לו תיה שרוכב עליה, וזה שרביט הרכב, שנאמר בו (במדבר כד יז) דרך פוכב מיעקב, דרך בין שתי חיות שהן צירי ונעשה ויצר,

נט. רקיע עם ניצוץ איהו גלגול, רקיע בלא ניצוץ איהו גלגל, כמה דאוקמהו גלגל הוא שחזור בעולם, דאחזיר לעלמא, ודא פתח, ולא אית ליה הרפכה בגלגול, דלית ליה תיה דרכיב עליה, ודא שרביט הככב, דאתמר ביה (במדבר כד יז) דרך ככב מיעקב, דרך בין

זוהר הקדוש ארמית

שְׁתֵּי חֵיוֹת דְּאִינּוֹן צַרִי, וְאַתְעֵבִיד וַיִּצַר, וּבְהוֹן קָא אַתְנָא בְּתַרִין גְּלֹגְלִין, וְדָא אָדָם דִּיצִירָה, דְּקַמִּיץ אִיהוּ אָדָם דְּבְרִיאָה, וְכַד אַתָּא בְּתַלְת גְּלֹגְלִין דְּאִינּוֹן סְגוּל, אַתְעֵבִיד שְׁלֹשְׁתִּי מְשׁוּלֵשׁ בְּהוֹן, וְדָא אָדָם דְּעֵשִׂיָה.

ס. וְהָכִי אִיהוּ שְׂרָבִיט דְּכַכְב, כַּד אִיהוּ עוֹבֵר בֵּין שְׁתֵּי אֹפְנִים דְּאִינּוֹן שְׂבִי"א, אַתְעֵבִיד שׁוֹרִיק, דְּרַגְא, וְאִינּוֹן שְׁלֹשְׁתִּי לְעִילָא, בְּסְגוּל, בְּסְגוּלְתָא, דְּרַגְא לְתַתָּא בְּשׁוֹרִיק, שְׂבִי"א צַרִי, חַלִּים כַּד אֶסְתְּלִיק בְּצַרִי אַתְעֵבִיד סְגוּלְתָא, חַרִיק דִּנְחַתָּא בְּצַרִי אַתְעֵבִיד סְגוּל, וְכַד עָאֵל בְּשְׂבִי"א אַתְעֵבִיד שׁוֹרִיק, וְכֵלָא נְקַדָּה תְּדָא, חַלִּים אִיהוּ לְעִילָא בְּסְגוּלְתָא, חַרִיק אִיהוּ לְתַתָּא בְּסְגוּל, שׁוֹרִיק אִיהוּ בְּאִמְצַעִיתָא כְּגוֹנָא דָא ו, הֵן כָּל אֱלֹהִי יַפְעֵל אֱלֹהִי יַפְעֵלִים שְׁלֹשׁ עִם גְּבֵר (אִיבֹב לֵב כֵּט).

סא. אַחְזִי גְּלֹגְלָא קְדָמָּה יְהוּה, אַחְזִי גְּלֹגְלָא

תְּנִינָא יְהוּה (נ"א וי"ה וי"ה), אַחְזִי גְּלֹגְלָא תְּלִיתָא יוּהוּ ווּהוּ, (נ"א אַתְגְּלִיא וְאַחְזִי גְּלֹגְלָא קְדָמָּה יְהוּה גְּלֹגְלָא תְּנִינָא תְּלִית י"י י"י), הִרְכַּבָּה דְּכֵלְהוּ תְּלַת אַדְנִי, וְרָזָא דָא י"י י"י, חַלִּים חַרִיק שׁוֹרִיק, תְּלַת יוֹדִין, אָמּוֹן מוֹפְלָא אָמּוֹן נְסֵתָר אָמּוֹן מְכּוּסָה, דְּאַתְרִמִּיזוּ בְּהַאי שְׂמָא יוֹדִי ה"י וַאֲ"ו ה", אָמּוֹן מוֹפְלָא דְּאַשְׁתְּמוּדַע בְּכֵלְהוּ, חַד שְׂרִיא בְּנַפְשׁ הַזְכָּרוֹן, וְתִנְיָנָא בְּנַפְשׁ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

וּבְהֵם כָּא בְּשֵׁנֵי גְּלֹגְלִים, וְזֶה אָדָם שֶׁל יְצִירָה, שְׂקֻמִּין הוּא אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה, וְכַאֲשֶׁר כָּא בְּשֵׁלֵשׁ גְּלֹגְלִים שֶׁהֵם סְגוּל נַעֲשֶׂה שְׁלֹשְׁתִּי מְשֻׁלֵּשׁ בְּהֵם, וְזֶה אָדָם שֶׁל עֵשִׂיָה.

ס. וְכַד הוּא שְׂרָבִיט הַכּוֹכֵב, כְּשֶׁהוּא עוֹבֵר בֵּין שְׁנֵי אֹפְנִים שֶׁהֵם שְׂבִי"א, נַעֲשֶׂה שׁוֹרִיק, דְּרַגְא, וְהֵם שְׁלֹשֶׁת לְמַעְלָה, בְּסְגוּל, בְּסְגוּלְתָא, דְּרַגְא לְמַטָּה בְּשׁוֹרִיק, שְׂבִי"א צַרִי, חוֹלֵם כַּאֲשֶׁר עוֹלָה בְּצִירִי נַעֲשֶׂה סְגוּל, חִירִיק שְׁיֹזְרַד בְּצִירִי נַעֲשֶׂה סְגוּל, חִירִיק שְׁיֹזְרַד בְּצִירִי נַעֲשֶׂה סְגוּל, וְכַאֲשֶׁר נִכְנַס בְּשְׂבִי"א נַעֲשֶׂה שׁוֹרִיק, וְהַכֵּל נְקוּדָה אַחַת, חוֹלֵם הוּא לְמַעְלָה בְּסְגוּלְתָא, חִירִיק הוּא לְמַטָּה בְּסְגוּל, שׁוֹרִיק הוּא בְּאִמְצַע כְּמוֹ זֶה וְהֵן כָּל אֱלֹהִי יַפְעֵל אֱלֹהִי יַפְעֵלִים שְׁלֹשׁ עִם גְּבֵר.

סא. נְרָאָה גְּלֹגְלִי רַאשׁוֹן יְהוּה, נְרָאָה גְּלֹגְלִי שְׁנֵי יְהוּה, (נ"א וי"ה וי"ה), נְרָאָה גְּלֹגְלִי שְׁלִישִׁי

יְהוּוּו"הוּ (ה"א מְתַגְּלָה וּמְרָאָה גְּלֹגְלִי רַאשׁוֹן יְהוּה גְּלֹגְלִי שְׁנֵי שְׁלֹשׁ י"י י"י) הִרְכַּבָּה שֶׁל בְּלָם ג' אַדְנִי, וְסוּד זֶה י' י' חוֹלֵם חִירִיק שׁוֹרִיק, שְׁלֹשׁ יוֹדִין, אָמּוֹן מוֹפְלָא, אָמּוֹן נְסֵתָר, אָמּוֹן מְכּוּסָה, שְׁנַרְמְזוּ בְּזֶה הַשֵּׁם יוֹדִי ה"י וַאֲ"ו ה", אָמּוֹן מוֹפְלָא שְׁנוּדַע בְּכֵלָם, אַחַד שׁוֹרָה בְּנַפְשׁ הַזְכָּרוֹן, וְשְׁנֵי בְּנַפְשׁ הַמַּחְשְׁבָה, וְשְׁלִישִׁי בְּנַפְשׁ הַמְצוּיָר, שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה מוֹחִין י' י' י' רִין (דף קכו ע"ב) שְׂמֻסּוּכְב לָהֶם כְּמוֹ זֶה ☺ הִיא רַאשׁ שֶׁל

זוהר הקדוש ארמית

המחשבה, ותליתאָהּ בנפש המצויר, דאינון תלת מוחין י' י', ריהטא (דף קכו ע"ב) דסחיר לון כגוונא דא ☺ איהי קרקפתא דתפלין, שרטוטין כגוונא דא ית"ה, יהו"ה בהון מלך הא הכא שרטוטין דמצחא.

כב. עינין, בהון ואתה תחזה מכל העם, אנשי חיל כגוון חוור יראי אלהים כגוון סומק, אנשי אמת כגוון ירוק, שונאי בצע כבת עין דאיהי אוכמא, ודא רזא דשבת, ש' תלת ענפי תלת גוונין דעינא, ב"ת דשבת דא בת עין, ועליהו אתמר (שמות לא טו) ושמרו בני ישראל את השבת וגומר, והא אוקמוהו דאינון תרין שבתות, אימא עלאה בתלת דרגין, ואימא תתאה בתלת דרגין, עמודא דאמצעייתא כליל שית סטרין דאינון שית דרגין, עינין דמסתכלין בארץ מישר בחוורו, אלין אינון עינין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

תפלין, שרטוטים כמו זה ית"ה, יהו"ה בהם מלך, הרי כאן שרטוטי המצח.

כב. עינים בהם ואתה תחזה מכל העם אנשי חיל כגוון לבן, יראי אלהים כגוון אדם, אנשי אמת כגוון ירוק, שונאי בצע כבת עין שהיא שחורה, וזה סוד השבת, ש' שלש ענפים שלש גונים של העין, ב"ת של שבת זו ב"ת עין, ועליהם נאמר (שמות לא טו) ושמרו בני ישראל את השבת וגומר, והרי העמידוהו שהן שתי שבתות, אימא עליונה בשלש דרגות, ואמא תחתונה בשלש דרגות, עמוד האמצע כולל ששה צדדים שהם שש דרגות, עינים שמסתכלים בדרך ישר בלבן, אלו הן עינים של אהבה, ובהם השכינה היא יפה כלבנה, שאין בה פגם, שנאמר בה (שיר השירים א טו) הנהיף יפה רעיתי הנהיף יפה עיניך יונים.

כג. ויש עינים שאותו נחש הוא כרוף בהם, נחש הקדמוני, ולא מסתכלים בדרך ישר, בכל מה שמסתכל מתקלל. העין הוא כגלגל, גון לבן כמו הים שמסבב כל העולם, ושני כמו הארץ, שלישי כמו ארץ ישראל, נקודה קטנה של בת עין היא כמו ציון, שהיא נקודת העולם שמושם השתת העולם.

דרחימו, ובהון שכינתא איהי יפה כלבנה דלית בה פגמו, דאתמר בה (שיר השירים א טו) הנהיף יפה רעיתי הנהיף יפה עיניך יונים.

כג. ואית עינין דההוא חניא איהו כרוף בהון, נחש הקדמוני, ולאו מסתכלין בארץ מישר, בכל מה דאסתפל אתלטיא. עינא איהו כגלגל, גוון חוור כגוונא דימא דאסתר כל עלמא, ותניינא כגוונא דארעא, תליתאָהּ כגוונא דארעא דישראל, נקודה זעירא דבת עין איהי כגוונא דציון, דאיהי נקודה דעלמא דמתמן הוישתת עלמא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

סד. ויש בן אדם שגון שלו תכלת, שהוא דומה לרקיע, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה תכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד, ושלשה גונים הם בעין, לבן שחור תכלת, כנגד אש שאין הוא שורף, ואש שהוא שורף ולא אוכל, שלישי שהוא תכלת כנגד אש שהוא שורף ואוכל, רביעי לבת אש וזה השכינה בת עין, ועליה נאמר (שמות ג ב) וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה זו בת עין, וירא והנה הסנה בער באש זו גוון שעל בת עין שהוא גוון שני, והסנה איננו אוכל גוון שלישי, ויאמר משה אסרה נא ואראה וגומר (שם ג) גוון לבן של אש העליון, ובשלשה גונים אלו מתאחדת (נ"א מתחברת) בת עין שהיא השכינה.

סה. ובהם עולה בשלש תפלות לפני יהוה, זה הוא שכתוב (ויקרא ו ב) זאת תורת העולה וגומר, זאת תורת זה בת עין, שכינה שעולה בשלשה אבות שתקנו שלש תפלות, ומשום זה זאת תורת העולה בימין שהוא אש שלא שורפת, ששם חכמה שהוא מען מים, שנאמר בו הרוצה להחכים ידרים, שנחלש פח האש, שהוא גוון לבן של אש הנר שלא יהיה שורף, ונקוד שלה קמץ, שנאמר בו וקמץ הכהן (ויקרא ה יב), וכהן הוא לימין, קמ"ץ נקודה של אות י' מצד הימין לא מתחייב נקודה אחרת.

זוהר הקדוש ארמית

סד. ואית בר נש דגנון דיליה תכלת דאיהו דומה לרקיע, כמה דאוקמוה מארי מתניתין תכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד. ותלת גוונין אינון בעינא חנור אוכס תכלת, לקבל אש דלאו איהו שורף, ואש דאיהו שורף ולא אכיל, תליתאה דאיהו תכלת לקבל אש דאיהו שורף ואכיל, רביעאה לבת אש ודא שכינתא בת עין, ועלה אתמר (שמות ג ב) וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה דא בת עין, וירא והנה הסנה בער באש דא גוון דעל בת עין דאיהו גוון תניינא, והסנה איננו אכל גוון תליתאה, ויאמר משה אסרה נא ואראה וגומר (שם ג) גוון חנור דשרגא עלאה, ובתלת גוונין אלין אתאחדת (נ"א מתחברת) בת עין דאיהי שכינתא.

סה. ובהון סלקא בתלת צלותין קדם יהוה, הקדא הוא דכתיב (ויקרא ו ב) זאת תורת העולה וגומר, זאת תורת דא בת עין שכינתא דסלקא בתלת צלותין, וכגין דא זאת תורת העולה וגומר, זאת תורת העולה בימינא דאיהו אש דלא שורף, דתמן חכמה דאיהו מבוועא דמ"א, דאתמר ביה הרוצה להחכים ידרים, דתשש חילא דאשא, דאיהו גוון חנור דשרגא דלא יהא שורף, ונקודה דילה קמ"ץ, דאתמר ביה וקמץ הכהן (ויקרא ה יב), וכהנא איהו לימינא, קמ"ץ נקודה דאת י' מסטרא דימינא לא אתחייב נקודה אחרא.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

סו. היא העולה גנון תנינא דאתא אחיד בצלותא דמנחה, ביה סלקא ברמא לגבי שמאלא דתמן ה' עלאה, ובה הרוצה להעשיר יצפין, ובגין דאתתא מתמן, אמרו מארי מתנייתין אוקירו נשיכו כי היכי דתתעטרון, בגין דמצפון אינון, (איוב לו כב) ומצפון זהב יאתה, ונקדה ונקדה דאיהו מחייבא לאת ה' מסטרא דשמאלא שב"א, ועליה אתמר (ישעיה סו טז) כי בא"ש יהו"ה נשפט, על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר (ויקרא ו ב) דא גנון תכלת, דאיהו אחיד בצלותא דערבית, וביה סלקא שכינתא לגבי עמודא דאמצעייתא, וצלותא דערבית לקבל אמורין ופדרין דמתאכלין כל הלילה, ובגין דא תכלת דומה לרקיע, דאתמר (בראשית א ו) יהי רקיע בתוך המים, דאפריש מחלוקת בין ימינא ושמאלא, ונקודה דרקיע חל"ם, ומאן

סו. היא העולה, גנון שני שנאחו בתפלת המנחה, בו עולה בת לגבי שמאל ששם ה' עליונה, ובה הרוצה להעשיר יצפין, ומשום שאשה משם, אמרו בעלי המשנה כבדו נשותיכם כדי שתתעשרו, משום שמצפון הן, (איוב לו כב) ומצפון זהב יאתה, ונקדה שהיא מחיבת לאות ה' מצד שמאל שבא, ועליו נאמר (ישעיה ו טז) כי בא"ש יהו"ה נשפט, על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר (ויקרא ו ב), זה גנון תכלת, שהוא אוהו בתפלת ערבית, ובו עולה השכינה אל עמוד האמצעי, ותפלת ערבית כנגד אמורים ופדרים שמתאכלים כל הלילה, ומשום זה תכלת דומה לרקיע שנאמר (בראשית א ו) יהי רקיע בתוך המים, שמבדיל מחלוקת בין ימין ושמאל, והנקדה של הרקיע, חולם, ומי רקיע זה ו', שהיא כמו זה שו רקיע, ואותו ניצוץ חולם עליו, וזה נקודה היא מחיבת לאות ו', וסוד הנקדה יהוה וסוד הדבר רק באבתיך חש"ק יהו"ה, (דברים י טו) כי בי חש"ק ואפליטהו (תהלים צד יד), כ"י סוד שם של ארבעים ושתים, כ"י כ"י ירבו ימיה וגומר (משלי ט יא).

סז. ויש מי שהוא מפרש אלו (דף קכז ע"א) שלשה גונים ברקיע, שהם לבן ושחור ותכלת, אחד

רקיע דא ו' דאיהו כגונא דא שו רקיע, וזהו ניצוץ חל"ם עליה, והאי נקודה איהי מחיבת לאת ו', ורזא דנקודה יהוה, ורזא דמלה רק באבתיך חש"ק יהו"ה, (דברים י טו) כי בי חש"ק ואפליטהו (תהלים צד יד), כ"י כ"י רזא דשמה דארבעין ותרין, כ"י כ"י ירבו ימיה וגומר (משלי ט יא).

סז. ואית מאן דאיהו מפרש אלין (דף קכז ע"א) תלת גונון ברקיעא, דאינון חוור ואוכס ותכלת, חד חוור לעילא מן שרגא, וחד תכלת לתתא, אוכס באמצעייתא אפריש

זוהר הקדוש ארמית

בתרוניהו, ולא אשתמודעו בקדרותא דיליה, ורזא דא מארי מתניתין אוקמוהו כגוונא דא, מאימתי קורין את שמע בשחרית, כדי שיכיר בין תכלת ללבן, מיד דאתעבר קדרותא דשמיא, דאתמר בה (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות, מיד נהיר שמיא ואשתמודע איהו בין תכלת ללבן, ואשתמודע הכא תכלת מסטרא דשמאלא, לבן מסטרא דמינא, עמודא דאמצעייתא אחיד בתרוניהו, וביה קורין קריאת שמע בשחרית, דאיהי שכינתא בת עין.

סח. והכי קריאת שמע דערבית צריכין לייחדא לה בעמודא דאמצעייתא, כמה דתקיננו מארי מתניתין, לקרות קריאת שמע בככבים דאינון בינונים (בנויים), דהכי אוקמוהו, לא מן הככבים הנראים ביום, ולא מן הככבים הנראים בלילה, אלא מן הבינונים, דאינון מסטרא דעמודא דאמצעייתא, שכינתא נר דאתאחדת בהון, (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור, אור דא אורייתא דבכתב, דאיהי נשמת אדם, דנהירת על נר, על תרוניהו אתמר, (בראשית א טו) את המאור הגדול לממשלת היום, ואת המאור הקטן לממשלת הלילה.

סז. גוון לבן בו א"ל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות, גוון תכלת כרסיא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

לבן למעלה מן אש הנה, ואחד תכלת למטה, שחור באמצע מבדיל בשניהם, ולא נפרים בקדרות שלו, וסוד זה בעלי המשנה העמידוהו כמו זה, מאימתי קוראים את שמע בשחרית כדי שיכיר בין תכלת ללבן, מיד שנעבר קדרות השמים, שנאמר בה (ישעיה ג) אלביש שמים קדרות, מיד מאיר השמים ונודע הוא בין תכלת ללבן, ונודע כאן, תכלת מצד השמאל, לבן מצד הימין, עמוד האמצעי נאחו בשניהם, ובו קוראים קריאת שמע בשחרית שהיא השכינה בת עין.

סח. וכך קריאת שמע של ערבית צריכים ליחד אותה בעמוד האמצעי, כמו שתקנו בעלי המשנה, לקרות קריאת שמע בכוכבים שהם בינוניים (בנויים), שכן העמידוהו, לא מן הכוכבים הנראים ביום, ולא מן הכוכבים הנראים בלילה, אלא מן הבינונים, שהם מצד עמוד האמצעי, הרי כאן שלשה גוונים באש הנה, השכינה נר שמתאחדת בהם, (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור, אור זו תורה שבכתב, שהיא נשמת אדם, שמאירה על נר, על שניהם נאמר (בראשית א טו) את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה.

סז. גוון לבן בו א"ל מלך יושב על כסא רחמים דעמודא דאמצעייתא, הא הכא תלת גוונים בשרגא, שכינתא נר דאתאחדת בהון, (משלי ו כג) כי נר מצוה ותורה אור, אור דא אורייתא דבכתב, דאיהי נשמת אדם, דנהירת על נר, על תרוניהו אתמר, (בראשית א טו) את המאור הגדול לממשלת היום, ואת המאור הקטן לממשלת הלילה.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

דדין, דאינון אימא עלאה אימא תתאה, אהי"ה אדני", מלך דאחיד בתרין יהו"ה יהו"ה, עליה אתמר (משלי ל ד) מה שמו ומה שם בנו כי תדע, ואינון חכמה ועמודא דאמצעיתא, מסטרא דדין אמר קודשא בריך הוא אני אמית (דברים לב ט), ומסטרא דכרסיא דרחמי אמר קודשא בריך הוא ואחיה, ובגין דא תלמידי חכמים כד הוו מסתכלין בגוון תכלת דעינא הוו מענישין ביה, כמה דאוקמהו מארי מתניתין, בכל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני.

ומתנהג בחסידות, גוון תכלת כפא הדין, שהם אימא עליונה אימא תחתונה, אהי"ה אדני", מלך האוחז בשניהם יהו"ה יהו"ה, עליו נאמר (משלי ל ד) מה שמו ומה שם בנו כי תדע, והם חכמה ועמוד האמצעי, מצד הדין אמר הקדוש ברוך הוא (דברים לב ט) אני אמית, ומצד כפא הרחמים אמר הקדוש ברוך הוא ואחיה, ומשום זה תלמידי חכמים כאשר היו מסתכלים בגוון תכלת של העין היו מענישים בו, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה, בכל מקום שנתנו חכמים עיניהם או מיתה או עוני.

ע. דבגוון חוור מתלבש א"ל מן מיכא"ל שר החסד, ותחתיה נחש, ופורץ גדר ישכנו נחש, בגוון סומק אתלבש גבריאל"ל שר הגבורה, ותחתיה שרף, בגוון ירוק אתלבש אוריאל"ל נוריא"ל שר שלום, ותחתיה עקרב, בגוון אוכם אתלבש רפאל"ל שר דשכינתא, ותחתיה צמאון.

ע. שבגוון לבן מתלבש א"ל מן מיכא"ל שר החסד, ותחתיו נחש, ופרץ גדר ישכנו נחש, בגוון אדום מתלבש גבריאל"ל שר הגבורה, ותחתיו שרף, בגוון צהב מתלבש אוריאל"ל נוריא"ל שר שלום, ותחתיו עקרב, בגוון שחור מתלבש רפאל"ל שר השכינה, ותחתיו צמאון.

עא. ובכל אתר דהוו מסתכלין

עא. ובכל מקום שהיו מסתכלים בגוון לבן היו מחיים, ובזמן שעולה יהו"ה מכפא הדין ומכפא הרחמים אין שם ענש ולא שכר. ומשום שיהו"ה עולה במזל הקדוש העליון שהוא כתר עליון, באותו זמן בנים חיים ופרנסה לא בזכות תלוי הדבר אלא במזל תלוי הדבר, ובאותו זמן הכל תלוי במזל ואפילו ספר תורה בהיכל, מה שהיה קרוב יהו"ה לכל קוראיו, באותו זמן נאמר

בגוון חוור הוו מחיי, ובזמנא דאסתלק יהו"ה מפרסיא דדין ומכרסיא דרחמי, לית תמן עונשא ולא אגרא, ובגין דיהו"ה אסתלק במזלא קדישא עלאה דאיהו כתר עלאה, בההוא זמנא בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא, ובההוא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

בו (קוהלת ז כד) רחוק מה שהיה ועמק עמוק מי ומצאנו, אין מי שמשוג אותו אלא בחכמה ובבינה, ומשום זה פאשר עולה לאותו מקום, לא משיגים אותו בכל ספירות אלא בחכמה ובבינה שהם י"ם, ו' חכמה מ' בינה, ומשום זה רחוק מה שהיה ועמק עמוק מ"י ומצאנו, וסוד הדבר (מלכים א ה כט) קרבים אל יהו"ה אלהינו.

עב. וכאשר הסתכל דוד ברוח הקדש וראה שעולה לאי"ן בגלות האחרונה, אמר ו' חכמה ו' בינה, ראה שלא היו משיגים אותו, אלא בשלש תפלות שתקנו האבות, שנקראו הרי יהו"ה, אמר עליהם אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי, עזרי מעם יהו"ה, זה מלך יושב על כסא רחמים, וכסא דין מסתלק משם, וזה יהו"ה שהוא מבפנים של כל ספירה וספירה, עליו נאמר (ד"ה א כט) לך יהו"ה הגדלה והגבורה וגומר, בעשר ספירות שבח לו דוד, מפני שהוא לפנים מכלם, והוא מבחוץ של כל ספירה וספירה, והוא בין כל ספירה וספירה, לא משתנה בכל מקום.

עג. יש עינים מכמה גונים, כגון ארגמ"ן, רגמ"ן, ר' רפא"ל, ג' גבריא"ל, מ' מיכא"ל, ו' נוריא"ל, וסוד הדבר מרכבו ארגמ"ן (שיר השירים ה

זוהר הקדוש ארמית

זמנא הכל תלוי במזל ואפילו ספר תורה בהיכל, מה דהוה קרוב יהו"ה לכל קוראיו, בההוא זמנא אתמר ביה (קוהלת ז כד) רחוק מה שהיה, ועמק עמק מי ומצאנו, לית מאן דאשיג ליה אלא בחכמה ובבינה, ובגין דא כד אסתלק ליההוא אתר לא משיגין ליה בכל ספירן, אלא בחכמה ובבינה, דאינון י"ם ו' חכמה מ' בינה, ובגין דא רחוק מה שהיה, ועמק עמק מ"י ומצאנו, ורזא דמלה (מלכים א ה כט) קרבים אל יהו"ה אלהינו.

עב. וכד אסתכל דוד ברוחא דקודשא, וחזא דאסתלק לאי"ן בגלותא בתראה, אמר עליהו (תהלים קכד א) אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, אי"ן א' כתר עלאה ו' חכמה ו' בינה, חזא דלא הוו משיגין ליה, אלא בתלת צלותין דתקינו אבהן, דאתקריאו הרי יהו"ה, אמר עליהו אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי, עזרי מעם יהו"ה, דא מלך יושב על כסא רחמים, וכסא דין אסתלק מתמן, ודא יהו"ה דאיהו מלגאו דכל ספירה וספירה, עליה אתמר (ד"ה א כט) לך יהו"ה הגדולה והגבורה וגומר, בעשר ספירן שבח ליה דוד, בגין דאיהו לגו מכלהו, ואיהו מלכר דכל ספירה וספירה, ואיהו בין כל ספירה וספירה, לא אשתני בכל אתר.

עג. אית עיינין מכמה גוונים, כגון ארגמ"ן רגמ"ן, ר' רפא"ל, ג' גבריא"ל, מ' מיכא"ל, ו' נוריא"ל, ורזא דמלה מרכבו ארגמ"ן (שיר השירים ה ה), א' אור דנהיר באלין ארבע

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

גנונין, א' אורפניא"ל ואיהו (דף קכז ע"ב) מטטרו"ן, אור פניא"ל, ובגין דא אתקרי שר הפנים, ואיהו רזיא"ל ואיהו אוריא"ל, דהכי סליק לחשבן רזיא"ל, ואיהו סליק לחשבן רמ"ח פקודין דאורייתא, כחשבן אברה"ם, ודא מלאך החסד, דמתמן, אורייתא אתייהבת, הדא הוא דכתיב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו, ואיהו ממונה על רזי אורייתא, והוא גלי עמיקתא ומסתרתא, ידע מה בחשוכא, בגין דחשף איהו לבושא דאור, וביה אל"י דאתמר ביה (שמות טו ב) זה אל"י ואנהו, אור הוא ר"ז, וכל מאן דידע בהו עליה אתמר (דניאל דו) וכל רז לא אנס לה, ואיהו נהיר בגוון חוור דעינא, ואיהו נוריא"ל נור דליק מסטרך דשמאלא, דתמן רי"ו גבורה, ומתמן פקודין דלא תעשה, כרסיא דרחמי לימינא כרסיא דדינא לשמאלא, עמודא דאמצעייתא כליל תרווייהו וביה יהו"ה, דכפל שמייה תריין זמנין יהו"ה יהו"ה, ומשה דאתאחיד ביה כפל שמייה משה משה, ובגין דא ואדעך ב ש"ם

ו, א' אור שמאיר באלו ארבע גנונים, א' אורפניא"ל והוא מטטרו"ן, אור פניא"ל, ומפני זה נקרא שר הפנים, והוא רזיא"ל, והוא אוריא"ל, שפך עולה למספר רזיא"ל, והוא עולה למספר רמ"ח מצוות התורה, כמספר אברה"ם, וזה מלאך החסד, שמשם, התורה נתנה, זה הוא שפתוב (דברים לג ב) מימינו אש דת למו, והוא ממונה על סודות תורה, והוא מגלה עמקות ונסתרות יודע מה בחשף, משום שהחשף הוא לבוש לאור וכו' אל"י שנאמר בו (שמות טו ב) זה אל"י ואנהו, אור הוא ר"ו, וכל מי שיודע בהם עליו נאמר (דניאל דו) וכל רז לא אנס לה, והוא מאיר בגוון לבן שבעין, והוא נוריא"ל אש דולק מצד השמאל, אשר שם רי"ו גבורה, ומשם מצוות לא תעשה, כפא רחמים לימין, כפא דין לשמאל, עמוד האמצעי כולל שניהם, וכו' יהו"ה, שכפל שמו שתי פעמים יהו"ה יהו"ה, ומשה שנאחו בו כפל שמו משה משה, ומפני זה ואדעך בש"ם (שמות לג יז) בשני שמות.

עד. עינים מרוקמות מנקדות בנקדות לבנות, בגון נקודות שעל לול"א, השמר ממנו רמאי הוא, ומה שהוא בנקדות ארמות שופך דם הוא, בנקדות צהובות כעסן הוא מצד המרה, בנקדות שחורות גזלן הוא גנב, כל רעות העולם יש בו. עינים עמקות יש בהם עומק טוב ועמק רע, זה לא יודע זמנין יהו"ה יהו"ה, ומשה דאתאחיד ביה כפל שמייה משה משה, ובגין דא ואדעך ב ש"ם (שמות לג יז) בתריין שמיהן.

עד. עינין מרקמן נקידין בנקודין חוורין, כגון נקודין דעל לול"א, אסתמר מגיה רמאי איהו, ומאי דאיהו בנקודין סומקין אושיד דמא איהו, בנקודין ירוקין כעסן איהו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

בן אדם לבו, לבו עמוק עמוק מי ימצאנו, אם הוא עומק טוב לא יכול בן אדם לדעת חכמתו, ואם הוא עם הארץ כמה עמוקים מחשבותיו הרעות, זה הוא קבר פתוח, זה הוא שפתוב (תהלים ה י) קבר פתוח גרוגם וכו', לשונם עמל ואון, השמר מעין זה, בכל מה שמסתכל מתקלל, הוא מסתכל למטה לחשוב כל מחשבות רעות, אין סוף לרעותו.

מסטרך דמרה, בנקדין אוכמין גזלן איהו גנב, כל בישין דעלמא אית ביה, עינין עמיקין אית בהון עומק טוב ועומק רע, האי לא ידע בר נש לביה, לביה עמוק עמוק מי ימצאנו, אם הוא עומק טוב לא יכיל בר נש למנדע חכמתיה, ואם הוא עם הארץ כמה עמוקין מחשבתין דיליה בישין, האי איהו קבר פתוח, הדא הוא דכתיב (תהלים ה י) קבר פתוח גרוגם וכו', לשונם עמל ואון, אסתמר מעינא דא, בכל מה דאסתכל אתלטיא, איהו מסתכל לתתא למחשב כל מחשבין בישין, לית סופא לרשיעותיה.

עה. עינים גבוהות להפך, עליהם נאמר (יחזקאל א יח) וגביהן וגבה להם ויראה להם, וגבותם מלאות עינים וגומר, כמו שעונים עמקות הן דין ומות, כך עינים בולטות הן חיים ורחמים, ויש עינים גבוהות מצד אותו שנאמר בו (שמות טו א) כי גאה גאה סוס ורוכבו רמה בים, ויש מהם שגראים אצלו (נ"א שגראים על גבי) הרוח, ואחרים שנקראים גאונים בתורה, וכולם יש להם שרש למעלה, ומפני זה וגביהן וגבה להם ויראה להם, מצד אותו שנאמר בו (קוהלת ה ז) כי גבוה מעל גבוה שומר, וזה מרכבה למעלה ממרכבה, וגבוהים עליהם, זה הוא שפתוב (ישעיה כב א) משא גיא חזיון מה לך איפא כי עלית כלך לגגות, ואלו הם שרוכבים על מרכבות.

עה. עינין גבהנין בהפוכא, עלייהו אתמר (יחזקאל א יח) וגביהן וגבה להם ויראה להם, וגבותם מלאות עינים וגומר, כמה דעינין עמיקין אינון דינא ומותא, הכי עינין גבהנין אינון חיי ורחמי, ואית עינין גבהנין מסטרך דההוא דאתמר ביה (שמות טו א) כי גאה גאה, סוס ורכבו רמה בים, ואית מנהון דאתחזין גביה (נ"א דאיהוין על גבי) רוחא, ואחרנין דאתקריאו גאונים באורייתא, וכלהו אית לון עקרא לעילא, ובגין דא וגביהן וגבה להם ויראה להם, מסטרך דההוא דאתמר ביה (קוהלת ה ז) כי גבה מעל גבה שמר, ודא מרכבה לעילא מן מרכבה, וגבהים עליהם, הדא הוא דכתיב (ישעיה כב א) משא גיא חזיון מה לך איפא כי עלית כלך לגגות, ואלין אינון דרכבין על מרכבות.

עו. ועוד, וגביהן אלו הם אופנים, שהם כמו

עו. ועוד וגביהן אלין אינון אופנים, דאינון כגוונא דאתוון, וגבה להם אלין אינון שרפים

זוהר הקדוש ארמית

דאינון לקבל טעמי דלעילא, כתרין על אתון, וגבותם מלאות עינים אלין נקודין, דאתון מלאות עינים מנייהו, כמה דאת אמר (זכריה ד') עיני יהו"ה המה משוטטים בכל הארץ, מאי לארבעתם, אלין תלת חיוון, אינון דאתקריאו בשמא דיהו"ה, תלת זמנין כגוונא דא יהו"ה יהו"ה יהו"ה, אלין אינון ארבע אנפין לכל סטר לכל חיה, וגבותם מלאות עינים כגוונא דא יזונוה הא הקא שבעים ותרין עינין דאינון לקבל שבעים סנהדרין, ומשה ואהרן על גביהון, אלין אינון וגביהן וגבה להם. (דף קכז ע"א) כגוונא דא יזונוה הא הקא חמש וארבעין עינין כחשבון אדם ואינון יהו"ה הו"י וה"י. ועוד וגביהן דא שכניתא דאיהי על גבי חיוון ומשריין כלהו, הדיא הוא דכתיב (תהלים

קג ט) ומלכותו בכל משלה, וגבה להם דא עמודא דאמצעייתא, דשכינתא איהי על גבי אופנים, ועמודא דאמצעייתא דאיהו כליל שית ספירן על גבי חיוון, דאיהו כליל לון מטטרוין, ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר וגבוהים עליהם (קהלת ה ז), אלין אינון אבא ואימא, כתרא על ראשהון, דאינון על גבי שרפים דתליין מכרסיא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אותיות, וגבה להם אלו הם שרפים שהם כנגד מעמים של מעלה, כתרין על אותיות, וגבותם מלאות עינים אלו נקודות, שאותיות מלאות עינים מהם, כמו שאתה אומר (זכריה ד') עיני יהו"ה המה משוטטים בכל הארץ, מהו לארבעתם, אלו שלש חיות, הם שנקראים בשם של יהו"ה, שלש פעמים, כמו זה יהו"ה יהו"ה יהו"ה, אלו הם ארבע פנים לכל צד לכל חיה, וגבותם מלאות עינים כמו זה יזונוה הרי פאן שבעים ושתים עינים שהם כנגד שבעים סנהדרין ומשה ואהרן על גביהם, אלו הם וגביהן, וגובה להם, כמו זה יזונוה הרי פאן חמש וארבעים עינים כמספר אדם, והם יהו"ה הו"י, וה"י, ועוד וגביהן זה השכינה שהיא על גבי חיות ומחנות כולם, זה הוא שכתוב (תהלים קג ט) ומלכותו בכל משלה, וגובה להם זה עמוד האמצעי שהשכינה היא על גבי אופנים ועמוד האמצעי שהוא כולל שש הספירות על גבי חיות, שהוא כולל להם מטטרוין, וזה הוא כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם (קהלת ה ז), אלו הם אבא ואמא פתר על ראשיהם, שהם על גבי שרפים שתלויים מהכפא.

עז. ועוד, וגביהן זה אימא עליונה, שהיא על גבי ספירות שהם תחתיה, שממנה כל האותיות,

עז. ועוד וגביהן דא אימא עלאה, דאיהי על גבי ספירן דאינון תחותה, דמינה כל אתון, וגבה להם דא חכמה, דמתמן נקודין, ויראה להם דא כתרא דתמן טעמי, וגבותם

זוהר הקדוש ארמית

מלאות עינים, אינן אור צח אור מצוחצח אור קדמון, וכמה נהרין דתליין מנייהו דנהרין מלגאו, כנשמתא כגופא.

עח. ועוד ונביהן אלין אינן שבעה גלדי עינא, דאינן דא על גב דא בגלדי בצלים, וגבה להם דא עינא דאיהו כליל כל גוונין, וגבותם מלאות עינים אלין כנפי עינא ועפעפי וקרובי עינא, דארבע גוונין אית בעינא לקבל ארבע אנפין דכל חיה, ותריין כנפי עינא דאינן עפעפים, ותרי קרובי עינא, אינן לקבל ארבע גדפין דכל חיה, ובאלין ארבע גוונין דעינא נהרין ארבע אתון יהויה, ובארבע כנפי עינא נהיר אדני, דא איהו כי גבוה מעל גבה שמר, וגבהים עליהם (ס) אלין אינן יהויה אהייה אבא ואימא.

עט. ועוד עינין גבוהין מסטרא דימינא, ועינין עמיקין מסטרא דשמאלא, דא ענו ודא ביישן, מסטרא אחרא דא גס רוח ודא עז פנים, כרובי עינא ועפעפי עינא עלייהו אתמר (שמות כה כ) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפורתא דעינא, תלת גוונין דעינא אינן אהייה יהויה אדני, כלל ופרט וכלל, והם יחוד ברכה קדושה, וסימן ? עננו ב יום ק ראנו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

וגובה להם זה חכמה שמשם הנקודות, ויראה להם זה כתר ששם טעמים, וגבותם מלאות עינים, הם אור צח, אור מצחצח, אור קדמון, וכמה אורות שתלויהם מהם שמאירים מבפנים, כנשמה בגוף.

עח. ועוד, ונביהן אלו הם שבעה שכבות העין, שהם זה על גבי זה בגלדי בצלים, וגובה להם זה העין שהיא כוללת כל גוונים, וגבותם מלאות עינים אלו כנפי העין ועפעפים וקרובי העין, שארבעה גוונים יש בעין כנגד ארבע פנים של כל חיה, ושתי כנפי העין שהם עפעפים, ושני קרובי העין, הם כנגד ארבע כנפים של כל חיה, ובאלו ארבעה גווני העין מאירות ארבע אותיות יהו"ה, ובארבע כנפי העין מאיר אדני, זה הוא כי גבוה מעל גבוה שומר וגבהים עליהם (ס), אלו הם יהו"ה אהי"ה אבא ואימא.

עט. ועוד, עינים גבוהות מצד הימין, ועינים עמוקות מצד השמאל, זה עניו וזה ביישן, מצד אחר זה גס רוח וזה עז פנים, כרובי העין ועפעפי העין, עליהם נאמר (שמות כה כ) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה סוככים בכנפיהם על הכפרת, זו כפרת העין, שלשה גווני העין הם, אהי"ה יהו"ה אדני, כלל ופרט וכלל, והם יחוד ברכה קדושה, וסימן י עננו ב יום ק ראנו (תהלים כ י, שפד עולה מספר שלש שמות אלו כמספר יב"ק, אהי"ה כתר עליון, יהו"ה עמוד האמצעי,

עז פנים, כרובי עינא ועפעפי עינא עלייהו אתמר (שמות כה כ) והיו הכרובים פורשי כנפים למעלה, סוככים בכנפיהם על הכפרת, דא כפורתא דעינא, תלת גוונין דעינא אינן אהייה יהויה אדני, כלל ופרט וכלל, ואינן יחודא ברכה קדושה, וסימן ? עננו ב יום ק ראנו

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

(תהילים כ י), דְהָכִי סְלִיק חֲשַׁבֵן תַּלְת שְׁמֵהָן אֵלִין כְּחוּשְׁבֵן יב"ק, אהי"ה כְּתַר עֲלָאָה, יהו"ה עֲמוּדָא דְאַמְצְעֵיתָא, אדנ"י שְׁכִינְתָא תַתְּאָה, אדנ"י כָּלָל (נ"א יהו"ה), אהי"ה פֶּרְט, יהו"ה (נ"א אדנ"י) וְכָלָל.

פ. ועוד עינא כגוונא דגופא, תרין כרוכין דיליה כגוונא דתרין שוקין, תרין עפעפי עינא לקבל תרין דרועין, אלין מסכין ואלין פרחין, ואית כרוכי עינא רברכין ועינא זעירא ואית כרוכי עינא זעירין ועינא רברכא, בגין דא אִמַר לֵאחֶרֶן וְלִבְשׁ הַכֶּהֵן מִדּוּ בַד (ויקרא ו ג), ואוקמהו מארי מתניתין, מאי מדו כמדתו, הִכִי צְרִיכִין לְבוּשֵׁי עֵינָא דְאִינּוּן כְּרוּכֵי עֵינָא, דְאִינּוּן דּוּ פְּרָצוּפִין כְּתַנּוּת עוֹר, דִּיהוּן כְּמִדָּה דְעֵינָא.

פא. ובגין דא (דברים כה יג) לא יהיה לך בביתך אֶבֶן וְאֶבֶן אֵיפָה וְאֵיפָה גְדוּלָּה וְקַטְנָה, דְגוּדְלָא אֵיהּ מִדָּה לְעֵינִין לְחוּטְמָא לְשַׁפּוּן לְאוּדְנִין לְפּוּמָא, הַאי אֵיהּ מִדָּה דְכָלָא, וּבְגִין דָּא אִמַר קְרָא (שמות כו ב) מִדָּה אַחַת לְכָל הַיְרִיעוֹת, וְעַל כִּנְפֵי עֵינָא אֲתַמַּר (תהילים קד ד) עוֹשֶׂה מִלְּאֲכָיו אֵשׁ לּוֹהֵט, אֵלִין אִינּוּן עֵינָא, וְלִקְבַל תְּרִין כִּנְפֵי עֵינָא אִינּוּן שַׁפּוּן דְּפַתְחִין וְסַגְרִין, וְלִקְבַלְיֵהּ תְּרִין כִּנְפֵי רִיאָה, וְעֵינָא לְקַבַּל לְבָא דְאֵיהּ אֵשׁ לּוֹהֵט, וּבְכִנְפֵי רִיאָה רּוּחָא דְנֹשֵׁיב בְּהוּן, עֲלִיֵהּ אֲתַמַּר עוֹשֶׂה מִלְּאֲכָיו רּוּחוֹת.

אדנ"י שְׁכִינָה תַתְּחוּנָה, אדנ"י (נ"א יהו"ה) כָּלָל, אהי"ה פֶּרְט, יהו"ה (נ"א אדנ"י) וְכָלָל.

ב. ועוד, העין כמו הגוף, שני כרוכים שלו כמו שתי שוקים, שני עפעפי העין כנגד שתי זרועות, אלו מסככים ואלו פורחים, ויש כרוכי עין גדולים ועין קטנה, ויש כרוכי עינים קטנים ועין גדולה, משום זה אִמַר לֵאחֶרֶן וְלִבְשׁ הַכֶּהֵן מִדּוּ בַד (ויקרא ו ג), וְהַעֲמִידוּהוּ בְעַלְי הַמִּשְׁנָה, מִהוּ מִדּוּ, כְּמִדְתּוֹ, כִּד צְרִיכִים לְבוּשֵׁי הָעֵין שְׁהֵם כְּרוּכֵי הָעֵין, שְׁהֵם שְׁנֵי פְּרָצוּפִים כְּתַנּוּת עוֹר, שִׁיְהִיו כְּמִדַּת הָעֵין.

פא. ומפני זה (דברים כה יג) לא יהיה לך בביתך אֶבֶן וְאֶבֶן אֵיפָה וְאֵיפָה גְדוּלָּה וְקַטְנָה, שְׁגוּדְלָא הוּא מִדָּה לְעֵינִים לְחַטֵּם לְשַׁפְּתַיִם לְאֲזָנִים לְפִה, זֶה הוּא מִדַּת הַכֹּל, וּמִשׁוּם זֶה אִמַר הַכְּתוּב (שמות כו ב) מִדָּה אַחַת לְכָל הַיְרִיעוֹת, וְעַל כִּנְפֵי הָעֵין נֶאֱמַר (תהילים קד ד) עוֹשֶׂה מִלְּאֲכָיו רּוּחוֹת מְשַׁרְתּוֹ אֵשׁ לּוֹהֵט, אֵלֹהִים הֵם גְּוּוֹנֵי הָעֵין, וּכְנָגַד שְׁנֵי כִנְפֵי הָעֵין הֵם שְׁתֵּי שַׁפְּתַיִם הַנִּפְתָּחוֹת וְנִסְגְּרוֹת, וּכְנָגְדָן שְׁנֵי כִנְפֵי רִיאָה, וְהָעֵין כְּנָגַד הַלֵּב שֶׁהוּא אֵשׁ לּוֹהֵט, וּבְכִנְפֵי רִיאָה רּוּחַ שְׁנוֹשֵׁב בָּהֶם, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר עוֹשֶׂה מִלְּאֲכָיו רּוּחוֹת.

פב. וְכֹל אֶבֶר וְאֶבֶר בְּרָא לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִדָּה בְּמִשְׁקָל, וְאִם תִּמְצָא עֵינִים אַחַת לְעֵינִין לְחוּטְמָא לְשַׁפּוּן לְאוּדְנִין לְפּוּמָא, הַאי אֵיהּ מִדָּה דְכָלָא, וּבְגִין דָּא אִמַר קְרָא (שמות כו ב) מִדָּה אַחַת לְכָל הַיְרִיעוֹת, וְעַל כִּנְפֵי עֵינָא אֲתַמַּר (תהילים קד ד) עוֹשֶׂה מִלְּאֲכָיו רּוּחוֹת מְשַׁרְתּוֹ אֵשׁ לּוֹהֵט, אֵלִין אִינּוּן עֵינָא, וְלִקְבַל תְּרִין כִּנְפֵי עֵינָא אִינּוּן שַׁפּוּן דְּפַתְחִין וְסַגְרִין, וְלִקְבַלְיֵהּ תְּרִין כִּנְפֵי רִיאָה, וְעֵינָא לְקַבַּל לְבָא דְאֵיהּ אֵשׁ לּוֹהֵט, וּבְכִנְפֵי רִיאָה רּוּחָא דְנֹשֵׁיב בְּהוּן, עֲלִיֵהּ אֲתַמַּר עוֹשֶׂה מִלְּאֲכָיו רּוּחוֹת.

פב. וְכֹל אֶבֶר וְאֶבֶר בְּרָא לִיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּמִדָּה בְּמִשְׁקָל, וְאִם תִּשְׁכַּח עֵינִין חַד

זוהר הקדוש ארמית

זעיר וחד רברבא, לאו איהו דא במשקל ובמדה, שקרן איהו, אסתמר מיניה, או אם עיינין רברבין ופומא זעירא, וחוטמא אריכא ואנפין זעירין, (ג"א עקמין) דלא אזלין בלהון במדה, עיינין וחוטמא ואנפין ופומא, עולן איהו דא, ובגין דא לא תעשו עול במשפט במדה וגומר (ויקרא יט לה), במדה דא מדה דשיעור קומה. (דף קכח ע"ב) דכל מאן דלא איהו בעל מדות, אכחיש שעור קומה דלעילא, ולא אתגטיל מתמן, דעשר ספירן דלעילא בלהו אזלין במדה מסטרא דאת י', ובמשקל מסטרא דאת ו', תרי מאזני השקל אינון ה' ה', מדה אחת.

פג. תא חזי י' איהו רישא, ואיהו מדה דעיינין דאודנין דאנפין דתרין נוקבין דחוטמא, מדה דפומא, שקל הקדש דא ו', שקל דגופא, כנפי השקל ה' אצבען דימינא וה' דשמאלא, ובגין דשמא דיהו"ה איהו מדה ושעור ומשקל, אמר קרא (ויקרא יט לה)

לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה, ובגוונא דא לא יהיה לך בכיסף אבן ואבן גדולה וקטנה (דברים כה יג), מאי כיס הכא דא פומא. (דף קכח ע"ב)

פד. אדהכי הא סבא עלאה אודמן לגביה, ואמר והא אם עיינין שקילין הא אינון במדה, אבל אם אינון עיינין רברבין ושפון זעירין לא אכחיש מדה, אלא אם עיינין דא רב

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קטנה ואחת גדולה, אין הוא זה במשקל ובמדה, שקרן הוא, השמר ממנו, או אם עינים גדולות ופה קטן, וחוטם ארוך ופנים קטנים (ג"א עקומים), שלא הולכים כולם במדה, עינים וחוטם ופנים ופה, בעל עולה הוא זה, ומפני זה לא תעשהו עול במשפט במדה וגומר (ויקרא יט לה), במדה זה מדה של שעור קומה, (דף קכח ע"ב) שכל מי שאין הוא בעל מדות, מכחיש שעור קומה שלמעלה, ולא נטל משם, שעשר ספירות שלמעלה כולם הולכים במדה מצד האות י', ובמשקל מצד האות ו', שני מאזני השקל הם ה' ה', מדה אחת.

פג. בא ראה, י' הוא ראש, והוא מדה של עינים של אזנים של פנים של שני נקבי החטם, מדת הפה, שקל הקדש זה ו', שקל הגוף, כנפי השקל ה' אצבעות ימין וה' של שמאל, ומפני שהשם יהו"ה הוא מדה ושעור ומשקל, אמר הפסוק (ויקרא יט לה) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה, וכמו זה לא יהיה לך בכיסף אבן ואבן גדולה וקטנה (דברים כה יג), מה כיס כאן, זה הפה. (דף קכח ע"ב)

פד. בינתים הגה זקן עליון הזדמן אצלו, ואמר, והרי אם עינים שקולות הרי הן במדה, אבל אם הן עינים גדולות ושפתים קטנות לא משקר מדה, אלא אם עינים זה גדול וזה קצר, זה עב וזה

זוהר הקדוש ארמית

וְדָא קְצָר, דָּא עֵב וְדָא כְּחוּשׁ, אוּ אַנְפִּין דָּא אָרִיךְ וְדָא קְצָר, דָּא עֵב וְדָא כְּחוּשׁ, אֲלֵא בְתַר דְּזִיווּגִין שְׁקִילִין כָּל חַד לְמִינֵיהּ, וְדָאֵי לֹא אֶכְחִישׁ עוּבָדָא דְבְרָאשִׁית.

פ.ה. ב' בְּתוֹסַפְתָּא, תְּרִין כִּיסוֹת פִּימָא וְלִבָּא, דְּהִכִּי אוּקְמוּהוּ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין עֲלֵיהוּ, מִי שְׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוּ אַל יִכְנַס לְבֵית הַמְדְרָשׁ, וְדָדָא אִיהוּ מֵאִילְנָא דְטוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ יִמָּא חַד בְּלָב וְחַד בְּפֶה, מָאן דְּאִיהוּ מֵאִילְנָא דְחַיִּי אִיהוּ תּוֹכוֹ כְּבָרוּ, פִּימָא וְלִבָּא שְׁוִים, וְעֲלִיֵּיהּ אֲתַמַּר (בְּרָאשִׁית ג' כב) וְלִקְחָ גַם הַחַיִּים וְאָכַל וְחָי לְעֵלַם, אֲכַל אַחְרָא דְאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוּ דְלָאוּ פִימִיָּה וְלִבִּיָּה שְׁוִין, עֲלִיָּה אֲתַמַּר (שם ב' יז) וּמֵעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, טוֹב וְרַע דָּא אִיהוּ עֲרֹבֵבִיא בִישָׂא, דְּמִשְׁקַר מוּנְיִיטָא דְמִלְכָא, דְּמִעֲרֹב כְּסָפָא בְּעוֹפְרַת. וְדָא הוּהוּ חֲטָא דְחָהּ דְּהִטִּיל בַּהּ נְחֹשׁ זִוְהֵמָא, דְּאִיהוּ

זוהר הקדוש - לשון הקודש

כְּחוּשׁ, אוּ פְּנִים זֶה אָרוּךְ וְזֶה קְצָר, זֶה עֵב וְזֶה כְּחוּשׁ, אֲלֵא אַחַר שְׁזִוּוּגִים שְׁקוּלִים כָּל אֶחָד לְמִינוֹ, וְדָאֵי לֹא מִכְחִישׁ מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית.

פ.ה. ב' בְּתוֹסַפְתָּא, שְׁנֵי כִּיסִים פֶּה וְלֵב, שְׂפָדָּה הַעֲמִידוּהוּ בְּעַלְיָ הַמְשַׁנָּה עֲלֵיהֶם, מִי שְׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוּ אַל יִכְנַס לְבֵית הַמְדְרָשׁ, שְׂוֹדָאֵי הוּא מֵעַץ שֶׁל טוֹב וְרַע, שֶׁהוּא יֹאמֵר אֶחָד בְּלָב וְאֶחָד בְּפֶה, מִי שֶׁהוּא מֵעַץ הַחַיִּים הוּא תּוֹכוֹ כְּבָרוּ, פֶּה וְלֵב שְׁוִים, וְעֲלֵיהֶם נֹאמַר (בְּרָאשִׁית ג' כב) וְלִקְחָ גַם מֵעַץ הַחַיִּים וְאָכַל וְחָי לְעוֹלָם, אֲכַל אַחַר שְׁאִין תּוֹכוֹ כְּבָרוּ שְׁאִין פִּוּי וְלָבוּ שְׁוִים, עֲלִיוּ נֹאמַר (שם ב' יז) וּמֵעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, שְׂוֹדָאֵי זֶה הוּא עֲרֹבֹב רַע, שְׂמִשְׁקַר מִטְּבַע שֶׁל הַמְלָךְ, שְׂמִעֲרֹב כְּסָף בְּעוֹפְרַת, וְזֶה הִיָּה חֲטָא שֶׁל חוּהַ שְׂהִטִּיל בַּהּ נְחֹשׁ זִוְהֵמָא, שֶׁהִיא עוֹפְרַת שֶׁהִתְעַרְבָּה בְּטַפְּהָ (נ"א בְּכֶסֶף) לָבוּ, כְּסָף מְזוּקָק, וְלֹא נִטְהַר הַזִּוְהֵמָא מִמֶּנּוּ עַד שֶׁבֵּא אֲבָרְהָם וְנִכְנַס בְּאֵשׁ, וְהִתְלַבֵּן הַכְּסָף, וַיֵּצֵא הָעוֹפְרַת לַחוּץ שֶׁהוּא יִשְׂמַעְאֵל, וְנֹאמַר בְּאֵדָם מוֹשֶׁה בְּעֵרְלָתוֹ הָיָה, נִתְעַרֵּב עֲרֹבֹב בְּזוּהַב, נִצְרַף בְּיִצְחָק, וְהוֹצִיא הַזִּוְהֵמָא לַחוּץ וְזֶה עֲשׂוּ, בְּיַעֲקֹב נָח וְהַשְׁתַּרְשׁ וְהוֹצִיא תוֹלְדוֹת, וְהִתְרַבָּה עֵץ הַחַיִּים בְּעַנְפוֹ וּשְׂרָשׁוּי.

פ.ו. עֵינִים בְּעַגּוּל מִצַּד הָאוֹת י', בְּאֵרְךָ מִצַּד הָאוֹת עוֹפְרַת דְּאֲתַעֲרֹב בְּטַפְּהָ (נ"א בְּכֶסֶף) חוּוּרָא כְּסָפָא מְזוּקָק, וְלֹא אֲתַדְפִּי זִוְהֵמָא מִנִּיהּ עַד דְּאֲתַא אֲבָרְהָם וְעָאֵל בְּנוּרָא וְאֲתַלְבֵּן כְּסָפָא, וְנִפְיָק עוֹפְרַת לְבָר דְּאִיהוּ יִשְׂמַעְאֵל, וְאֲתַמַּר בְּאֵדָם מוֹשֶׁה בְּעֵרְלָתוֹ הוּהוּ, אֲתַעֲרֹב עֲרֹבֵבִיא בְּזוּהַב, אֲצִטְרִיף בְּיִצְחָק, וְאִפְיָק זִוְהֵמָא לְבָר וְדָא עֲשׂוּ, בְּיַעֲקֹב נָח וְאֲשַׁתְּרַשׁ וְאִפְיָק תוֹלְדִין, וְאֲתַרְבִּי עֵץ הַחַיִּים בְּעַנְפוֹ וּשְׂרָשׁוּי.

פ.ו. עֵינִין בְּעַגּוּלָא מִסְטְרָא דָּאֵת י', בְּאֵרִיכוֹ מִסְטְרָא דָּאֵת ו', כְּנִפִּי עֵינָא אֵינּוֹן ה"ה, בְּאֵרְבַּע

זוהר הקדוש ארמית

אתון אלין איהו עינא במדה
 במשקל ובמשורה, והכי כל
 אבר ואבר ביה תשכח יהו"ה,
 דאזיל במדה ובמשקל, ואיהו
 במדה ובמשקל דדבורא, קלא
 איהו שקל, מדה דבור, כנפי
 תקלא תרין תכלין דאינון
 אמירה וקריאה.

פז. גונוין דעינא, חוור לכנ"ה
 סומק מאדי"ם, ירוק
 חמ"ה, אוכס שבתא"י, תכלת
 צד"ק, ואינון כגוונא דחסד
 גבורה תפארת יסוד ומלכות,
 תרי פרוכי עינא נצח והוד
 לקבליהו נג"ה ככ"ב, כגוונא
 דסטרך דדכיו, הכי אינון
 מסטרך אחרא.

פח. שבעה ככבי לכת אינון
 שבע כפולות בג ד כ פ
 ר ת כגוונא דא ב ב ג ג ד ד כ
 כ פ פ ר ה ת ת, דינא רפיא
 ודינא קשיא, ובהון והחיות
 רצוא ושוב (יחזקאל א יד), רצוא
 בדג"ש ושוב ברפ"ה, ואינון
 דינא ורחמי, והכי אינון
 מסטרך אחרא שבע כפולות,
 לקבליהו שבע קיעין שבע
 ארעין, ואינון שבעה ושבעה
 מוצקות (זכריה ד ב), והכי אינון

שבע תרעין דגיהנם ושבע היכלין, מליין נחשים ועקרבים וחשוכא, דמתמן הוה מתנבא
 בלעם חייבא, ועלייהו אתמר (ישעיה נא ו) כי שמים כעשן נמלחו והארץ ככגד תבלה,
 וככביא דלהון עלייהו אתמר (שם לד ד) ונמקו כל צבא השמים (תהילים קב כז), המה יאבדו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ו', כנפי עינים הן ה"ה, בארבע אותיות אלו, הוא
 עין במדה במשקל ובמשורה, וכך כל אבר ואבר
 בו תמצא יהו"ה, שהולך במדה ובמשקל, והוא
 במדה ובמשקל של הדבור, קול הוא שקל, מדה
 דבור, כנפי משקל שני הכלים שהם אמירה
 וקריאה.

פז. גונוי העין, לכן לכנ"ה, אדם מאדי"ם, צהב
 חמ"ה, שחור שבתא"י, תכלת צד"ק, והם
 כמו חסד גבורה תפארת יסוד ומלכות, שני פרוכי
 עין נצח והוד, כנגדם נג"ה ככ"ב, כמו של צד
 הפהרה כך הם מהצד האחר.

פח. שבעה כוכבי לכת הם שבע כפולות בג"ד
 כפר"ת כמו זה ב ב ג ג ד ד כ כ פ פ ר כ כ
 ת ת, דין רפה ודין קשה, ובהם והחיות רצוא ושוב
 (יחזקאל א יד), רצוא בדג"ש ושוב ברפ"ה, והן דין
 ורחמים, וכך הם מהצד האחר, שבע כפולות,
 כנגדם, שבעה קיעים שבע ארצות, והם שבעה
 ושבעה מוצקות (זכריה ד ב), וכך הם שבע שערי
 הגיהנם, ושבע היכלות מלאים נחשים ועקרבים
 וחושך, שמשם היה מתנבא בלעם הרשע, ועליהם
 נאמר (ישעיה נא ו) כי שמים כעשן נמלחו והארץ
 ככגד תבלה, וכוכבים שלהם עליהם נאמר (שם לד
 ד) ונמקו כל צבא השמים (תהילים קב כל זמן), המה
 יאבדו ואתה תעמוד, ובאבוד שלהם (שם צו יד)

זוהר הקדוש ארמית

ואתה תעמוד, וכבבדא דלהון (שם צו יד) ? שמחו ה שמים ו תגל ה ארץ דאתבראו בשמא דיהו"ה.

פ.ו. אנפין אינון בארבע גוונין, אית בר נש דף

קסט ע"א) דאנפוי תוורין מסטרא דאנשי חיל, ואית בר נש דאנפוי סומקא מסטרא דיראי אלהי"ם, ואית בר נש דאנפוי ירוקין מסטרא דאנשי אמת, ואית בר נש דאנפוי אוקמין מסטרא דשונאי בצע, לקבליהו ארבע אחרין מסטרא דמסאבו בלהו חשוכין, אנפין מסטרא דימינא בישא עופרת, דמתרביז מליחה תוורא, אינון עבים וגסים, ועיניו גסים ועבים, וגופיה עב וגס, מסטרא דימינא מוחא, תוורא ככספא, זרע אברהם אוהבי (ישעיה מא ה), ומאן דאיהו אנפוי וגופיה וכל אברין דיליה גסין ועבים, איהו עצל כבד חשוף, ומסטרא דהאי ליחה אתמר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ישמחו השמים ותגל הארץ, שנבראו בשם של יהו"ה.

פ.ו. פנים הם בארבעה גונים, יש בן אדם (דף קסט ע"א) שפניו לבנים מצד אנשי חיל, ויש בן

אדם שפניו אדמים מצד יראי אלהי"ם, ויש בן אדם שפניו זהובים מצד אנשי אמת, ויש בן אדם שפניו שחורים מצד שונאי בצע. כנגדם ארבעה אחרים מצד הטמאה, כולם חשוכים, פנים מצד ימין הרע עופרת, שמתרבים מליחה לבנה, הם עבים וגסים, ועיניו גסים ועבים, וגופו עבה וגס, מצד הימין מח, לבן ככסף, זרע אברהם אוהבי (ישעיה מא ה), ומי שהוא פניו וגופו וכל אבריו שלו גסים ועבים, הוא עצל כבד חשוף, ומצד זה הליחה נאמר באברהם (בראשית טו יב) ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו, וזה הליחה היא הזחמה שהטיל נחש בחוה, ומצד שלו תכבד העבודה (שמות ה ט), ומצידה ולא שמעו אל משה מקצור רוח ומעבדה קשה (שמות ה ט), ומצידה ויכבד לב פרעה ועבדיו (שם ט ז), והיא כבד המס וכבד המלאכה.

צ. פנים צהבים, הם מצד המרה, צהבים חשוכים, וזה בן האדם הוא קל, הפך הליחה שהיא כבדה, זה קל וזה כבד, זה פתי לרע, וזה פקח לרע,

באברהם (בראשית טו יב) ותרדמה נפלה על אברם, והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, והאי ליחה איהי זחמה דהטיל נחש בחוה, ומסטרא דיליה תכבד העבדה (שמות ה ט), ומסטרא אל משה מקצור רוח ומעבודה קשה (שמות ה ט), ומסטרא ויכבד לב פרעה ועבדיו (שם ט ז), ואיהי כובד המס וכובד המלאכה.

צ. אנפין ירוקין, אינון מסטרא דמרה, ירוקין חשוכין, והאי בר נש איהי קל, בהפוכא דליחה דאיהי כבדה, האי קל והאי כבד, האי פתי לביש והאי פקחא לביש, האי מזקין

זוהר הקדוש ארמית

במהירו ואקדים בסיבו, והאי קשיש בסיבו, ואיהו מאוחר בסיבו, האי אתעבד פתי למפתי בני נשא ברמאות, בגין דאיהו מסטרא דנחש הקדמוני דמפתי לבני נשא, אסתמר מניה, והאי ירוקא פקיקא לביש, האי כל מה דאית בלביה שפיף לבר, והאי גניז לון לגאו, האי כל עובדוי בעפוכא, ודא כל עובדוי במהירו, ואיהו יבש גופא ואנפין וכל אברין דיליה, בהפוכא דאחרא, בגין דגיהנם דאיהי מרה ירוקא אוקיד ביה דאיהי כעס, כעסן איהו ודאי, דאוקיד ביה נורא לפום שעתא ומיד שכיך, הכי כל עובדוי בעי למעבד במהירו, ואחרא דאיהו כבד בנחת, דא בהפוכא דדא, דא נחש ודא שרף, דא מיא ודא אשא, מיא דמי טופנא דחביל כל בשרא, האי אחרא מניה גפרית ואש.

צא. אנפין סומקין מסטרא אחרא, האי אתחזי בינוני לא גס ולא יבש, האי אתאדם מסטרא דמאדים, אושיד דמא איהו, אסתמר מניה, ותריין אינון בהפוכא סומק ואוכס, דא בינוני במתקלא, ודא בהפוכא מסטרא אחרא, דא שמחן ודא עציב, שמחן מסטרא דדם, שחוק הכסיל, ודא עציב מסטרא דמרה אוכמא, דא גזיל ושפיף דמא, ואיהו וותרן, ודא כניש קובץ על יד.

צב. מסטרא דדכיו בהפוכא, אנשי חיל אנפין חורין מסטרא דמוחא, יראי אלהי"ם

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זה מזקין במהירות ומקדים בשיבה, וזה מזקין בשיבה והוא מאחר בשיבה, זה נעשה פתי לפתות בני אדם ברמאות, מפני שהוא מצד הנחש הקדמוני שמפתה בני אדם, השמר ממנו, וזה הצהב פקח לרע, זה כל מה שיש בלבו שופך לחוץ, וזה גזנז להם בפנים, זה כל מעשיו בעצלות, זה כל מעשיו במהירות, והוא יבש גוף ופנים וכל אברים שלו, הפך האחר, מפני שגיהנם שהיא מרה צהבה שורף בו שהיא כעס, כעסן הוא ודאי, ששורף בו האש לפי שעה ומיד שוכך, כך כל מעשיו רוצה לעשות במהירות, והאחר שהוא כבד, בנחת, זה הפך זה, זה נחש וזה שרף, זה מים וזה אש, מים של מי המבול שהשחית כל בשר, זה האחר ממנו גפרית ואש.

צא. פנים אדמים מצד אחר, זה נראה בינוני לא גס ולא יבש, זה מתאדם מצד מאדים, שופך דם הוא, השמר ממנו, ושנים הם בהפך אדם ושחור, זה בינוני במשקל, וזה בהפך מצד אחר, זה שמח וזה עצוב, שמח מצד דם, שחוק הכסיל, וזה עצוב מצד המרה השחורה, זה גזול ושופך דם, והוא וותרן, וזה פוגם קובץ על יד.

צב. מצד המרה להפך, אנשי חיל, פנים לבנים מצד המוח, יראי אלהי"ם מצד הלב, אנשי

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מסטרָא דְלָבָא, אַנְשֵי אַמְתּ
מסטרָא דְפִימָא, שׁוֹנְאֵי בְּצַע
מסטרָא דְגוּפָא, וְהָא אוּקְמוּהָ
אַנְשֵי חֵיל יִרְאֵי אֱלֹהִים אַנְשֵי
אַמְתּ שׁוֹנְאֵי בְּצַע מסטרָא
דְאֲדוּנִי, שְׁעוּר וּמְדָה דְלַהוֹן
יְהוּ"ה מְלָגָאוּ וּמְלָכְרָ, י'
אַתְלַבֵּשׁ בְּאַנְשֵי חֵיל וְדָא
מוּחָא דְתַמְנָן חֲכָמָה, ה' בִּירְאֵי
אַלֵהִים דְאִיהוּ לָבָא, וְתַמְנָן
דְחִילוּ וְרַחֲמֵי דְאִינוּן י"ה
בִּימִינָא וּבְשִׁמְאֵלָא, וְאִינוּן
נְסִתְרוּת בְּמוּחָא וּבְלָבָא, ו'
אַתְלַבֵּשׁ בְּפִימָא מסטרָא דְאַלִין
דְאִינוּן אַנְשֵי אַמְתּ, ה' אַתְלַבֵּשׁ
בְּגוּפָא מסטרָא דְאַלִין שׁוֹנְאֵי
בְּצַע, וְאִינוּן תּוֹרָה וּמְצוּהָ,
וְעַלֵייהוּ אַתְמַר וְהָ נְגָלוֹת.

צנ. אַנְפִין עֲגוּלִין מסטרָא
דְנִקְוֵדִי, דְאִינוּן קַמְ"ץ
פְתַח צַרִי סְגוּלָ שְׁבָ"א
חֲלָ"ם חוּרִ"ק שְׁרִ"ק שׁוּרִ"ק,
מְלָכוֹת עֲגוּלָא דְכְלָהוּ. תָא חֲזִי,
תִשַׁע זְמַנִין יְהוּ"ה, בְּכָל סְפִירָה
וּסְפִירָה נְקוּדָה דִילֵיהָ, וְאִיהוּ
יְהוּ"ה בְּמְלָכוֹת בְּלָא נְקוּדָה,

אַמְתּ מְצַד הַפָּה, שׁוֹנְאֵי בְּצַע מְצַד הַגּוּף. וְהָרִי
הַעֲמִידוּהוּ, אַנְשֵי חֵיל יִרְאֵי אֱלֹהִים אַנְשֵי אַמְתּ
שׁוֹנְאֵי בְּצַע מְצַד אֲדוּנִי, שְׁעוּר וּמְדָה שְׁלָהֶם יְהוּ"ה
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, ו' מְתַלְבֵּשׁ בְּאַנְשֵי חֵיל וְזֶה מִחַ
שְׁשָׁם חֲכָמָה, ה' בִּירְאֵי אֱלֹהִים שְׁהוּא לָבָא, וְשָׁם
יִרְאֶה וְאַתְהָבָה שְׁהָם י"ה בְּיָמִין וּבְשִׁמְאֵל, וְהֵם
נְסִתְרִים בְּמִחַ וּבְלָבָא, ו' מְתַלְבֵּשׁ בְּפָה מְצַד אֱלוּ
שְׁהָם אַנְשֵי אַמְתּ, ה' מְתַלְבֵּשׁ בְּגוּף מְצַד אֱלוּ שׁוֹנְאֵי
בְּצַע, וְהֵם תּוֹרָה וּמְצוּהָ, וְעַלֵייהֶם נְאָמַר וְהָ נְגָלוֹת.

צנ. פָּנִים עֲגוּלִים מְצַד הַנְּקוּדוֹת, שְׁהֵן קַמְ"ץ פְתַח צַרִי
סְגוּלָ שְׁבָא חוּלָם חִירִיק שְׁרִק שׁוּרִק, מְלָכוֹת
הַעֲגוּלָ שֶׁל כּוּלָם, בָּא רְאָה, תִשַׁע פְּעָמִים יְהוּ"ה, בְּכָל
סְפִירָה וּסְפִירָה, נְקוּדָה שְׁלוֹ, וְהוּא יְהוּ"ה בְּמְלָכוֹת
בְּלִי נִקְוֵד, וְאַלּוּ הֵן נְקוּדוֹת שְׁמַחֲיִבוֹת כָּל סְפִירָה
וּסְפִירָה, תִשַׁע נְקוּדוֹת הֵן, אַחַד יְהוּ"ה בְּקַמְ"ץ, שְׁנֵי
יְהוּ"ה בְּפְתַח, שְׁלִישֵׁי יְהוּ"ה בְּצַרִי, רְבִיעֵי יְהוּ"ה
בְּסְגוּלָ, חֲמִישֵׁי יְהוּ"ה בְּשְׁבָא, (דף קכט ע"ב) שִׁישֵׁי
יְהוּ"ה בְּחוּלָם, שְׁבִיעֵי יְהוּ"ה בְּחִירִיק, שְׁמוּנֵי יְהוּ"ה
בְּשֶׁלֶשׁ נְקוּדוֹת, תִשַׁעֵי יְהוּ"ה בְּשׁוּרִק, מְלָכוֹת יְהוּ"ה
כְּלוּל מִכָּלָם, קַמְ"ץ נִקְרָא בְּנִקְוֵדָה זוֹ, מְצַד הַפְתָּר
הַעֲלִיּוֹן שְׁהוּא סְתוּם בְּמַחְשָׁבָה שְׁלֵא יוֹדַע בְּן אָדָם
מַה שִׁישׁ בְּפָנִים, וּמִי שְׁהוּא בְּפָנִים סְתוּם בְּמַחְשָׁבָה,
עֵלַת הַעֲלוֹת אָנוּ קוֹרְאִים לוֹ.

וְאַלִין אִינוּן נְקוּדִין דְמַחְיִיבִין כָּל סְפִירָה וּסְפִירָה, תִשַׁע נְקוּדִין אִינוּן חַד יְהוּ"ה בְּקַמְ"ץ,
תַנְיָנָא יְהוּ"ה בְּפְתַח, תְּלִיתָאָה יְהוּ"ה בְּצַרִי, רְבִיעָאָה יְהוּ"ה בְּסְגוּלָ חֲמַשָּׁאָה יְהוּ"ה
בְּשְׁבָ"א, (דף קכט ע"ב) שְׁתִיתָאָה יְהוּ"ה בְּחֲלָ"ם, שְׁבִיעָאָה יְהוּ"ה בְּחִירִ"ק, תְּמִינָאָה יְהוּ"ה
בְּשֶׁלֶשׁ נְקוּדוֹת, תִשַׁעָאָה יְהוּ"ה בְּשׁוּרִ"ק, מְלָכוֹת יְהוּ"ה כְּלִילָא מְכֻלָהוּ. קַמְ"ץ אַתְקְרִי
בְּנִקְוֵדָה דָא מסטרָא דְכַתְרָא עֲלָאָה דְאִיהוּ סְתִים קַמְ"ץ, דְאִיהוּ סְתִים בְּמַחְשָׁבָה, דְלָא יוֹדַע
בְּרַשׁ מַה דְאִיתַּ בְּגוּיָה, וּמֵאֵן דְאִיהוּ לְגוֹ סְתִים בְּמַחְשָׁבָה, עֵלַת הַעֲלוֹת קְרִינֵן לֵיהָ.

זוהר הקדוש ארמית

צד. ואתקרי פתח כנקודה
 דא מסטרא דחכמה,
 דבה אתפתח ואתגליא
 מחשבה סתימא, כגוונא דא
 לעילא כדיוקנא דא, לתתא
 כדיוקנא דא ותרין נקודין
 אתגליאו באימא, בכתרא
 עלאה סתימין אינון,
 ואתעבידו צרי יהו"ה, עלייהו
 אתמר (בראשית ב ז) וייצר
 יהו"ה, פי ביה יהו"ה צור
 עולמים (ישעיה כו ד), ציר תרין
 עלמין עלמא דין ועלמא
 דאתי.

צה. סגול דא חסד, ביה
 שכנינתא איהו סגולתא
 לעילא, סגול לתתא,
 סגולתא ורחימא מסטרא
 דימינא, שבא כגוונא
 דא מסטרא דשמאלא, פי
 בא"ש יהו"ה נשפט (שם סו טז),
 ותפול שבא ותקחם (איוב א טו),
 שבה עמדי (בראשית כט יט),
 דאיהי שכנינתא דאתקרי
 שבא מסטרא דשמאלא.
 ואתקרי חל"ם כגוונא דא
 מסטרא דעמודא דאמצעיתא,
 משם רעה אבן ישראל (שם מט כד), אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה (תהלים קיח כב), וביה
 מרגליה יקרא איהי בחל"ם, הדא הוא דכתיב (שמות כח יט) לשם שבו ואחלמה, וביה
 ונחלמה חלום (בראשית מא מא).

צו. חר"ק אתקרי מסטרא דשוקא ימינא כגוונא דא ביה חקירה, החקר אל"ה תמצא (איוב יא ז), והוא
 קרח הנורא, קרח מאותו נורא שהוא עמוד
 האמצעי, שורוק הוד נקרא, כמו זה יהו"ה משם

זוהר הקדוש - לשון הקודש

צד. ונקרא פתח כנקודה זו [צ"ור?], מצד
 החכמה שבה נפתח ומתגלה מחשבה
 הסתומה, כמו כן למעלה כדיוקן זה [צ"ור**]
 למטה כדיוקן זה [צ"ור**] ושתי נקודות מתגלים
 באימא, בכתר העליון סתומים הם ונעשים צירי
 יהו"ה, עליהם נאמר (בראשית ב ז) וייצר יהו"ה, פי
 ביה יהו"ה צור עולמים (ישעיה כו ד), ציר שני
 עולמות, עולם הזה ועולם הבא.

צה. סגול, זה חסד, בו השכינה הוא סגולתא
 למעלה סגול למטה, סגולתא ואהבה מצד
 הימין. שבא כמו זה. מצד השמאל, פי בא"ש
 יהו"ה נשפט (שם סו טז), ותפל שבא ותקחם (איוב א
 טו), שבה עמדי (בראשית כט יט), שהיא השכינה
 שנקראת שבא מצד השמאל, ונקרא חולם כמו זה
 , מצד עמוד האמצעי, משם רעה אבן ישראל (שם
 מט כד), אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה (תהלים
 קיח כב), כל מרגלית יקרה היא בחולם, זה הוא
 שכתוב (שמות כח יט) לשם שבו ואחלמה, ובו
 ונחלמה חלום (בראשית מא מא).

צו. חיריק נקרא מצד שוק הימין כמו זה, בו
 חקירה, החקר אל"ה תמצא (איוב יא ז), והוא
 קרח הנורא, קרח מאותו נורא שהוא עמוד
 האמצעי, שורוק הוד נקרא, כמו זה יהו"ה משם

זוהר הקדוש ארמית

אתקרי, כגוונא דא יהוה, מתמן אתקריאת שכינתא שר"ק, קשר המרכבה, ואיהו הוד דמשה, ביה אשתלימו חמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית (שמות כו כז), ו"ד שני פרצופים, עליו נאמר עשר אמות ארך הקרש, קרש, קרש.

צו. שורק יוהווי"הו, דא צדיק, דאיהו קושר המרכבה, דאיהי שכינתא עם קודשא בריך הוא, ה"דא הוא דכתיב (ד"ה א כט יא) פי כל בשמים ובארץ, ודא דמתרגמינן דאחיד בשמיא ובארעא, ועליה אתמר (י"מ"ה ב כא) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, זרע אמת הוא ודאי, דאתמר ביה (מ"ה ז כ) תתן אמת ליעקב, איהו זרע, ושכינתא עזר, ה"דא הוא דכתיב (בראשית ב יח) אעשה לו עזר כנגדו, כל אליו נקדין אתחייבו בשמא (ש"א אתחייב שמא) קדישא מסטרא דתשע ספירן, ומלכות כליא דכלהו, אהבת כלולתיך (י"מ"ה ב כ), ה"א

זוהר הקדוש - לשון הקודש

נקראת שכינה שורוק, קשר המרכבה, והוא הוד של משה, בו נשלמו חמשה בריחים לקרשי צלע המשכן השנית (שמות כו כז), כמספר ה' שלו, נשאר ו"ד שני פרצופים, עליו נאמר עשר אמות ארך הקרש, קרש, קרש.

צו. שורוק יוהווי"הו, זה צדיק, שהוא קושר המרכבה, שהיא השכינה, עם הקדוש ברוך הוא, זה הוא שכתוב (ד"ה א' כט יא) פי כל בשמים ובארץ, וזה שאנו מתרגמים שמתאחד בשמים ובארץ, ועליו נאמר (י"מ"ה ב כא) ואנכי נטעתיך שורק כלה זרע אמת, זרע אמת הוא ודאי, שנאמר בו (מ"ה ז כ) תתן אמת ליעקב, הוא זרע, ושכינה עזר, זה הוא שכתוב (בראשית ב יח) אעשה לו עזר כנגדו, כל אלו הנקודות התחייבו בשם (ג"א התחייב שם) הקדוש מצד תשע הספירות, ומלכות כלולה מכלם, אהבת כלולתיך (י"מ"ה ב כ), הנה כאן פנים עגולים שלמעלה, נקדים בנקודות.

צח. ויש פנים גדולים, ופנים קטנים, פנים של רחמים, ופנים של פעם, שבהם וא"ל זעם בכל יום (תהלים ז יב), ומפני זה אמר למשה המתן לי עד שיעברו פנים של זעם, ומיד ויעבר יהוה על פניו ויקרא יהוה יהוה א"ל רחום וחנון (שמות לו ו), שהם בסוד אות וא"ו, שלש עשרה מדות, א' שבאמצע וא"ו ארך אפים, מה אפים שלו, ו"ו,

ה"א אנפין עגולין דלעילא, נקדין בנקודין.

צח. ואית אנפי רבירי, ואנפי זוטרי, אנפין דרחמי, ואנפין דזעם, דבהון וא"ל זעם בכל יום (תהלים ז יב), ובגין דא אמר למשה המתן לי עד שיעברו פנים של זעם, ומיד

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שְׁבָהֶם מֵאַרְיֵה פָּנִים לְרִשְׁעִים, וּמִרְחֵם עַל הָעוֹלָם, וְעַלֵּיהֶם נֹאמֵר (במדבר ו כה) יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּחַנֶּךָ, וַיִּשָּׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ, ה' ה' הֵן הַגּוֹנוּנִים שֶׁל הַפָּנִים לְבֶן וְאָדוּם, וְחֹמֶם הוּא אַרְוֶךְ פָּנִים, יו"ד פֶּה כָּלֵל שְׁלֵשָׁה דְרָגוֹת, ו' חוּט בַּעְגּוּל, ו' לְשׁוֹן, ד' כָּלֵל שֶׁל אַרְבַּעַה תְּקוּנִים, שְׁפָתַיִם וְשִׁנַּיִם וְחֹךְ וְגִרְוֹן.

צט. כּא רֵאָה, נֹאמֵר בְּאָדָם (איוב יד כ) מְשֻׁנָּה פָּנָיו וְתִשְׁלַחְהוּ, וּמִי גָרַם לוֹ שְׁנוּי פָּנִים, לְשֵׁנוֹת לוֹ שְׂאֵל יִדְעוּ בּוֹ בְּעַלֵּי הַדִּין, זֶה הוּא שְׁנוּי מְקוֹם, שְׁנוּי הַשֵּׁם, שְׁנוּי מַעֲשֵׂה, וְעוֹד נְקוּדוֹת הֵן סְגוּלִים מְאִירִים (נ"א בזו) נְקוּדָה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְהֵן נַעֲנוּעִים שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת, כְּנֶגֶד פְּרָקִים וְעוֹרָקִים, שֶׁהֵם נַעֲנוּעִים שֶׁל אֲבְרֵי הַגּוּף, וְנִקְרְאוּם בְּאֵלוֹ שְׁמוֹת, ק"דוּמִיָּאל, (נ"א קדמיאל) (ס"י קמואל), מ"לכִּיָּאל, צ"וּרִיָּאל, הָרִי קִמֵּץ בְּאוֹתִיּוֹתָיו, פ"דָּאל, ת"וּמִיָּאל, ח"סְדִיָּאל, הָרִי פִתַּח, צ"וּרִיָּאל, ר"זִיָּאל, י"וּפִיָּאל, הָרִי צְרִי, ס"מְטוּרִיָּה, ג"זִרִיָּאל (נ"א גבריאל), ו"עֲנָאל, ל"מוּאָל, הָרִי סְגוּל, ש"מְעִיָּאל, ב"רְכִיָּאל, א"הֲנִיָּאל, הָרִי שְׂבָא, ח"נִיָּאל, ל"הֲרִיָּאל (נ"א ל"הדיאל), מ"חֲנִיָּאל, הָרִי חֶלֶם, ח"זִקִיָּאל, ר"הֲמִיָּאל, ק"רְשִׁיָּאל (נ"א ק"דושיאל), הָרִי חֶרֶק, ש"מוּעָאל, ר"עֲמִיָּאל, ק"נִיָּאל, הָרִי שְׂרָק, ש"מִשִּׁיָּאל, ר"פָּאל, ק"דְשִׁיָּאל, הָרִי שְׂרָק, הָרִי שְׁמוֹנָה וְעֶשְׂרִים שְׁמוֹת שֶׁנֹּאמֵר בָּהֶם כַּח מַעֲשֵׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ, וּכְבָאִים פָּנִים שְׁמֵאִירִים בָּהֶם אֵלוֹ שְׁמוֹת, וְהֵם כְּנֶגֶד י"ד פְּרָקֵי י"ד יְמִין, וּכְנֶגֶד י"ד

זוהר הקדוש ארמית

וַיַּעֲבֹר יְהוָה עַל פָּנָיו וַיִּקְרָא, יְהוָה יְהוָה א"ל רְחוּם וְחַנוּן (שמות לד ו), דְּאֵינּוֹן בְּרִזָּא דְאַתְּ וְא"ו, תִּלְתַּת עֶשֶׂר מְכִילָן, א' דְּבִאֲמַצְעִיתָא דְוָא"ו אַרְבָּה אֲפִים מְאִי אֲפִים דִּילִיָּה ו'ו, דְּבַהוֹן מְאַרְיֵךְ אֲנַפִּין עַל חֲזִיבִיָּא, וּמִרְחֵם עַל עֲלָמָא, וְעַלֵּיהוּ אֲתִמֵּר (במדבר ו כה) יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּחַנֶּךָ, וַיִּשָּׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ, ה' ה' אֵינּוֹן גּוֹנוּנִין דְּאֲנַפִּין חוּר וְסוּמְקָא, וְחוּטְמָא אִיהוּ אַרְיֵךְ אֲנַפִּין, יו"ד פִּימָא כָּלֵלָא דְתִלְתַּת דְּרָגִין, ו' חוּט בַּעְגּוּלָא, ו' לְשׁוֹן, ד' כָּלֵלָא דְאַרְבַּע תְּקוּנִין שְׁפוּן וְשִׁנַּיִם וְחֹךְ וְגִרְוֹן.

צט. תָּא חֲזִי אֲתִמֵּר בְּאָדָם (איוב יד כ) מְשֻׁנָּה פָּנָיו וְתִשְׁלַחְהוּ, וּמִאֵן גְּרִים לִיָּה שְׁנוּיָא דְאֲנַפִּין, לְשֵׁנָאָה לִיָּה דְלֵא יִשְׁתְּמוּדְעֵן בֵּיה מְאַרִי דְדִינָא, הָאִי אִיהוּ שְׁנוּי מְקוֹם שְׁנוּי הַשֵּׁם שְׁנוּי מַעֲשֵׂה. וְעוֹד נְקוּדִין אֵינּוֹן סְגוּלִין נְהָרִין (נ"א בְּהָרִין) נְקוּדָה דְאֲוִרִיָּתָא, וְאֵינּוֹן נַעֲנוּעִין דְאַתּוּוֹן, לְקַבֵּל פְּרָקִין וְעַרְקִין, דְאֵינּוֹן נַעֲנוּעִין דְאֲבְרִין דְגוּפָא. וְאֲתִקְרִיאוּ

בְּאֵלִין שְׁמֵהֶן, ק"דוּמִיָּאל (נ"א קדמיאל) (ס"י קמואל) מ"לכִּיָּאל צ"וּרִיָּאל הָא קִמֵּץ בְּאַתּוּוֹי, פ"דָּאל ת"וּמִיָּאל ח"סְדִיָּאל הָא פִתַּח, צ"וּרִיָּאל ר"זִיָּאל י"וּפִיָּאל הָא צְרִי, ס"מְטוּרִיָּה (דף קל ע"א) ג"זִרִיָּאל (נ"א ג"בריאל) ו"עֲנָאל ל"מוּאָל הָא סְגוּל, ש"מְעִיָּאל ב"רְכִיָּאל א"הֲנִיָּאל הָא

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שְׂבָא, ח'ניאל ל"הריאל (ג"א ל"הריאל) מ"חניאל הא חלם, ח"זקיאל ר"הטיאל ק"רשיאל (ג"א ק"דושיאל) הא חרק, ש"מועאל ר"עמיאל ק"ניאל הא שרק, ש"משיאל ר"פאל ק"דשיאל הא שרק, הא תמניא ועשרין שְׂמֵהוּ, דאתמר בהון (תהלים קיא ו) כח מעשיו הגיד לעמו, זכאין אנפין דנהרין בהון אליון שְׂמֵהוּ, ואינון לקבל י"ד פרקין דיד זמינא ולקבל י"ד פרקין דיד שְׂמֵאלא, יהו"ה אלהינו יהו"ה, כוז"ר במוכס"ז כוז"ר, עלייהו אתמר (שמות כג) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, ואם לאו עלייהו אתמר (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע.

פְּרָקֵי י"ד שְׂמֵאל, יהו"ה אלקינו יהו"ה, כוז"ר במוכס"ז כוז"ר, עליהם נאמר (שמות כג) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני, ואם לא, עליהם נאמר (משלי יא כא) יד ליד לא ינקה רע.

ק. חטם ארוך, זה הוא בן אדם שיש בו רחמים, חטם מקמט בעל רגז הוא, חטם עקם מצד הנחש הוא, בכל אבר שחוטא בן אדם אותו נחש הוא פרוך שם ומעקם לו, בין באונים בין בעינים בין בחטם בין בפה, ועליו נאמר (קהלת א טו) מעות לא יוכל לתקן וגומר, וכל כאבי בני אדם שהם חזקים, שנאמר בהם ויחלים רעים ונאמנים, הוא שנושף אותם אותו נחש בכמה נשיכות באותו אבר שחטא, עד שנפרע מאותו חטא, ובגללו נאמר אפילו נחש פרוך על עקבו לא יפסיק, לא יפסיק ביחוד בתפלתו, והרי כתוב בכל המצוות (ויקרא יח ה) וחי בהם ולא שימות בהם, אמר להם, משום זה אמרו אבל עקרב פוסק מפני שהורג.

ק. חוטמא אריכא, דא הוא בר נש דאית ביה רחמי, חוטמא קמיטא מארי דרוגזא

קא. בא ראה, בחטם יש שני נקבים, מאחד יוצא רוח ומאחד יוצא עשן, זה הוא שכתוב (דברים

איהו, חוטמא עקימא מסטרא דחויא איהו בכל אבר דחב בר נש ההוא חויא איהו כריכא תמן ועקים ליה, בין באודנין בין בעינין בין בחוטמא בין בפומא, ועליה אתמר (קהלת א טו) מעות לא יוכל לתקן וגומר, וכל כאבין דבני נשא דאינון תקיפין, דאתמר בהון (דברים כח טז) ויחלים רעים ונאמנים, הוא דנשיף לון ההוא חויא בכמה נשיכין בהוא אבר דחב, עד דאתפרע מההוא חובא, ובגיניה אתמר אפילו נחש פרוך על עקבו לא יפסיק, לא יפסיק ביחודא בצלותיה, והא כתיב בכל פקודין (ויקרא יח ה) וחי בהם, ולא שימות בהם, אמר להם בגין דא אמרו אבל עקרב פוסק בגין דקטיל.

קא. תא חזי בחוטמא אית תרין נוקבין, מחד נפיק רוחא, ומחד נפיק תננא, הדא הוא דכתיב (דברים כט) כי אז יעשן אף יהו"ה וקנאתו באיש ההוא, ברוחא קריר אמר

זוהר הקדוש - לשון הקודש

כט יט) בי אז יעשן אף יהו"ה וקנאתו באיש ההוא, ברוח קרה אמר (שמות טו ח) וברוח אפיך נערמו מים, בעשן שעולה בעשן אמר (שם) נשפת ברוחך כסמו ים. כסמו ים.

קב. אזנים יש בהם חדרים ואכסדראות, ועליהם אמר דוד שיר למעלות, שהם פי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים עליהם (קהלת ה ז), אם הם אטומים אזנים למטה, כך הם אטומים שערי השמיעה למעלה אצלם, והם שערים שנאמר בהם (תהלים סה ג) שומע תפלה, שמע ישראל (דברים ו ד), משם צריך לבון בשמיעה, אמר לו רבי אלעזר, אבא, והרי שמיעה באיזה מקום תלויה למעלה.

קג. אמר לו, בני, ראיה היא כפא למזרח, שמשם אור יוצא לעולם, כמו שהעמידו בעלי המשנה, מזרח משם האור יוצא לעולם, יהודה הוא למזרח, ונאמר בו (בראשית מט ט) גור אריה יהודה. מערב זה פה ששם ערוב של הכל, ושם מתערבים כל חילות וכל דרגות, ומחנה אפרים למערב, ומטה למערב בין צפון לדרום, שמיעה כנגד שלחן בצפון, ושם יראה, זה הוא שכתוב (חבקוק ג ב) יהו"ה שמעתי שמעך יראתי, ומחנה דן לצפון, ואזן דמות אל"ף שנאמר בו אלף בינה, שהיא גם עוז לצפון, ריח לדרום, ריח ניחוח ליהו"ה (ויקרא א ט), ויש לחטם שני נקבים כלולים מדין

זוהר הקדוש ארמית

(שמות טו ח) וברוח אפיך נערמו מים, בתנא דסליק בעשן אמר (שם) נשפת ברוחך כסמו ים.

קב. אודנין אית בהון אדרין ואכסדרין, ועליהו אמר דוד שיר למעלות, דאינון פי גבוה מעל גבה שמר, וגבהים עליהם (קהלת ה ז), אי אינון אטימין אודנין לתתא, הכי אינון אטימין תרעין דשמיעה לעילא לגביהו, ואינון תרעין דאתמר בהון (תהלים סה ג) שומע תפלה, שמע ישראל (דברים ו ד), מתמן צריך לכוונא בשמיעה. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא שמיעה באן אתר תליא לעילא.

קג. אמר ליה כרי ראיה הוא כפא למזרח, דמתמן נהורא נפיק לעולם, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, מזרח משם האור יוצא לעולם, יהודה איהו למזרח, ואתמר ביה (בראשית מט ט) גור אריה יהודה. מערב דא פימא דתמן ערוב דכלא, ותמן מתערבין כל תיילין וכל דרגין, ומחנה אפרים למערב,

ומטה למערב בין צפון לדרום. שמיעה לקבל שלחן בצפון, ותמן דחילו, הדיא הוא דכתיב (חבקוק ג ב) יהו"ה שמעתי שמעך יראתי, ומחנה דן לצפון, ואזן דמות אל"ף, דאתמר ביה אלף בינה, דאיהי נמי עוז לצפון. ריחא לדרום, ריח ניחוח ליהו"ה (ויקרא א ט), ואית לחוטמא תרין נוקבין, כלילן מדינא ורחמי, ואינון י' י', חוטמא ו' באמצעיתא, תרין

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

צנורות אינן דיליה, ואתמר לגבי מחנה ראובן לדרום ראובן, תרין נוקבין דחוטמא אינן לקבל לאה ורחל, חוטמא בארץ מישור ביניהו דא יעקב.

ורחמים, והם י' י', החטם ו' באמצע, שני צנורות הם שלו, ונאמר לגבי מחנה ראובן לדרום ראובן, שני נקבים של החטם הם כנגד לאה ורחל, החטם בדרך ישר ביניהם זה יעקב.

קד. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, מנא לך דאימא (נ"א דבינה) איהי לצפון, ובה תלויה שמיעה, תליא שמיעה, אמר ליה ברי חמשין תרעין אנון דבינה, ובה מיחדין כ"ה אתנון תרין ומנין בכל יומא, וישראל איהו בן י"ה, בינה ודאי כללא דתלת אתנון אבא ואימא וברא, ובגין דא שמיעה בה תליא, לית תקונא מאלין ארבע אתנון דלא אתכלילן בה עשר ספירן, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וארבע אתנון דאינון יהו"ה איהו לא אשתני בכל אתר, איהו שמע דשמאלא (דף קל ע"ב) לישראל, ואסתכל בימינא עלייהו, ובדרום איהו מרחף עלייהו, הדא הוא דכתיב (בראשית א ב) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, ובמערב איהו ממלל עמהון, שנויין אינון במאני

קד. אמר לו רבי אלעזר, אבא, מנין לך שאמא (ס"א שבינה) היא לצפון, ובה תלויה שמיעה, אמר לו, בני, חמשים שערים הם בכינה, ובה מיוחדים כ"ה כ"ה אותיות שתי פעמים בכל יום, וישראל הוא בן י"ה, בינה ודאי הכלל של שלשה אותיות אבא ואמא ובן, ומפני זה שמיעה בה תלויה, אין תקון מאלו ארבע אותיות שלא נכללות בה עשר ספירות, שהם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וארבע אותיות שהן יהו"ה, הוא לא משתנה בכל מקום, הוא שמע של שמאל (דף קל ע"ב) לישראל ומסתכל בימין עליהם, ובדרום הוא מרחף עליהם, זה הוא שכתוב (בראשית א ב) ורוח אלהים מרחפת על פני המים, ובמערב הוא מדבר עמהם, שנויים הם בכלי הגוף, אבל בו אין שנוי כלל, זה הוא שכתוב (מלאכי ג 1) אני יהו"ה לא שנית.

קד. ובכל אבר ואבר (שהוא נר של כל מצוה), צריך בן אדם להמליך את הקדוש ברוך הוא, ולתקן לו מקום טהור ונקי לו לשרות שם, ומשום כך צריך בן אדם לבער ממנו מפל אבר ואבר, פל מחשבות וכל הרהורים רעים של מינופת, שהם

דגופא, אבל ביה לית שנויא כלל, הדא הוא דכתיב (מלאכי ג 1) אני יהו"ה לא שנית.

קד. ובכל אבר ואבר (דאיהו נרא דכל פקודא) בעי בר נש לאמלכא לקודשא בריך הוא, ולתקנא ליה אתר דכינא ונקיאי לשריא ליה תמן, ובגין דא צריך בר נש לבערא מניה מפל

זוהר הקדוש ארמית

אָבֵר וְאָבֵר, כָּל מַחֲשָׁבִין וְכָל הַרְהוּרִין בִּישִׁין דְּטַנּוּפִין דְּאֵינִין קְלִיפִין, וְצָרִיד לְאוּקְדָא לֹון בְּכָל פְּקוּדִין כְּשֵׁרִין, דְּשֵׁרִיין עַל כָּל אָבֵר וְאָבֵר דְּאֵינִין נְרוֹת, דְּכָל פְּקוּדָא נֵר אַתְקִירָא, הִדָּא הוּא דְכִתִּיב (מְשָׁלִי ו' כג) כִּי נֵר מְצוּהָ, נֵר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אָדָם (שָׁם כ' כז), וּבָה צָרִיד לְמַהוּי (שָׁם) חוּפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בְּטָן, וּלְבַעֲרָא מִנֵּיהּוּ שְׂאוּר וְחִמִּץ מוּץ וְתַבָּן, שְׂאוּר וְחִמִּץ מִן הַעֵסָה (נִ"א הַטְּפָה), מוּץ וְתַבָּן מִן הַחֲטָה, לְשֵׁרִיא תַמָּן י"ה, " בַּעֲסָה דְאֵיהִי טְפָה, ה' בַּחֲטָה, דְאֵיהִי לְבַעֲרָא חֲטָמִן ה' דְּאִשְׁתַּאֲרַת סֵלַת נְקִיָּה.

קו. דְּכָל פְּקוּדָא דְשֵׁרִיא עַל כָּל אָבֵר וְאָבֵר אֵית לָהּ שָׁם יְדִיעָה, וְכָל חֲזִילִין וּמְשֵׁרִיין דְּמִלְאֲכִין דְּתַלְזִין מִנֵּיהּ, כְּלָהּוּ אַתְפְּנָשׁוּ לְהֵהוּא אָבֵר, וְנִטְרִין לֵיהּ מִכָּל מַרְעִין בִּישִׁין, וּמֵאֵן דְּחִלְפִין לֹון אוּ קָרָא לֹון בְּאָבֵר דְּלֵאוּ דְּלֵהוּן, וְלֵאוּ אֵינִין מִמֵּן עֲלִיָּהּ, אֵיהּ אֲכִישׁ סְדוּרָא דְעוּבְרָא דְבְּרֵאשִׁית, וְלֵאוּ מִתְפְּנָשִׁין לְגַבִּיָּה, לְמַלְכָּא דְשׁוּי מִמֵּן עַל מְלֻכוּתֵיהּ, וּפְלִיג לֹון עַל כָּל אֲתֵר וְאֲתֵר, וְאָמַר לֹון אֲנִתְּ תֵהֵא מִמֵּנָא עַל אֲתֵר כְּדָן, וְאֲנִתְּ כְּדָן, וְלֵכָל חַד שׁוּי לֵיהּ בְּאֲתֵר יְדִיעָה, וּבְמִלָּה יְדִיעָה, לִית לֵיהּ חֲלוּף בְּאֲתֵר אַחֲרָא.

קו. אָבֵל קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא דְשֵׁלְטְנוּתֵיהּ בְּכָל אֲתֵר כְּנִשְׁמָתָא דְשֵׁלְטְנוּתֵיהּ עַל כָּל אָבֵר וְאָבֵר, מִלָּא כָּל הָאָרְץ כְּבוּדוֹ, בְּכָל אֲתֵר דְקָרִי לֵיהּ בְּרֵי נֵשׁ עֲנִי לֵיהּ, אֲלֵא אִם הֵהוּא אֲתֵר דְּהֵהוּא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קְלִפּוֹת, וְצָרִיד לְשַׁרְף אוֹתָם עַל יְדֵי כָּל מְצוּוֹת כְּשֵׁרוֹת, שְׂשׁוּרִים עַל כָּל אָבֵר וְאָבֵר שֶׁהֵם נְרוֹת. שְׁכָל מְצוּהָ נֵר נִקְרָא, זֶה הוּא שְׁכָתוּב (מְשָׁלִי ו' כג) כִּי נֵר מְצוּהָ, נֵר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אָדָם (שָׁם כ' כז), וּבָה צָרִיד לְהִיּוֹת (שָׁם) חֲפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בְּטָן, וּלְבַעֲרָא מֵהֶם שְׂאוּר וְחִמִּץ מוּץ וְתַבָּן, שְׂאוּר וְחִמִּץ מִן הַעֵסָה (נִ"א הַטְּפָה), מוּץ וְתַבָּן מִן הַחֲטָה, לְהִשְׁרוֹת שָׁם י"ה, " בַּעֲסָה שְׁהִיא טְפָה, ה' בַּחֲטָה, שְׁהִיא לְבַעֲרָא חֲטָמִן ה' שְׁנִשְׁאֲרַת סֵלַת נְקִיָּה.

קז. שְׁכָל מְצוּהָ שְׂשׁוּרָה עַל כָּל אָבֵר וְאָבֵר יֵשׁ לָהּ שָׁם יְדִיעָה, וְכָל חִלּוֹת וּמַחֲנוֹת שֶׁל מְלָאָכִים הַתְּלוּיִים מִמֵּנּוּ, כּוּלָם מִתְפְּנָסִים לְאוֹתוֹ אָבֵר, וְשׁוּמְרִים אוֹתוֹ מִכָּל דְּבָרִים רָעִים, וּמִי שְׁמַחְלִיף לָהֶם אוּ קוּרָא לָהֶם בְּאָבֵר שְׂאִינוּ שְׁלָהֶם, וְלֵא הֵם מְמַנִּים עֲלֵיהֶם, הוּא מְכַחֵשׁ סְדֵר שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית וְלֵא נִאֲסָפִים אֵלָיו. לְמַלְךְ שֵׁשׁ מְמַנִּים עַל מְלֻכוֹתוֹ, וְחִלַּק אוֹתָם עַל כָּל מְקוֹם וּמְקוֹם, וְאָמַר לָהֶם, אַתְּהּ תִּהְיֶה מְמַנָּה עַל מְקוֹם זֶה וְזֶה, וְאַתְּהּ זֶה וְזֶה, וְלֵכָל אַחַד שָׁם אוֹתוֹ בְּמְקוֹם יְדִיעָה, וּבְדָבָר יְדִיעָה, אֵין לוֹ חֲלוּף בְּמְקוֹם אַחֵר.

קח. אָבֵל הַקּוּדְשׁ בְּרִידָא הוּא שְׁשֵׁלְטוֹנּוֹ בְּכָל מְקוֹם, כְּנִשְׁמָתָהּ שְׁשֵׁלְטוֹנָה עַל כָּל אָבֵר וְאָבֵר, מִלָּא

זוהר הקדוש ארמית

אבר איהו פגום בחוכה דעביד בר נש, קודשא בריך הוא לא שריא בההוא אבר, דעליה אתמר (ויקרא כא יח) כל אשר בו מום לא יקרב.

קח. ואברין דבר נש בלהו אינון מסודרין על סדרי בראשית, ובגין דא אתקרי בר נש עולם קטן, ומאן דאמליך לקודשא בריך הוא על כל אבר ואבר, כאלו אמליך ליה על כל עלמא, ואגרא דבר נש דאמליך ליה על כל אבר ואבר לא אתייהיב רשו לגלאה, דאלין אינון טעמי מצוות דלא אתייהיבו לגלאה, בגין דלא יהא בר נש עובד לקודשא בריך הוא על מנת לקבל פרס, אבל ברי מלין אלין דלא צריכין לאתגלא, יהון טמירין בלבך, עליהו אתמר (ישעיה כג יח) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק, מלין עתיקין דלא אתמסרו לגלאה יהון טמירין בלבך.

קט. תא חזי כד בר נש מתעטף בעטופא דמצוה, ומנח תפלין, וקרי ליה בקריאת שמע, הא תקין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

כל הארץ כבודו, בכל מקום שקורא לו בן אדם ענה לו, אלא אם אותו מקום של אותו אבר הוא פגום בחטא שעושה בן אדם, הקדוש ברוך הוא לא שורה באותו אבר, שעליו נאמר (ויקרא כא יח) כל אשר בו מום לא יקרב.

קח. ואברי האדם כולם הם מסודרים על סדרי בראשית, ומפני זה נקרא בן אדם עולם קטן, ומי שממליך את הקדוש ברוך הוא על כל אבר ואבר כאלו המליך אותו על כל העולם, ושכר בן האדם שממליך אותו על כל אבר ואבר, לא נתן רשות לגלות, שאלו הם טעמי מצוות שלא נתנו לגלות, כדי שלא יהיה בן אדם עובד להקדוש ברוך הוא על מנת לקבל פרס, אבל בני דברים אלו שלא צריכים להתגלות, יהיו שמורים בלבך, עליהם נאמר (ישעיה כג יח) לאכול לשבעה ולמכסה עתיק, דברים נכבדים שלא נמסרו לגלות יהיו שמורים בלבך.

קט. בא ראה, כאשר בן אדם מתעטף בעטופא המצוה, ומניח תפלין, וקורא לו בקריאת שמע, הרי תקן לו כפא בעטופא המצוה, והרי העמידוהו והוכן בחסד כפא (שם טז ה), ובתפלין הוא מעטר אותו זה הוא שכתוב (חזקאל כד יז) פארך חבוש עליך, וקורא לו בכתוב לשרות על כפא שהתקין לו שמע ישראל, כך הקדוש ברוך הוא מתקן לו באותו עולם כפא וכתר, וכמו שהוא

ליה כרסיא בעטופא דמצוה, והא אוקמוהו והוכן בחסד כפא (שם טז ה), ובתפלין איהו מעטר ליה, הדיא הוא דכתוב (חזקאל כד יז) פארך חבוש עליך, וקרא ליה בקרא לשרייא על כרסיא דתקין ליה שמע ישראל, הכי קודשא בריך הוא מתקן ליה בההוא עלמא כרסיא

זוהר הקדוש ארמית

ועטרה, וכמה דאיהו נחית ליה תמן, ויקום כרסיא בגיניה, ואמליך ליה על כל מלאכין (נ"א תילין) ומשריין דתמן, הךא הוא דכתיב (בראשית א כו) וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגומר, ורזא דמלה (שמואל א ב ז) כי מכבדי אכבד ובזי יקלו.

קי. וכמה דנחית (ס"א דמגנין) ליה בכמה נגונין דשירות תושבחות והודאות, הכי פד סליק לעילא כלהו חיוון דמרפכות, ומשריין דמלאכין קדישין, דחיות ואופנים ושרפים, פתחין ליה (נ"א פרישן) גרפייהו בחדווא בנגונא לקבלא ליה, הא הכא אגרא דצלותא ותקונין דילה דאיהי פקודא חדא.

קיא. פקודא דברית מילה, בגזירו דערלה ופריעה, כמה דאיהו אעבר מההוא אבר כל אלין קליפין דאלהים אחרים, ותקין ביה אתר לשריא ביה שכינתא תמן, דאיהו אות ברית מילה, הכי קודשא בריך הוא פד נשמתיה (דף קלא ע"א) סליקת לעילא, הךא הוא דכתיב (דברים ל יב) מ י י עלה ל נו ה שמימ ה, קודשא בריך הוא אעבר מניה כל מלאכי חבלה ומקטרגין דלא יקרבו לגביה בגין דשמא דיהו"ה שריא עליה דתשכח ליה באלין תיבין מ י י עלה ל נו ה שמימ ה, ראשי תיבות מיל"ה, וסופי תיבות

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ממשיך אותו שם, ויעמוד הכפא בגללו, וממליך אותו על כל מלאכים (נ"א תילות) ומחנות ששם, זה הוא שפתיב (בראשית א כו) וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגומר, וסוד הדבר (שמואל א ב ז) כי מכבדי אכבד ובזי יקלו.

קכ. וכמו שממשיך (ס"א שמנגנים) לו בכמה נגונים של שירות תושבחות והודאות, בן פאשר עולה למעלה, כולם החיות של המרפכות, ומחנות של מלאכים קדושים, של חיות ואופנים ושרפים, פותחים (ס"א פורשים) לו בנפיהם בשמחה בנגון לקבל אותו, הרי כאן שבר התפלה ותקונים שלה שהיא מצוה אחת.

קכא. מצוה של ברית מילה, בחתוד הערלה, ופריעה, כמו שהוא מעביר מאותו אבר כל אלו קלפות של אלהים אחרים ומתקן בו מקום לשרות בו שכינה שם, שהוא אות ברית מילה, כך הקדוש ברוך הוא כפאשר נשמתו (דף קלא ע"א) עולה למעלה, זה הוא שפתיב (דברים ל יב) מ י י עלה ל נו ה שמימ ה, הקדוש ברוך הוא מעביר ממונו כל מלאכי חבלה ומקטרגים שלא יקרבו אצלו, מפני שהשם של יהו"ה שורה עליו, שתמצא אותו באלו תבות מ י י עלה ל נו ה שמימ ה, ראשי תבות מיל"ה וסופי תבות יהו"ה, בשמו עולה למעלה נשמתו, ובאותו זמן יתקום בו (שם כח ז) וראו כל עמי הארץ כי שם יהו"ה נקרא עליך ויראו ממך,

לעילא, הךא הוא דכתיב (דברים ל יב) מ י י עלה ל נו ה שמימ ה, קודשא בריך הוא אעבר מניה כל מלאכי חבלה ומקטרגין דלא יקרבו לגביה בגין דשמא דיהו"ה שריא עליה דתשכח ליה באלין תיבין מ י י עלה ל נו ה שמימ ה, ראשי תיבות מיל"ה, וסופי תיבות

זוהר הקדוש ארמית

יהו"ה, בשמיה סליק לעילא נשמתיא, ובההוא זמנא יתקיים ביה (שם כח ז) וראו כל עמי הארץ כי שם יהו"ה נקרא עליך וראו ממך, וכמא דאיהו מקבל עליה כל פקודין דעשה, בדחילו ורחימו, הכי אמליכין ליה לעילא חזילין ומשריין, על אלין עלמין דתקין ליה קודשא בריך הוא לעילא, ומקבלין ליה עלייהו בדחילו ורחימו דמאריהון.

קיב. ובזמנא דבר נש אשתדל באורייתא דאיהו אור, ובמצוה דאיהו נר, כאלו נהיר עמודא דעננא ביממא קדם יהו"ה, ועמודא דאשתא בליליא, הכי בגוונא דא כד אזיל לההוא עלמא, מה כתיב ביה (שמות יג כא) ויהו"ה הולך לפניו יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך, ולילה בעמוד אש להאיר להם, למי, לנשמה ורוחא ונפשא דיליה, דאינון לקבל כהן לוי וישראל,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

וכמו שהוא מקבל עליו כל מצות עשה, ביראה ואהבה, כך ממליכים אותו למעלה חילות ומחנות, על אלו עולמות שהכין לו הקדוש ברוך הוא למעלה, ומקבלים אותו עליהם ביראה ואהבה של אדונם.

קיב. ובזמן שאדם עוסק בתורה שהוא אור, ובמצוה שהוא נר, כאלו מאיר עמוד הענן ביום לפני יהו"ה, ועמוד האש בלילה, כך כמו בן באשר הולך לאותו עולם, מה כתוב בו (שמות יג כא) ויהו"ה הלך לפניו יומם בעמוד ענן לנחותם הדרך ולילה בעמוד אש להאיר להם, למי, לנשמה והרוח והנפש שלו, שהם כנגד כהן לוי וישראל, והכל בזכות התורה שהיא אור ונר.

קיג. וכל מי ששומר שבת ומכבד אותו ומענג אותו מפני כבוד הקדוש ברוך הוא, כך הקדוש ברוך הוא נותן לו מקום למעלה בנחת שלא טרח בו, ונח שם מכל טרחה של זה העולם שטרח בכמה גלגולים ומעשים, בני, בא ראה, כל מצות אלו תלויים בצורת המלך, ויש מצות שהן על מנת לקבל פרס, ותלויים מצורה של אותו נער שלמעלה, וצריך לפרש כל מצות שהן בצורת המלך.

וכלא בזכו דאורייתא דאיהי אור ונר.

קיג. וכל מאן דנטיר שבת ואוקיר ליה ומענג ליה בגין יקרא דקודשא בריך הוא, הכי קודשא בריך הוא ירהיב ליה אתר לעילא בנייחא דלא טרח ביה, ונח תמן מכל טרחא דהאי עלמא דטרח בכמה גלגולין ועובדין, ברי תא חזי, כל פקודין אלין תליין בדיוקנא דמלכא, ואית פקודין דאינון על מנת לקבל פרס, ותליין מדיוקנא דההוא נער דלעילא, וצריך לפרש כל פקודין דאינון בדיוקנא דמלכא.

זוהר הקדוש ארמית

קיד. אית (אלין) דתליין מרישא, ואית (אלין) דתליין בעינין, וכמה מלאכין ומשריין עלאין דאינון עיני יהו"ה ממנן עלייהו, ואית פקודין דתליין מן אודנין, וכמה מלאכין דאתקריאו אזני יהו"ה ממנן עלייהו, ואית פקודין דתליין מאנפין, וכמה מלאכין דאתקריאו פני יהו"ה ממנן עלייהו, דאתמר בהון (יחזקאל א ו) וארבעה פנים לאחד, ואית פקודין דתליין מחוטמא, וכמה מלאכין דאתמר בהון (תהלים קד ה) עושה מלאכיו רוחות ממנן עלייהו, ואית פקודין דתליין מפיקא, וכמה מלאכין דממנן על קלין דאורייתא ועל דבורין, דאתמר בהון (קהלת י ב) כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ואית פקודין דתליין מידי דמלאכא, וכמה מלאכין ממנן עלייהו דאתקריאו ידין, הדא הוא דכתיב (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת כנפיהם, ואית פקודין דתליין מגופא כענבין דאתכלא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קיד. יש (אלו) שתלויים מהראש, ויש (ואלו) שתלויים בעינים, וכמה מלאכים ומחנות עליונים שהם, עיני יהו"ה, ממנים עליהם, ויש מצות שתלויים מן אזנים, וכמה מלאכים שנקראים אזני יהו"ה ממנים עליהם, ויש מצות שתלויים מהפנים, וכמה מלאכים שנקראים פני יהו"ה ממנים עליהם שנאמר בהם (יחזקאל א ו) וארבעה פנים לאחד, ויש מצות שתלויים מחוטם, וכמה מלאכים שנקראם בהם (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות ממנים עליהם, ויש מצות שתלויים מהפה, וכמה מלאכים שממנים על קולות התורה ועל דבורים, שנאמר בהם (קהלת י ב) כי עוף השמים יוליד את הקול ובעל כנפים יגיד דבר, ויש מצות שתלויים מידי המלה, וכמה מלאכים ממנים עליהם שנקראו ידים, זה הוא שכתוב (יחזקאל א ח) וידי אדם מתחת כנפיהם, ויש מצוות שתלוייות מהגוף כענבי האשכול.

קמו. אמר לו רבי אלעזר, אבא, והרי למעלה באימא הרי העמידוהו שלא מתגלה התפארת. אמר לו, בני, בעולם הבא שהיא אימא עליונה נאמר, אבל למטה מתגלה התפארת בעולם הזה שהיא שכינה תחתונה, והתפארת היא התורה, שממנה תלויות כל מצוות, ויש מצות שתלויים מאות ברית, וכמה מלאכים ממנים עליהם שנקראו בעלי האותות, שנאמר בהם

קמו. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, והא לעילא הא אוקמוה דלית גוף ולית גויה, אמר ליה ברי, לעלמא דאתי אתמר דאיהי אימא עלאה, אבל לתתא אית גופא בעלמא דין דאיהי שכינתא תתאה, וגופא איהי אורייתא, דמינה תליין כל פקודין, ואית פקודין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

(בראשית א יד) והיו לאתת, ועליהם נאמר למשה (שמות ג יב) וזה לך האות, וזה הוא אות שכל צבא השמים ממנים עליו, ויש מצות שתלויות ברגלים, וכמה מלאכים ממנים עליהם, שנאמר בהם (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, ונאמר בהם (שם ז) ורגליהם רגל ישרה, וכך תלוים כולם מהתפארת, בשער שתלוי מהראש, וכל נימא ונימא מראה שהוא מלאך שתלוי מהראש.

קמז. וכל מי שפשע במצוה, כאלו פשע בצורת המלך, אשרי הנשמה שהיא בצורת האדון, שמקיים מצוות אלו, שממנה תלוים כל מלאכים אלו הנקראים עיני יהו"ה אוני יהו"ה, וכל תקונים וחילות ומחנות של התפארת שלמעלה, וכאשר עולה הנשמה כל אלו חילות עולים עמה, וכאשר יורדת, כל אלו חילות יורדים עמה, היא סלם, והנה מלאכי אלהים (בראשית כח יב) עולים ויורדים בה, בה ממש, וכאשר עולה, קול יורד ברומי רקיעים לכל חילות ומחנות, תנו כבוד לצורת המלך.

קמז. מצוה של כל מצוה, בה שורה יהו"ה, הוא נמצא בכל אבר ואבר, הוא נמצא בארבע גוונים של השיער, ובארבע גוונים של העין, ובארבע חדרי האזן, ובארבע גווני הפנים, ובקול ובדבור

דלעילא, וכד סלקת נשמתא כל אלן חילין סלקין עמה, וכד נחתא כל אלן חילין נחתין עמה, איהי סלם, והנה מלאכי אלהים (בראשית כח יב) סלקין ונחתין בה, בה ממש, וכד סלקא, קלא נחית ברומי רקיעין לכל חילין ומשריין, הבו יקרא לדיקנא דמלכא.

קיו. מצוה דכל פקודא, ביה שריא יהו"ה, הוא אשתכח בכל אבר ואבר, הוא אשתכח בארבע גוונים דשערא ובארבע גוונים דעינא, ובארבע אדרין דאודנא, ובארבע גווני

זוהר הקדוש ארמית

דתליין מאות ברית, וכמה מלאכין ממנן עליהו דאתקריאו מארי דאותות, דאתמר בהון (בראשית א יד) והיו לאותות, ועליהו אתמר למשה (שמות ג יב) וזה לך האות, והאי איהו אות דכל צבא השמים ממנן עליה, ואית פקודין דתליין ברגלין, וכמה מלאכין ממנן עליהו, דאתמר בהון (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, ואתמר בהון (שם ז) ורגליהם רגל ישרה, והכי תליין בלהו מגופא, בשערא דתליא מרישא, וכל נימא ונימא אחזי דאיהו מלאך דתליא מרישא.

קמז. וכל מאן דפשע בפקודא, כאלו פשע בדיוקנא דמלכא, זכאה נשמתא דאיהי בדיוקנא דמאריה, דמקיים פקודין אלין, דמינה תליין כל מלאכין אלין דאתקריאו עיני יהו"ה אוני יהו"ה, וכל תקונין וחיילין ומשריין דגופא דלעילא, וכד סלקת נשמתא

כל אלן חילין סלקין עמה, וכד נחתא כל אלן חילין נחתין עמה, איהי סלם, והנה מלאכי אלהים (בראשית כח יב) סלקין ונחתין בה, בה ממש, וכד סלקא, קלא נחית ברומי רקיעין לכל חילין ומשריין, הבו יקרא לדיקנא דמלכא.

קיו. מצוה דכל פקודא, ביה שריא יהו"ה, הוא אשתכח בארבע גוונים דשערא ובארבע גוונים דעינא, ובארבע אדרין דאודנא, ובארבע גווני

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ובקריאה ואמירה, (ובעשית הידים), ובכל אבר ואבר של הגוף, הוא יהו"ה, ממנה על כל מצוה ומצוה שבו מצוה בא"ת ב"ש, מ"צ י"ה, פ"ץ ו"ה, הרי מצוה יהו"ה, מצפ"ץ, יהו"ה בא"ת ב"ש מצפ"ץ, ובני כל הפירות נקראים פנויים לשם יהו"ה, וכל מלאכים שתלויים מאותו אבר כולם עולים ויורדים בשליחותו, וכל מי שקורא למלאכים ולכנויים ולא באותו אבר שממנה עליו, אין עולה פעולה בידיו.

ק"ח. הראש הוא פנוי לשם אהי"ה, וכל מלאכים, וממוני ההויות מפאן תלויים, ובו שואלים מלאכים איה מקום פבודו להעריצו, אי"ה רשום באהי"ה, ושם הי"ה שעולה בחשבון כ' שהוא פתר, הוא רשום בא"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י, (אהי"ה) אל"ף ה"א יו"ד ה"א הוא סוד עשר אותיות ממועלה למטה, זה הוא פתר בראש כל השמות, ולמעלה ממנו יו"ד ה"י וא"ו (ב"א וי"ו) ה"י, אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, למעלה ממנו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וכלם עולים לארבעים ושנים אותיות, ואלו הם אותיות שנבראו בהם שמים עליונים, וארצות החיים, שאלו נקראים שמי השמים, ומי שברא בהם הכל, אמן של הכל, עלת העלות, מתעלה על הכל, הוא ברוך לכל, ולמעלה מכל ברכות, זה הוא שכתוב (נחמיה ט ה) ומרום על כל ברכה ותהלה,

זוהר הקדוש ארמית

דאנפין, ובקלא ובדבורא ובקריאה ואמירה, (ובעשיה דידין) ובכל אבר ואבר דגופא איהו יהו"ה, ממנא על כל מצוה ומצוה, דביה מצוה בא"ת ב"ש, מ"צ י"ה, פ"ץ ו"ה, הא מצוה יהו"ה, מצפ"ץ, יהו"ה בא"ת ב"ש מצפ"ץ. וברי, כל אברין אתקריאו פנויין לשמא דיהו"ה, וכל מלאכין דתליין מההוא אבר פלהו סלקין ונחתין בשליחותיה, וכל מאן דקרא למלאכין ולכנויין ולא ביההוא אבר דממנא עליה, לית סליק פעולה בידיו.

ק"ח. רישא איהו פנויאי דשם אהי"ה, וכל מלאכין, וממנן דהויות, מהכא תליין, וביה שאלין מלאכין איה מקום פבודו להעריצו, אי"ה רשים באהי"ה, ותמן הי"ה דסליק בחושפן כ' דאיהו פתר, איהו רשים בא"ב ג"ד ה"ו ז"ח ט"י, (אהי"ה) אל"ף ה"א יו"ד ה"א איהו רשא, דעשר אתון מעילא לתתא, האי איהו פתר פריש פלהו שמקן, ולעילא מניה יו"ד ה"י וא"ו (ב"א וי"ו) ה"י, אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, לעילא מניה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וכלהו סלקין לארבעין ותרין אתון, ואלין אינון אתון דאתבריאו בהון שמיא עלאין, וארצות החיים, דאלין אתקריאו שמי השמים, ומאן דברא בהון כלא, אומנא דכלא, עלת העלות מתעלה על כלא, הוא בריך לכלא, ולעילא מכל ברכאן, הדא

זוהר הקדוש ארמית

הוא דכתיב (תמ"ה ט ה) ומרומם על כל ברכה ותהלה, ולא צריך איהו ברקאן מאחרא, דלית עליה מאן דאשפע ליה.

ק"ט. ברי אית פקודין דתליין ברגלין, דאתמר בהון (תקזקאל א ז) ורגליהם רגל ישראל, (שם יז) על ארבעת רבעיהם, בלכתם ילכו, דא אדנ"י, דעליה אתמר (תהלים פה יד) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, ואינן מאת אדנים למאת הכפר, דנחתין למאה ברקאן, ודא ק' מן צדקה דאיהי צלותא, צ' תשעים אמינים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, והאי צדקה איהי אימא עלאה, צדק אימא תתאה, דאתמר בה (שם) צדק לפניו יהלך, (ישעיה מא ב) צדק יקראהו לרגלו, דא דינא ודא רחמי, צדק אימא תתאה, צדקה אימא עלאה.

קכ. כל פקודין דהליכה תליין ברגלין, כגון הליכה לבי כנישתא, הליכה לברית מילה, הליכה למת מצוה, או לכל הליכה דמצוה, והאי פקודא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

ולא צריך הוא ברכות מאחר, שאין עליו מי שמשפיע לו.

ק"ט. בני יש מצות שתלויים ברגלים, שנאמר בהם (תקזקאל א ז) ורגליהם רגל ישראל, (שם יז) על ארבעת רבעיהם, בלכתם ילכו, זה אדנ"י, שעליו נאמר (תהלים פה יד) צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו, והם מאת אדנים למאת הכפר שיורדים למאה ברכות, וזה ק' מן צדקה שהיא תפלה, צ' תשעים אמינים, ד' ארבע קדושות, ק' מאה ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, וזה צדקה היא אימא עליונה, צדק אימא תחתונה, שנאמר בה (שם) צדק לפניו יהלך, (ישעיה מא ב) צדק יקראהו לרגלו, זה דין וזה רחמים, צדק אימא תחתונה, צדקה אימא עליונה.

קכ. כל מצוות הליכה תלויות ברגלים, כגון הליכה לביית כנסת, הליכה לברית מילה, הליכה למת מצוה, או לכל הליכה של מצוה, וזו המצוה של ברית מילה תלויה בצדיק, וצדקה בידים מן נתון תתן, כל מצות הן משלבות אלו עם אלו זה הוא שכתוב (שמות כו יז) משלבות כו, וכן תפלין תלויים בראש וביד שמאל, ציצית, על הכתף, מצות ללמוד וללמד, בפה, וכן תפלות תלויים בפה, וכן מצות שופר ברוח שנושב בו בפה, ואותו רוח נעשה קול, וכן קרבנות שהם ריח ניחח ליהו"ה תלויים בחטם, ועצי בשמים של

דברית מילה תליא בצדיק, וצדקה בידין מן נתן תתן, כל פקודין אינן משולבין אליו עם אליו דא הוא דכתיב (שמות כו יז) משולבות וכו', וכן תפלין תליין ברישא ובידא שמאלא, ציצית על כתפא, מצות ללמוד וללמד בפומא, וכן צלותין תליין בפומא, והכי מצות

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הבדלה, וכל דינים תלויים בדבור, וכן בעינים, כמו שהעמידוהו בעלי המשנה אין לדון אלא מה שעיניו ראות.

קבא. ויש מצות התלויים בשמיעה, כגון קריאת שמע, או מצות אחרות שנאמר בהם אם השמיע לאזנו יצא, וזה תקיעת שופר, סוף סוף באלו האברים תלויים כל המצוות, אלא מצוה של יראה ואהבה אלו תלויים במח ולב, וכל מצות העשייה כגון סכה ולולב תלויים בידים, ובאלו תקונים (ס"א מצוות) צריך בן אדם להכיר כל המלאכים שנקראו עיני יהו"ה, אזני יהו"ה, ואלו שנאמר בהם (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות (משרתיו אש לוחט) שתלויים בחטם, ומלאכים שנאמר בהם (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליד את הקול, שתלויים בקול, ובעל כנפים יגיד דבר (שם) שתלויים בדבור, ומלאכים שתלויים בעשייה, כגון וידי אדם (יחזקאל א ד), ומלאכים שנקראים אותות, שתלויים בצדיק (דף קלב ע"א) שנאמר בהם (ירמיה י ב) ומאות השמים אל תחתו, ומלאכים שתלויים ברגלים, שנאמר בהם (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, ונענוע של כולם יהו"ה, וצריך לדעת נקודה שלו, בכל אבר ואבר נקודה שמתחייב למלאך שהוא (אור) מום, ולמלאך שהוא אש, ולמלאך שהוא רוח, שכל נקודות הן אש ורוח ומים, מלכות

זוהר הקדוש ארמית

שופר ברוחא דנשיב ביה בפומא, והוא רוחא אתעביד קלא, וכן קרבנין דאינון ריח ניחח ליהו"ה תליין בחוטמא, ואעי בוסמין דאבדלתא, וכל דינין תליין בדבורא, וכן בעינין, כמה דאוקמיהו מארי מתניתיין אין לדיין אלא מה שעיניו ראות.

קבא. ואית פקודין דתליין בשמיעה כגון קריאת שמע, או פקודין אחרנין, דאתמר בהון אם השמיע לאזנו יצא, ודא תקיעת שופר, סוף סוף באלין אברין תליין כל פקודין, אלא פקודא דיראה ואהבה אלו תליין במוחא ולבא, וכל פקודין דעשייה כגון סוכה ולולב תליין בידין, ובאלין תקונין (ס"א פקודין) צריך בר נש לאשתמודעא כל מלאכיא דאתקריאו עיני יהו"ה אזני יהו"ה, ואינון דאתמר בהון (תהלים קד ד) עושה מלאכיו רוחות (משרתיו אש לוחט), דתליין בחוטמא, ומלאכין דאתמר בהון (קהלת י כ) כי עוף השמים

יוליד את הקול דתליין בקלא, ובעל כנפים יגיד דבר (שם) ומלאכים דתליין בעשייה, כגון וידי אדם (יחזקאל א ד), ומלאכין דאתקריאו אותות, דתליין בצדיק (דף קלב ע"א) דאתמר בהון (ירמיה י ב) ומאות השמים אל תחתו, ומלאכין דתליין ברגלין, דאתמר בהון (יחזקאל א יד) והחיות רצוא ושוב, ונענועא דכלהו יהו"ה, וצריך למנדע נקודה

זוהר הקדוש ארמית

דיליה, בכל אבר ואבר נקודה דאתחייב למלאכא דאיהו (אור) מים, ולמלאכא דאיהו אש, ולמלאכא דאיהו רוח, דכל נקודין אינון אשא ורוחא ומיא, מלכות עפר מאנא דכלהו עלאין דתליין מספירן, ולתתא הכי אית מלאכין דתליין מכסא ומלאך ואופן, דמתמן נשמה ורוחא ונפשא, גופא מאנא דכלהו, מיכא"ל איהו מיא, ואיהו ממונה על ימא, ובגין דא כד אעבר משה לישראל בימא, ביה שבת לקודשא בריך הוא, הךא הוא דכתיב (שמות טו יז אורמים) מי כ מוך בא לים יהו"ה, גבריא"ל ממונה על אשא, אוריאל"ל על רוחא, רפא"ל על עפרא, מאלין תליין כמה רבי רבון דמלאכיא דתליין מנייהו.

קבב. ברי, אגרא דאלין פקודין דתליין באלין אברים, הוא דמאן דמיחד לקודשא בריך הוא,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

עפר הפלי של כל העליונים שתלויים מספירות, ולמטה כן יש מלאכים שתלויים מכסא ומלאך ואופן, שמשם נשמה ורוח ונפש, הגוף פלי של כולם, מיכא"ל הוא מים, והוא ממנה על הים, ומפני זה כאשר העביר משה את ישראל בים, בו שבח להקדוש ברוך הוא, זה הוא שכתוב (שמות טו יא) מי כ מוך בא לים יהו"ה, גבריא"ל ממונה על אש, אוריאל"ל על רוח, רפא"ל על עפר, מאלו תלויים כמה רבי רבנות מלאכים שתלויים מהם.

קבב. בני, שכר אלו מצוות שתלויות באלו אברים, הוא, שמי שמיוחד לקדוש ברוך הוא בשכינה בזה העולם, לקדוש ברוך הוא מונג אותו עם בת זוגו, לעולם הבא, ומי שמקריב לו לשכינתו קרבן, הקדוש ברוך הוא מקרב אותו עם בת זוגו, ומי שעושה לו בית המקדש, זה הוא שכתוב ועשו לי מקדש, הקדוש ברוך הוא עושה לו באותו עולם בית לדור (לו) שם שהוא קודש קדשים, ומי שעושה לו ספה, הקדוש ברוך הוא מסבך עליו באותו עולם, ומגן עליו מכל מלאכי חבלה כאשר יוצא מזה העולם והולך לאותו עולם.

קבג. וכל מי שמברך להקדוש ברוך הוא, ומקדש

בשכינתיה בהאי עלמא, קודשא בריך הוא מונג ליה בבת זוגיה לההוא עלמא, ומאן דקריב ליה לשכינתיה קרבנא, קודשא בריך הוא מקרב ליה בבת זוגיה, ומאן דעביד ליה בי מקדשא, הךא הוא דכתיב (שם כה ח) ועשו לי מקדש, קודשא בריך הוא עביד ליה בההוא עלמא בית לדנירא (ליה) תמן דאיהו קדש קדשין, ומאן דעביד ליה ספה, קודשא בריך הוא מסבך עליה בההוא עלמא, ואגין עליה מכל מלאכי חבלה כד נפיק מהאי עלמא ואזיל לההוא עלמא.

קבג. וכל מאן דמברך לקודשא בריך הוא, ומקדש ליה בצלותיה בהאי עלמא, קודשא

זוהר הקדוש ארמית

ברין הוא מברך ליה בההוא
עלמא, ומקדש ליה, ולית
קדושה פחות מעשרה, אוף
הכי עביד ליה קודשא בריך
הוא עשרה חופות בגן עדן,
דקדושין דקודשא בריך הוא
עם שכינתיה, אינון קדוש
קדוש קדוש, ושבע ברכאן
דיליה אינון בקריאת שמע,
בשחר שתיים לפניה ואחת
לאחריה, ובערב שתיים לפניה
ושתיים לאחריה, הא שבע,
ויחוד דילה שמע ישראל,
והכי קודשא בריך הוא מברך
ליה ולכלה דיליה, ומקדש
ליה עמה בקדושה, ומיחד
תרוניהו, וכלא מדה כנגד
מדה.

קבר. סוף סוף בכל מה
דאשתדל בר נש
בפקודוי דקודשא בריך הוא,
בגיניה ובגין שכינתיה, הכי
אשתדל קודשא בריך הוא
בגין בר נש ובת זוגיה בההוא
עלמא, זכאה חולקיה מאן
דישתדל למעבד רעותיה,
דלית פומא יכיל למימר אגרא
דיליה בההוא עלמא דאיהי
לדרי דרין, בר נש עביד לקודשא בריך הוא רעותיה דאיהו לפום שעתא בהאי עלמא,
ובני ליה בניינא ביה, קודשא בריך הוא בני ליה לבר נש בעלמא דיליה בניינא לדרי דרין,
זכאה מאן דשריא ליה בכל אבר ואבר דיליה למעבד ליה אתר לשריא תמן, ולאמלקא
ליה בכל אבר ואבר, דלא יהא ביה אבר פנוי מניה, דאם חסר אבר חד דלא שריא עליה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אותו בתפלתו בעולם הזה, הקדוש ברוך הוא
מברך אותו בעולם הבא ומקדש אותו, ואין קדושה
פחות מעשרה, אף כך עושה לו הקדוש ברוך הוא
עשרה חפות בגן עדן, שקדושין של הקדוש ברוך
הוא עם שכינתו, הם קדוש קדוש קדוש, ושבע
ברכות שלו הן בקריאת שמע, בשחר שתיים לפניה
ואחת לאחריה, ובערב שתיים לפניה ושתיים
לאחריה, הרי שבע, ויחוד שלו שמע ישראל, וכך
הקדוש ברוך הוא מברך אותו ואת הכלה שלו
ומקדש אותו עמה בקדושה, ומיחד שניהם, והכל
מדה כנגד מדה.

קבר. סוף סוף בכל מה שמשתדל בן אדם
במצותיו של הקדוש ברוך הוא, בשבילו
ובשביל שכינתו, כך עוסק הקדוש ברוך הוא
בשביל בן אדם ובת זוגו בעולם הבא, אשרי חלקו
מי שישתדל לעשות רצונו, שאין הפה יכול לומר
השכר שלו בעולם הבא שהוא לדורי דורות, בן
אדם עושה לקדוש ברוך הוא רצונו שהוא לפי
שעה בזה העולם, ובונה לו בגין בו, הקדוש ברוך
הוא בונה לו לבן אדם בעולם שלו בגין לדורי
דורות, אשרי מי שמשרה אותו בכל אבר ואבר
שלו לעשות לו מקום לשרות שם, ולהמליך אותו
בכל אבר ואבר, שלא יהיה בו אבר פנוי ממנו,
שאם חסר אבר אחד שלא שורה עליו הקדוש

לדרי דרין, בר נש עביד לקודשא בריך הוא רעותיה דאיהו לפום שעתא בהאי עלמא,
ובני ליה בניינא ביה, קודשא בריך הוא בני ליה לבר נש בעלמא דיליה בניינא לדרי דרין,
זכאה מאן דשריא ליה בכל אבר ואבר דיליה למעבד ליה אתר לשריא תמן, ולאמלקא
ליה בכל אבר ואבר, דלא יהא ביה אבר פנוי מניה, דאם חסר אבר חד דלא שריא עליה

❁ זוהר הקדוש - לשון הקודש ❁

ברוך הוא, בגלל אותו אבר חוזה לעולם בגלגול, עד שנשלם באברים שלו, להיות כולם שלמים בדיוקן הקדוש ברוך הוא, שאם חסר אחד אין הוא בצלמו של הקדוש ברוך הוא.

קבה. פומא עקימא לא שריא ביה קודשא בריך הוא דאיהו מום, כל שפן אם דבורא דיליה עקים, עליה אתמר (קהלת א טו) מענת לא יוכל לתקן, פימא ולבא אינון לקבל אורייתא דבכתב ואורייתא דבעל פה, קלא ודבור דנפיק מתרוייהו איהו ו"ה, צריך לאפקא ליה בדחילו ורחימו די"ה, ואם לאו, לא שריא תמן יהו"ה.

קבו. שפתיים ארוכות מצד של אנשי חיל, רחבים מצד יראי אלהים, שפתיים בינוניים מצד אנשי אמת, קטנים בעגול מצד שונאי בצע, כמה קולות ודבורים יוצאים מהפה, מיד שיוצאים מפיו כמה מלאכים שנקראו עופות נומלים דבורי הפה: חמשה תקונים הם בפה, שנאמר בספר יצירה אחה"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסר"ץ, ובהם (דברים כז ו) אבנים (דף קלב ע"ב) שלמות תבנה לקדוש ברוך הוא בכמה תפלות ועבודות, ועליהם אמר יעקב ויששב במקום ההוא (בראשית כח יא), ויששב, ויש כ"ב אותיות במקום ההוא, י"ש (משלי ח כא), להנחיל אהבי י"ש, כ"ב, בך יברך ישראל (בראשית מח כ), בך בטחו אבותינו (תהלים כב ה), כי בך ארוץ גרוד (שם יח ל), ובה בחר יהו"ה (דברים ז ו), אשר

בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסר"ץ, ובהון (דברים כז ו) אבנים (דף קלב ע"ב) שלמות תבנה לקודשא בריך הוא בכמה צלותין ופולחנין, ועלייהו אמר יעקב ויששב במקום ההוא (בראשית כח יא), ויששב ויש כ"ב אתון במקום ההוא, י"ש (משלי ח כא) להנחיל אוהבי יש,

❁ זוהר הקדוש ארמית ❁

קודשא בריך הוא, בגין ההוא אבר אתחזר לעלמא בגלגולא, עד דאשתלים באברין דיליה, למנהי בלהו שלמין בדיוקנא דקודשא בריך הוא, דאם חסר חד לאו איהו בצלמו דקודשא בריך הוא.

קבה. פה עקם לא שורה בו הקדוש ברוך הוא, שהוא מום, כל שפן אם הדבור שלו עקם, עליו נאמר (קהלת א טו) מענת לא יוכל לתקן, פה ולב הם כנגד תורה שבכתב ותורה שבעל פה, קול ודבור שיוצא משניהם הוא ו"ה, צריך להוציא אותו ביראה ואהבה של י"ה, ואם לא לא שורה שם יהו"ה.

קבו. שפון אריכין מסטרא דאנשי חיל, רחבין מסטרא דיראי אלהים, שפון בינוניים מסטרא דאנשי אמת, זעירן בעגולא מסטרא דשונאי בצע, כמה קלין ודבורין נפקין מפימא מיד דנפקין מפומוי כמה מלאכים דאתקריאו עופין נטלין מלולין דפימא. חמש תקונין אינון כפימא, דאתמר בספר יצירה, אחה"ע

זוהר הקדוש - לשון הקודש

נשבעת להם בך (שמות לב יג), נגילה ונשמחה בך (שיר השירים א ד), בהם ב רוד ב בוד יהו"ה ממקומו (יחזקאל ג יב).

קבו. זקן, בספר בן סירא, דליל זקן, חכם וחרף, עב זקן, הוא ברבוי הליחה בלחות שלו, ומפני זה הוא פתי שומה, (אמר רבי שמעון), מי שאין לו זקן בפניו ובפיו אלא מעט הוא פקח (ג"א בק"י), שמרה ירקה היא מתגברת עליו, ואין בו לחות כלל, זקן בינוני זה הוא איש תם, דעתו שלמה, מי שאין לו זקן בפניו כלל, מרה קרה ויבשה מתגברת עליו, אין בו לחות וחמימות כלל, בעל עצבות הוא, מעשיו כאשה.

קבת. בא ראה, יש בני אדם שמדברים בנענוע העינים, ואחרים בנענוע הידים, ואחרים בנענוע הראש, ואחרים בנענוע הגוף, ואחרים בנענוע הרגלים, זה הוא, שבכל מקום שנשמתו בו, שם עושה נענוע יותר באותו מקום.

קבט. אמר לו רבי אלעזר, אבא, וכי הנשמה אין היא במקום ידוע בלב, והתפשטותה בכל אברי הלב, אמר לו, בני, והרי כתוב בה (רות נ א) ותגל מרגלותיו ותשכב, כפי מעשי האדם בך יוצאת לה ממקומה, ויוודת לה לחוץ ממקומה, כמו

זוהר הקדוש ארמית

כ"ב בך יכרף ישראל (בראשית מח ט), בך בטחו אבותינו (תהילים כב ה), כי בך ארוץ גדוד (שם יח ל), ובך בחר יהו"ה (דברים י ז), אשר נשבעת להם בך (שמות לב יג), נגילה ונשמחה בך (שיר השירים א ד), בהון ב רוד ב בוד יהו"ה ממקומו (יחזקאל ג יב).

קבו. דיקנא, בספר בן סירא, קליל דקן קורטמן, עב דקן איהו ברבויא דליחא בלחותא דיליה, ובגין דא איהו פתאי שטיא, (אמר רבי שמעון) מאן דלית ליה דיקנא באנפוי ובפימוי אלא זעיר, הוא פקחא (פקיעא), דמרה ירוקא איהי אתגברת עליה, ולית ביה לחותא כלל, דיקנא בינונית דא איהו איש תם, דעתיה שלים, מאן דלית ליה דיקנא באנפוי כלל, מרה קרירא ויבשתא אתגברת עלוי, לית ביה לחות וחמימות כלל, מארי דעציבו איהו, עובדוי כאתתא.

קבח. תא חזי אית בני נשא דממללן בנענועא דעיניו, ואחרנין בנענועא דידין, ואחרנין בנענועא דרישא, ואחרנין בנענועא דגופא, ואחרנין בנענועא דרגלין, דא איהו דבכל אתר דנשמתייה ביה, תמן עביד נענועא יתיר בההוא אתר.

קבט. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, וכי נשמתא לא איהי באתר ידיעא בלבא, ואתפשטותה בכל אברין דלבא, אמר ליה ברי, והא כתיב בה (רות ג ט) ותגל מרגלותי ותשכב, כפום עובדוי דבר נש הכי נפיק לה מאתרהא, ונחית לה לבר מאתרהא, כגוונא דשכינתא

❁ זוהר הקדוש - לשון הקודש ❁

השכינה שנאמר בה (ישעיה נ א) ובפשעיכם שלחה אמכם, ותשובה שלמה, מי שמישב אותה למקומה שהיתה בראשונה, שבזמן שהנשמה היא בלב נקראת מלכה, כאשר יוצאת מהלב לא נקראת מלכה, כפי חטאי האדם כך יורדת לה מדרגה לדרגה ומאבר לאבר, עד שיורדת לה לרגליו, וכפי זכויות שלו כך עולה, עד שעולה למקומה, ומפני זה, בכל מקום שיורדת שם, עושה תנועה יתרה באותו אבר יותר מאחרים.

קל. שרטוטים של הידים מצאנו שהם כענפי האילן, מהם ארבים, מהם קצרים, מהם משלבים, מהם בעגול קטנים.

קלא. מצאנו בסוד המשנה, שהרים גבוהים עמוקים, תוך הסגים, שבט ברזל, קשר הקשרים, שם היה אחד שחור בלי רגלים, מתהפך הפוכים, גוף מנמר, כאשר היה יושב הולך, כאשר היה הולך יושב, כאשר היה הולך מתהפך הרים, כאשר היה יושב עוקר סלעים, מי שפגש בו מרף אותו והרג אותו, ולא נהנה, אשרי הוא מי ששומר עצמו ממנו.

קלב. כל צורות בני העולם בו רשומים, כל ציורים בו מצירים, כל גונים בו מרקמים, של צדדים אחרים, כמה ענפים תלויים ממנו, של שרביטי אש לוחטת שזורק, כמה גלגלים סובבים יתיב, כד הנה יתיב מעקר טנרין, מאן דאערע ביה טריף ליה וקטיל ליה, ולא אהני, זכאה איהו מאן דאסתמר מניה.

קלב. כל דיוקנין דבני עלמא ביה רשימין, כל ציורין ביה מצויירין, כל גוונין ביה מרקמן, דסטרין אחרנין כמה ענפין תליין מניה, דשרביטי דנורא מלהטא דזריק, כמה

❁ זוהר הקדוש ארמית ❁

דאתמר בה (ישעיה נ א) ובפשעיכם שלחה אמכם, ותיובתא שלימתא, מאן דאתיב לה לאתרהא דהות בקדמיתא, דבזמנא דנשמתא איהי בלבא אתקריאת מטרוניתא, כד נפקת מלבא לא אתקריאת מטרוניתא, כפום חובוי דבר נש הכי נחית לה מדרגא לדרגא ומאבר לאבר, עד דנחית לה לרגליו, וכפום זכוון דיליה הכי סליקת, עד דסליקת לאתרה, ובגין דא בכל אתר דנחתת, תמן עבדת תנועה יתרה בההוא אבר יתיר מאחרנין.

קל. שרטוטין דדין אשכנא דאינון כענפין דאילנא, מנהון אריכין, מנהון קצרין, מנהון משלכן, מנהון בעגולא זעירין.

קלא. אשכנא ברזא דמתניתא, דטורין רמאין עמיקין, גו סוספיתא, קונטרזא, קטרז דקטרין, תמן הנה חד אוכמא בלא רגלין, מפכפך הפוכין, גוף טריף, כד הנה יתיב אזיל, כד הנה אזיל יתיב, כד הנה אזיל מהפך טורין, כד הנה יתיב מעקר טנרין, מאן דאערע ביה טריף ליה וקטיל ליה, ולא אהני, זכאה איהו מאן דאסתמר מניה.

קלב. כל דיוקנין דבני עלמא ביה רשימין, כל ציורין ביה מצויירין, כל גוונין ביה מרקמן, דסטרין אחרנין כמה ענפין תליין מניה, דשרביטי דנורא מלהטא דזריק, כמה

זוהר הקדוש ארמית

גלגלין סחרין ליה, בלהו
מליין עינין דגומרין דנורא
מלהטין, מנהון מדעעזעאן
חיילין ומשריין, לית בהון
רחמנותא כלל, זכאה איהו
מאן דאסתמר מניה.

קלג. ביה רשומין דיוקנין
דחיון בישין, דאינון
מזל אריה, מזל שור מועד,
מזל נשר, מזל אדם, כל נוני
מא מסאבין ביה מצויירין,
ועופין וחיון דסטרא דמסאבו
ביה רשימין ומצויירין, דכלהו
מועדין לקלקל, כמה שרביטין
ונצוצין אודריקו מניה על בני
נשא, ואינון נשמתיין דחייבין,
דקא מרפיבין על בני נשא,
מנהון דכורין מנהון נוקבין,
לזמנין מרפיבין נוקבין על
דכורין, לזמנין דכורין על
נוקבין, כד אודריקו לא
אודריקו לאתר ידיעא, אלא
כל חד באתר דלא (דף קלג ע"א)
מיניה. ווי לון לאינון טיפין,
דאינון נצוצין ושרביטין
אערעו בינייהו, אלין שטיין
דלא מסתמין גרמיהו בזווגא דלהון, מרפיבין לון בהון, ואתעביד אילנא דעץ הדעת טוב ורע.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אותו, בלם מלאים עינים של גחלי איש לוחמים,
מהם מדעעזעים חילות ומחנות, אין בהם רחמנות
כלל, זכאי הוא מי שגשמר ממנו.

קלג. בו רשומים צורות של חיות רעות, שהם
מזל אריה, מזל שור מועד, מזל נשר, מזל
אדם, כל דגני היס טמאים בו מצויירים, ועופות
וחיות של צד הטמאה בו רשומים ומצויירים,
שכלם מועדים לקלקל, כמה שרביטים ונצוצות
נזרקים ממנו על בני אדם, והם גשמות הרשעים,
אשר מרפיבים על בני אדם, מהם זכרים מהם
נקבות, לעתים מרפיבים נקבות על זכרים, לעתים
זכרים על נקבות, כאשר נזרקים לא נזרקים למקום
ידוע, אלא כל אחד במקום שלא מינו, אוי להם
לאלו הטפות, שאותם נצוצות ושרביטים מודמנו
ביניהם, אלו שומים שלא גשמרים עצמם בזווג
שלהם, מרפיבים אותן בהם, ונעשה אילן של עץ
הדעת טוב ורע.

קלד. נקבה יש לו שנקראת להט החרב
המתהפכת, שכל גלגולי הנשמות בו
מתהפכים, לעתים מטה לנחש לעתים נחש למטה,
וכך מתהפך זכר לנקבה ונקבה לזכר, ואלו
שהפכים את שלחנם גורמים הפוכים אלו, הפכפך
דלא מסתמין גרמיהו בזווגא דלהון, מרפיבין לון בהון, ואתעביד אילנא דעץ הדעת טוב ורע.

קלד. נוקבא אית ליה דאתקריאת להט החרב המתהפכת, דכל גלגולין דנשמתיין ביה
מתהפכין, לזמנין מטה לנחש, לזמנין נחש למטה, והכי מתהפכא דכורא לנוקבא,
נוקבא לדכורא, ואלין דהפכין לשלחנם גרמין הפוכין אלין. הפכפך דכלהו להט החרב
המתהפכת מרע לטוב ומטב לביש, והכא רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, ודא איהו

זוהר הקדוש ארמית

גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור, מאן דאלימ גבר, כד אלימ נוקבא על דכורא בגלגולא דיליה לית ליה דיקנא, עקר הוא, עובדוי כבעינא, תועבה איהו.

קלה. והכי אינון מתהפכין דרגין מדינא לרחמי ומרחמי לדינא, כגוננא דסטרא דדכיו הכי מתהפכין מסטרא דמסאבו, אם אלימ גבר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל (בראשית טז יב), ואם אלימא נוקבא יד כל בו, אית שלטנותא לביש ואית שלטנותא לטב, אית שלטנותא דשליט (סליק) דא על דא, ואית שלטנותא דניאופין, כד שליט זונה עליה, בלהו בעירן אתיין עליה, כמה דאשפחנא בנבוכדנאצר, דאתמר ביה (דניאל ד כב) ומבני אנשא טריד ועשפא כתורין ליה יטעמון עד דשבעה עדנין יתלפון עלוהי, דאינון שבעה ככבי דיליה, יתחלפון עלוהי מדכורין לנוקבין, ובגין דא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

של בולם להט החרב המתהפכת מרע לטוב ומטוב לרע, וכאן סוד של צדיק ורע לו רשע וטוב לו, וזה הוא גולל אור מפני חשך וחשך מפני אור, מי שמתחזק גובר, כאשר מתחזקת נקבה על זכר בגלגול שלו אין לו זקן, עקר הוא, מעשיו בבהמה, תועבה הוא.

קלה. וכך הן מתהפכות דרגות מדין לרחמים ומרחמים לדין, כמו צד הטהרה כך מתהפכות מצד הטמאה, אם מתחזק גובר, והוא יהיה פרא אדם ידו בכל (בראשית טז יב), ואם מתחזקת הנקבה, יד כל בו, יש שלטון לרע ויש שלטון לטוב, יש שלטון ששולט (עולה) זה על זה, ויש שלטון של נאופים, כאשר שולטת זונה עליו, כל הבהמות מגיעות עליו כמו שמצאנו בנבוכדנאצר שנאמר בו (דניאל ד כב) ומבני אדם ירחק ועשב כשורים יאכל עד שישבע שנים יעברו עליו, שהם שבעה כוכבים שלו, יתחלפו עליו מוכרים לנקבות, ומפני זה כאשר גלגול הנקבה רוכבת עליו, מעשיו הוא כאשר, כאשר מדבר מדבר בפתיחת הידים, וקולו ודבורו וכל מעשיו כאשר, תועבה הוא, ומפני זה מברכים ישראל העם הקדוש, ברוך אתה יהו"ה אלקינו מלך העולם שלא עשני אשה.

קלו. אמר לו רבי אלעזר, אבא, שמעתי שיש כד גלגולא דנוקבא קא רכבת עליה, עובדוי איהו כאתתא, כד מליל מליל בפתיחו דדין, וקליה ודבוריה וכל עובדוי כאתתא, תועבה איהו, ובגין דא מברכין ישראל עמא קדישא, ברוך אתה יהו"ה אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה.

קלו. אמר ליה רבי אלעזר, אבא, שמענא דאית נפשא דמרכיבין לה בכלבא, ובגין דא

זוהר הקדוש ארמית

אמר דוד (תהלים כב כא) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, מאי יחידתי דא נשמתא, וכי נשמתא אתרכיבת בכלב, אמר ליה ברי אין, בההוא ערל נחש הקדמוני דפתי לחנה ולבני נשא, דא איהו כלב, ודא יצר הרע דאתא בההוא עלמא מורכב עליה לקבלא עונשיה.

קלוי. ואית נשמתין אתרנין דקא אתיין בגלגולא בכמה חינון, דאתקריאו מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, מזל בתולה, מזל עקרב, מזל טלה, מזל מאדים, מזל נחש, מזל דגים, כמה דאשכחנא בתרין עשר שבטין דאתמתילו לחינון, דא לאריה גור אריה יהודה (בראשית מט ט), יוסף בכור שורו, יששכר חמור גרם, יהי דן נחש עלי דרף, בנימין זאב יטרף, וברי כל דא דא דגלגולא דיצר הרע, אית למאן דאיהו דמאי לאריה, ואית למאן דאיהו דמאי לחנויא, ואית למאן דאיהו דמאי פחמור, לכל ברין אשתני כפום עובדיהון, וכפום שעמא דאתעבידו בה.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

נפש שמרפיבים אותה בכלב, ומפני זה אמר דוד (תהלים כב כא) הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי, מהי יחידתי, זו הנשמה, וכי הנשמה נרפבת בכלב, אמר לו, בני, בן, באותו ערל נחש הקדמוני שפתה את חנה ובני האדם, זה הוא כלב, וזה יצר הרע שפא באותו עולם מרכב עליו לקבל עונשו.

קלוי. ויש נשמות אחרות אשר באות בגלגול בכמה חיות, שנקראים מזל אריה, מזל שור, מזל נשר, מזל בתולה, מזל עקרב, מזל טלה, מזל מאדים, מזל נחש, מזל דגים, כמו שמצאנו בשנים עשר שבטים שנמשלו לחיות, זה לאריה גור אריה יהודה (בראשית מט ט), יוסף בכור שורו, יששכר חמר גרם, יהי דן נחש עלי דרף, בנימין זאת יטרף, ובני, כל זה סוד הגלגול של היצר הרע, יש למי שהוא דומה לאריה, ויש למי שהוא דומה לנחש, ויש למי שהוא דומה פחמור, לכל בריות משתנה כפי מעשיהם, וכפי שעה שנבראו בו.

קלח. ועם כל דא זכאה נשמתא שליש עליה ורכיב עליה, כבר נש דרכיב על סוסיא או על חמריה, ווי ליה למאן דחויא שליש עליה, האי אתקרי רשע גמור, ומאן דאיהו שליש עליה איהו אתקרי צדיק גמור, ועליה אתמר (ישעיה מג ד) ואתן אדם תחתה, אדם בליעל איש און, ולאמים תחת נפשך (סו), דכד בר נש איהו שליש על יצריה, הכי

קלח. ועם כל זה אשרי הנשמה ששולטת עליו ורוכבת עליו כמו בן אדם שרוכב על סוס או על חמורו, אוי לו למי שהנחש שולט עליו, זה נקרא רשע גמור, ומי שהוא שולט עליו הוא נקרא צדיק גמור, ועליו נאמר (ישעיה מג ד) ואתן אדם תחתיה, אדם בליעל

זוהר הקדוש ארמית

איש אָנן, ולאָמים תחת נפֿשֿך
(שם), שְׁכַאֲשֵׁר בֶּן אָדָם הוּא
שולט על יצרו כִּךְ הוּא שולט
על כָּל שוֹנְאָיו, וְאָם יצרו שולט
עָלָיו שוֹנְאָיו שולטים עָלָיו.

קלמ. וברִי אֲשַׁכְּחָא
בְּמַתְנִיתִין, בְּרָא
דְּשִׁרְטוּטִין וְצִירִין, וְגוֹנִין,
בְּסַתְרָא דְרִזִין טְמִירָא
דְּטְמִירִין, דְּאָדָם דְּבְרִיאָה
דְּאִיהוּ קְדָמוֹן לְכָל
רְכִיב בְּאִיָּה, סְטָא לִימִנָא,
וְעֵבִיד שִׁרְטוּטִין, דְּאִינוֹן
אוֹרְחִין וְשִׁבְלִין דִּימָא
דְּאוֹרִיתָא, דְּעֲלִיָּהוּ אֲתָמֵר (שם
מג טו) הַנּוֹתָן בֵּים דְרִךְ וּבְמִים
עֲזָה נְתִיבָה, אָדָם דִּיצִירָה רְכִיב
בְּשׁוֹר וְסְטָא לְשִׁמְאֵלָא, וְנָטִיל
אָשָׁא בְּפִימִיָּה (דף קלג ע"ב)
וְצִיר צִירִין, אָדָם דְּעֵשִׂיָּה
רְכִיב בְּנֶשֶׁר וְנָטִיל רוּחָא
בְּפּוּמִי וְסְטָא לְמִזְרַח בְּאַנְפּוּי,
וְעֵבִיד גּוֹנִין בְּעֵינִין בְּאַנְפִּין.
אָמֵר לִיָּה מָאן אָדָם דְּבְרִיאָה
וִיצִירָה וְעֵשִׂיָּה הָכָא, אָמֵר לִיָּה
בְּרִי הָאִי אִיהוּ דְּאֲתָמֵר בִּיָּה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אִיהוּ שְׁלִיט עַל כָּל שְׁנְאוֹי, וְאָם יצִירָה שְׁלִיט עָלֶיהָ
שְׁנְאוֹי שְׁלִטִין עָלֶיהָ.

קלמ. וּבְנִי, מְצָאנִי בְּמִשְׁנָה, בְּסוּד שֶׁל שְׁרִטוּטִים
וְצִירִים וְגוֹנִים, בְּסַתֵּר הַפּוֹדוֹת, מְמוֹן
הַמְמוֹנִים, שְׁאָדָם שֶׁל בְּרִיאָה שֶׁהוּא קְדָמוֹן לְכָל
הַקְּדוּמִים, רוֹכֵב בְּאִיָּה, נִטָּה לְיָמִין, וְעֵשִׂיָּה
שְׁרִטוּטִים, שֶׁהֵם דְּרָכִים וְשִׁבְלִים שֶׁל יָם הַתּוֹרָה,
שְׁעֲלֵיהֶם נֶאֱמָר (שָׁם מֵג טו) הַנּוֹתָן בֵּים דְרִךְ וּבְמִים
עֲזָה נְתִיבָה. אָדָם שֶׁל יצִירָה רוֹכֵב בְּשׁוֹר וְנִטָּה
לְשִׁמְאֵל, וְנָטִיל אִישׁ בְּפִיו (דף קלג ע"ב) וְצִיר צִירִים,
אָדָם שֶׁל עֵשִׂיָּה רְכֵב עַל נֶשֶׁר, וְנָטִיל רוּחַ בְּפִיו, וְנִטָּה
לְמִזְרַח בְּפָנָיו, וְעֵשִׂיָּה גּוֹנִים בְּעֵינֵים בְּפָנִים. אָמֵר לוֹ,
מִי אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה וִיצִירָה וְעֵשִׂיָּה כָּאן, אָמֵר לוֹ,
בְּנִי, זֶה הוּא שְׁנְאִימֵר בּוֹ וְאָדָם אִין, וּמוֹתֵר הָאָדָם מִן
הַבְּהֵמָה אִין (קוּהֶלֶת ג ט), וְהוּא אָדָם שֶׁל בְּרִיאָה,
שֶׁבְּכַתֵּר בְּרָא עֶלְת הַעֲלוֹת כָּל בְּרִיּוֹת, אָדָם שֶׁל
יצִירָה חֲכָמָה, עָלָיו נֶאֱמָר (אִיּוֹב כח כ) וְהַחֲכָמָה מֵאִין
תִּמְצָא, שֶׁהוּא י' מֵאִין שָׁבוּ צִיר כָּל צִירֵי הָעוֹלָם, בּוֹ
צִיר עֵינִים וְחוֹטֵם נִקְבֵי הַחֲטָם נִקְבֵי הָאָזְנִים וְהַפֶּה,
כָּל נְקוּדוֹת וְצִירִים שֶׁהֵם טְבַעַת לְאוֹת י', וְהִיא בְּהֵם
כָּאֵבֵן בְּרֵאשׁ הַטְּבַעַת, אָדָם שֶׁל עֵשִׂיָּה זו י' מֵאִין,
בִּינָה, הִיא אִם כָּל חֵי, מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, בְּהָ נַעֲשׂוּ
כָּל מַעֲשִׂים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְגוֹנִים.

וְאָדָם אִין, וּמוֹתֵר הָאָדָם מִן הַבְּהֵמָה אִין (קוּהֶלֶת ג ט), וְאִיהוּ אָדָם דְּבְרִיאָה, דְּבֵהָאִי בְּרָא עֶלְת
הַעֲלוֹת כָּל בְּרִיָּין, אָדָם דִּיצִירָה חֲכָמָה, עָלֶיהָ אֲתָמֵר (אִיּוֹב כח כ) וְהַחֲכָמָה מֵאִין תִּמְצָא, דְּאִיהוּ
י' מֵאִין, דְּבִיָּה צִיר כָּל צִירִין דְּעֲלָמָא, בִּיָּה צִיר עֵינִין וְחוֹטְמָא נִקְבִין דְּחוֹטְמָא נִקְבִין
דְּאוּדְנִין וּפִימָא, כָּל נְקוּדִין וְצִירִין דְּאִינוֹן עֲזָקָא לְאֹת י', וְאִיהִי בְּהוֹן כָּאֲבָנָא בְּרִישׁ עֲזָקָא,
אָדָם דְּעֵשִׂיָּה דָא י' מֵאִין, בִּינָה, אִיהִי אִם כָּל חֵי, מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, בְּהָ אֲתַעְבִּידוּ כָּל עוֹבְדִין
דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְגוֹנִין.

זוהר הקדוש ארמית

קמ. אריה שבו עשה שרטוטים, זה חסד ימין, שור שבו ציר ציורים, זה גבורה, נשר באמצע שבו נפרים כל גונים, וזה תפארת, יפי של הכל, שכל הגונים מאירים בו, ונצח הוד יסוד, הם כנגד שלשה אבות.

קמא. כל שרטוטים וציורים ומעשים, הם נראים בשכינה תחתונה, שהיא דמות אדם, ועליה נאמר (הושע יב יא) וביר הנביאים אדמה, הכל נראה בה למטה, ואין בן אדם יכול לדעת ולהסתכל בשרטוטים וציורים וגונים שלמעלה אלא בה, ובשכינה נאמר (שמות לג כג) וראית את אחרי, אבל למעלה ממנה לפני לא יראו (שם), שאין בריה שיכולה להסתכל שם, בחזק הצחצוחים, ואור הגונים, שעליהם נאמר (שם כ) כי לא יראני האדם וחי, וכי בפני משה לא היו יכולים להסתכל, כל שפן בעמוד האמצע, שהוא כולל כל שרטוטים וציורים וגונים, ובו מאירים כולם והוא כלול בכלם (נ"א כלל של כולם).

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קמב. ומפני זה נקראת ש' כולל שלשה ענפים שהם שלשה אבות, וזה הוא סוד ושכבתי עם אבותי (בראשית מז ל), ומפני זה מלכות היא ב"ת יחידה, שב"ת, שבה מתגלים כל גונים ושרטוטים וציורים לבני אדם, ובה יכולים לדעת כל מה שלמעלה, ולא במקום אחר, שהיא כמו מראה שרטוטים וציורים וגונים, וביה נהרין כלהו, ואיהו כליל בכלהו (כלל דגלהו).

קמב. ובגין דא אתקרי ש', כליל תלת ענפין דאינון תלת אבהו, ודא איהו רזא ושכבתי עם אבותי (בראשית מז ל), ובגין דא מלכות איהי ב"ת יחידה, שב"ת, דבה אתגליין כל גונון ושרטוטין וציורין לבני נשא, ובה יכלין למנדע כל מה דלעילא, ולא באתר

קמב. ומפני זה נקראת ש' כולל שלשה ענפים שהם שלשה אבות, וזה הוא סוד ושכבתי עם אבותי (בראשית מז ל), ומפני זה מלכות היא ב"ת יחידה, שב"ת, שבה מתגלים כל גונים ושרטוטים וציורים לבני אדם, ובה יכולים לדעת כל מה שלמעלה, ולא במקום אחר, שהיא כמו מראה שרטוטים וציורים וגונים, וביה נהרין כלהו, ואיהו כליל בכלהו (כלל דגלהו).

קמב. ובגין דא אתקרי ש', כליל תלת ענפין דאינון תלת אבהו, ודא איהו רזא ושכבתי עם אבותי (בראשית מז ל), ובגין דא מלכות איהי ב"ת יחידה, שב"ת, דבה אתגליין כל גונון ושרטוטין וציורין לבני נשא, ובה יכלין למנדע כל מה דלעילא, ולא באתר

זוהר הקדוש ארמית

אָתְרָא, דְּאִיְהִי כְּגוֹנָא
דְּאַסְפֵּקְלֵרְיָאָה, דְּאַשְׁתְּמוּדַע
בְּהַ פְּרָצוּפִין דְּאַנְפִּין. שְׂרִטוּטִין
דִּידִין אֵינּוּן אֵילְנָא דְחַיִּי, כַּד
אֵינּוּן פְּתִיחִין לְמַעַבְד טִיבו,
כְּשׁוֹשְׁנָה דְּאִיְהִי פְּתִיחָא
לְקַבְלָא, וְלֵאדְקָא רִיחָא טְבָא.

קמג. וְאִית עוֹבְדִין טְבִין
דְּאֵינּוּן אֵיבָא לְאֵילְנָא,
כְּגוֹן צְדָקָה, וְכַמְּה פְּקוּדִין
דְּתַלְיִין בִּידִין לְמַעַבְד בְּהוּן
טִיבו, יְדִין דְּלָא אֲתַחְזִיין בְּהוּן
שְׂרִטוּטִין, לָאו אִיהוּ דִּיוֹקָנָא
מְאֵילְנָא דְחַיִּי, וְאִית שְׂרִטוּטִין
בְּאַרְח מִיִּשְׂר מַסְטְרָא דִּיצְרָא
טְבָא, וְאַחְרָנִין מַסְטְרָא דִּיצְרָא
בִּישָׂא, דְּאַלִּין פְּתִיחִין לְטִיבו,
וְאַלִּין פְּתִיחִין לְבִיש, וְאִית
דְּמוֹרְכְּבִין אֵלִין בְּאַלִּין, אֵילְנָא
דְּטוֹב עִם רַע, וְרַע עִם טוֹב,
אֵלִין אֵינּוּן דִּידִיהוּן זְמַנִּין
עְבָדִין טַב וְזְמַנִּין עְבָדִין בִּיש,
יְדִין דְּעְבָדִין טִיבו כָּל יוֹמוֹי,
אֵלִין אֵינּוּן מְאֵילְנָא דְחַיִּי,
וְאַלִּין דְּעְבָדִין טוֹב וְרַע, אֵלִין
אֵינּוּן מְאֵילְנָא דְטוֹב וְרַע, וִידִין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שֹׁכֵר בְּהַ פְּרָצוּפֵי הַפְּנִים, שְׂרִטוּטֵי הַיְדִים, הֵם עֵין
הַחַיִּים, כְּאֲשֶׁר הֵן פְּתוּחוֹת לַעֲשׂוֹת טוֹב, כְּשׁוֹשְׁנָה
שֶׁהִיא פְּתוּחָה לְקַבֵּל, וְלִהְרִיק רִיחַ טוֹב.

קמג. וַיֵּשׁ מַעֲשִׂים טוֹבִים שֶׁהֵם הַפְּרִי לְאֵילָן, כְּגוֹן
צְדָקָה, וְכַמְּה מַצּוֹת שְׁתַּלּוּיִים בְּיָדִים לַעֲשׂוֹת
בְּהֵם טוֹב, יָדִים שְׁלֵא נִרְאִים בְּהֵם שְׂרִטוּטִים, אֵין
הוּא דִּיוֹקָן מְאֵילָן הַחַיִּים, וַיֵּשׁ שְׂרִטוּטִים בְּדַרְדַּר
יִשְׂרָה מַצַּד הַיְצֵר טוֹב, וְאַחֲרֵים מַצַּד הַיְצֵר הָרַע,
אֵלוֹ פְּתוּחִים לְטוֹב, וְאֵלוֹ פְּתוּחִים לְרַע, וַיֵּשׁ
שְׂמוֹרְכְּבִים אֵלוֹ בְּאֵלוֹ, אֵילָן טוֹב עִם רַע, וְרַע עִם
טוֹב, אֵלוֹ הֵם שְׂיִדִיהֶם פְּעֻמִּים עוֹשִׂים טוֹב וּפְעֻמִּים
עוֹשִׂים רַע, יָדִים שְׁעוֹשִׂים טוֹב כָּל יְמֵיו, אֵלוֹ הֵם
מְאֵילָן הַחַיִּים, וְאֵלוֹ שְׁעוֹשִׂים טוֹב וְרַע אֵלוֹ הֵם מַעֲיִן
שֶׁל טוֹב וְרַע, וַיָּדִים שְׁכָּל יְמֵיו עוֹשִׂים בְּהוּן מַעֲשִׂים
רְעִים, זֶה הוּא מְאֵילָן שְׁנֵאמַר בּוֹ (ישעי' ה ב) וַיִּקּוּ
לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעֲשׂ בְּאוֹשִׂים, וַיֵּשׁ אֵילָן שְׁלֵא עוֹשֶׂה
פְּרוֹת, וְהוּא עֵקֶר, אֵלוֹ הֵם שְׂאִין בְּהֵם מַעֲשִׂים
טוֹבִים, וּמַפְנֵי זֶה אָמְרוּ בְּעֵלֵי מוֹשְׁנָה לֹא הַמְּדַרְשׁ
עֵקֶר אֵלָא הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעֵקֶר, וּמַפְנֵי זֶה, הָעֵקֶר
שֶׁל שְׂרִטוּטִים וְצִיּוּרִים וּגְוָנִים הוּא הַמַּעֲשֶׂה.

קמד. בַּת עֵין הִיא מְרָאָה, אַף עַל גַּב שֶׁהִיא
שְׁחוּרָה, בְּהַ נִרְאִים כָּל פְּרָצוּפִים וּגְוָנִים

דְּכָל יוֹמוֹי עְבָדִין בְּהוּן עוֹבְדִין בִּישׁוּן, דָּא אִיהוּ מְאֵילְנָא דְאַתְמַר בֵּיה (ישעי' ה ב) וַיִּקּוּ
לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעֲשׂ בְּאוֹשִׂים, וְאִית אֵילְנָא דְלֹא עֵבִיד פִּירִין, וְאִיהוּ עֵקֶר, אֵלִין אֵינּוּן דְּלִית
בְּהוּן עוֹבְדִין טְבִין, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאִירֵי מַתְנִיתִין לֹא הַמְּדַרְשׁ עֵקֶר אֵלָא הַמַּעֲשֶׂה הוּא
הָעֵקֶר, וּבְגִין דָּא עֵקֶרָא דְשְׂרִטוּטִין וְצִיּוּרִין וּגְוָנִין אִיהוּ עוֹבְדָא.

קמד. בַּת עֵין אִיהִי אֲסֵפְקֵלְרֵיָאָה, אַף עַל גַּב דְּאִיְהִי אוֹכְמָא, בְּהַ אֲתַחְזִיין כָּל פְּרָצוּפִין
וּגְוָנִין דְּאַנְפּוֹי דְּבַר נֵשׁ, כַּד סְתִים בַּר נֵשׁ עֵינָא אִיהוּ מַחְשְׁבָה סְתִימָא, א' קמ"ץ

עג זוהר הקדוש ארמית עג

איהו, קמ"ץ סתים, עינא איהו
 י' בעגולא דיליה, ו' באורכא
 דיליה, כד אתפתח אתפתח
 בה' תתאה, כד נהיר נהיר בה'
 עלאה, בההוא זמנא דאתפתח
 בה' עלאה אתמר (דף קלד ע"א)
 בעינא (יחזקאל א א) נפתחו
 השמים ואראה מראות
 אלהי"ם, דאינון חמש אור
 דעובדא דבראשית, דכלילין
 בה' עלאה, חמש אור דנהרין
 בחמש גוונים, שבתא"י פתיא
 אוכמא, כל גוונים אתחשכאן
 ביה, איהו גוון גחון דחויא,
 דאתמר ביה (בראשית ג יד) על
 גחונך תלך ועפר תאכל כל
 ימי חיך, עפר איהו קר ויבש,
 הכי טחול קר ויבש, ובגין דא
 ועפר תאכל כל ימי חיך.

קמה. תא חזי לאו למגנא
 אמרו קדמאין, אין
 הרוכב טפלה לסוס אלא הסוס
 טפלה לרוכב, דסוס איהו
 נוקבא, לרוכב דאיהו אדם,
 אם זכה אתמר ביה (שם ב יח)
 אעשה לו עזר, ואם לאו כנגדו
 יצר הרע, עליה אתמר (קוהלת ז
 כו) ומוצא אני מר ממנות את
 האשה, ודא טחול שבתא"י, עזר דא שכנתא, עליה אתמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא
 טוב ויפק רצון מיהו"ה, ובגין דא הוו אמרי מארי מתניתין, מצא או מוצא.

קמו. לזמנין תשכח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותיה, דא אתתא בישא, לזמנין
 תשכח אדם רכיב על סוסיא, לזמנין איש, לזמנין עבד, כגוונא דא תשכח לזמנין

עג זוהר הקדוש - לשון הקודש עג

של פני האדם, כאשר סותם בן אדם עין היא
 מחשבה סתומה, א קמ"ץ הוא, קמ"ץ סתום, העין
 היא י' בעגולא שלו, ו' באורף שלו, כאשר נפתח
 נפתח בה' תחתונה, כאשר מאיר מאיר בה'
 עליונה, באותו זמן שנפתח בה' עליונה, נאמר בעין
 (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהי"ם,
 שהם חמש אור של מעשה בראשית, שכלולים
 בה' עליונה, חמש אור שמאירים בחמש גוונים,
 שבתא"י דלי שחור, כל גוונים נחשכים בו, הוא גוון
 גחון של הנחש, שנאמר בו (בראשית ג יד) על גחונך
 תלך ועפר תאכל כל ימי חיך, עפר הוא קר ויבש,
 כך טחול קר ויבש, ומפני זה ועפר תאכל כל ימי
 חיך.

קמה. בא ראה, לא לחנם אמרו קדמונים אין
 הרוכב טפל לסוס, אלא הסוס טפל
 לרוכב, שסוס הוא נקבה, לרוכב שהוא אדם, אם
 זכה, נאמר בו (שם ב יח) אעשה לו עזר, ואם לא
 כנגדו יצר הרע, עליו נאמר (קוהלת ז כו) ומוצא אני
 מר ממנות את האשה, וזה טחול שבתא"י, עזר זה
 השכינה, עליה נאמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא
 טוב ויפק רצון מיהו"ה, ומפני זה היו אומרים בעלי
 המשנה, מצא או מוצא.

קמו. לעתים תמצא סוס שמתגאה ומפיל רוכבו
 תחתיו, זו אשה רעה, לעתים תמצא אדם
 האשה, ודא טחול שבתא"י, עזר דא שכנתא, עליה אתמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא
 טוב ויפק רצון מיהו"ה, ובגין דא הוו אמרי מארי מתניתין, מצא או מוצא.
 קמו. לזמנין תשכח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותיה, דא אתתא בישא, לזמנין
 תשכח אדם רכיב על סוסיא, לזמנין איש, לזמנין עבד, כגוונא דא תשכח לזמנין

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

דאית גוף דאיהו סוס שפיר בכל תקוניו, ועביד עובדין בישין, בגין דאית ליה ההוא נפש דרכיב עליה, דאיהו אדם רע עבד או מזור, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ולזמנין תשכח סוסיא בישא דאיהו גופא, דאית ליה דיוקנא בישא, ומאן דרכיב עליה איהו טב, וסטי ליה למעבד עובדין טבין, ודא איהו מטה כלפי חסד, ומאן דאית ליה דיוקנא שפירא ועובדין טבין, דא צדיק וטוב לו.

קמו. והכי איהו מאן דאיהו צדיק וכת זוגיה צדקת, מאן דאיהו דיוקניה בישא ואיהו שפיר בעובדוי, דא צדיק ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו צדיק וכת זוגיה בישא, ומאן דאיהו דיוקנא בישא ועובדוי בישין, דא איהו רשע ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו רע ואתתיה רעה, הקא אשתמודעין תלת גלגולין, רשע וטוב לו מאן דעובדוי

רוכב על סוס, לפעמים איש, לפעמים עבד, כמו בן המצא לפעמים שיש גוף שהוא סוס יפה בכל תקוניו, ועושה מעשים רעים, מפני שיש לו אותה נפש שרוכבת עליו שהוא אדם רע עבד או מזור, ומפני זה העמידוהו בעלי המשנה, לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ולפעמים תמצא סוס רע, שהוא גוף שיש לו צורה רעה, ומי שרוכב עליו הוא טוב, ומסיט אותו לעשות מעשים טובים, וזה הוא מטה כלפי חסד, ומי שיש לו צורה יפה ומעשים טובים, זה צדיק וטוב לו,

קמו. וכך הוא מי שהוא צדיק וכת זוגו צדקת, מי שהוא צורתו רעה והוא יפה במעשיו, זה צדיק ורע לו, וכך הוא מי שהוא צדיק וכת זוגו רעה, ומי שהוא צורה רעה ומעשיו רעים זה הוא רשע ורע לו, וכך הוא מי שהוא רע ואשתו רעה, כאן נפרים שלשה גלגולים, רשע וטוב לו מי שמעשיו רעים וצורתו יפה, ואשתו צדקת יפה במעשיה.

קמת. שהגלגול גורם זה להיות בן אדם צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו, רשע וטוב לו רשע ורע לו, שגוף רע ואשה רעה לצדיק הוא עגש שלו, שהגלגול מחיב אותו, אמר רבי אלעזר, אבא, אם בן מה תקנתו למי שהוא צדיק ויש לו אשה רעה, אמר לו, בני, יעשה לו שנוי מקום ושנוי השם ושנוי

בישין ודיוקניה שפירא, ואתתיה צדקת שפירתא בעובדהא.

קמו. דגלגולא גרים דא למהוי בר נש צדיק וטוב לו, צדיק ורע לו רשע וטוב לו רשע ורע לו, דגופא בישא ואתתא איהו עונשא דיליה, דגלגולא מחייב ליה, אמר רבי אלעזר, אבא, אם בן מאי תקנתיה למאן דאיהו צדיק ואית ליה אתתא

זוהר הקדוש - לשון הקודש

מעשה, ואם לא נתקנה יגרש אותה ממנו בגט וירפא, וינטע במקום אחר, (איוב לג כט) והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר, עד כאן בשרטוטיו הידים.

קמז. בקומה בצואר, פתח רבי שמעון ואמר, אליהו אליהו, הרי השכינה כאן, וכל החברים עמה מחכים לה כאן, תבקש רשות מהקדוש ברוך הוא לרדת כאן לכבוד המלך הקדוש, אתה וכל בעלי הישיבות שלמעלה ולמטה עמה, לתקן שעור קומה הקדוש ברוך הוא כמו יאות לו, בינתיים הרי אליהו ירד וכל בעלי הישיבות שלמעלה ולמטה עמו, והקדוש ברוך הוא על כלם.

קז. פתח אליהו ואמר, רבוננו של עולם, יהי רצון מלפניך שאומר דברים בדרך נבונה פיאות, כלם במדה במשקל בשעור קומה של שכינתך. פתח ואמר, (שיר השירים ז ח) זאת קומתך דמתה לתמר ושרך לאשכולות. מהו לתמר, אלא לאותו שגאמר בו (תהלים צב יד) צדיק כתמר יפרח, (ויקרא כג מ) כפות תמרים, קומתך ודאי דומה ללולב שאין בו קצוץ ופרוד, ולא לחנם העמידוהו בעלי המושגה נפרצו עליו פסול, לולב הוא דומה לשררה של הגוף, שהוא ו', קומה של הכל, והוא יש בחשבון, וחמשה ענפים מתפשטים ממנו, והוא גוף האילן דשכינתך. פתח ואמר, (שיר השירים ז ח) זאת קומתך דמתה לתמר ושרך לאשכולות, מאי לתמר, אלא לההוא דאתמר ביה (תהלים צב יד) צדיק כתמר יפרח, (ויקרא כג מ) כפות תמרים, קומתך ודאי דמאי ללולב דלית ביה קצוץ ופרוד, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין נפרצו עליו פסול, לולב איהו דומה לשררה דגופא, דאיהו ו', קומה דכלא, ואיהו שית

זוהר הקדוש ארמית

בישא, אמר ליה ברי, יעבדי ליה שנוי מקום ושנוי השם ושנוי מעשה, ואי לא אתתקנת יתרוך לה מניה בגט ויתסי, ואתנטע באתר אחרא (איוב לג כט), והן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר, עד הכא בשרטוטין דידין.

קמז. בקומה בצואר, פתח רבי שמעון ואמר, אליהו אליהו, הא שכינתא הקא, וכלהו חברייא עמה נטרין לה הקא, טול רשו מוקדשא בריך הוא לנחמא הקא ליקרא דמלכא קדישא, אנת וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמה, לתקנא שעור קומה דקודשא בריך הוא כדקא יאות ליה, אדחכי הא אליהו קא נחת וכל מארי מתיבתאן דלעילא ותתא עמיה, וקודשא בריך הוא על כלם.

קנ. פתח אליהו ואמר, רבון עלמא, יהא רענא דילך דאימא מלין בארז מישור כדקא יאות, בלהו במדה במשקל בשעור קומה דשכינתך. פתח ואמר, (שיר השירים ז ח) זאת קומתך דמתה לתמר ושרך לאשכולות, מאי לתמר, אלא לההוא דאתמר ביה (תהלים צב יד) צדיק כתמר יפרח, (ויקרא כג מ) כפות תמרים, קומתך ודאי דמאי ללולב דלית ביה קצוץ ופרוד, ולא למגנא אוקמוהו מארי מתניתין נפרצו עליו פסול, לולב איהו דומה לשררה דגופא, דאיהו ו', קומה דכלא, ואיהו שית

זוהר הקדוש ארמית

בחושבן, וחמש ענפין מתפשטין מניה, ואיהו גופא (דף קלד ע"ב) דאילנא באמצעיתא, וחמש ענפין אינון תריין מהאי סטרא, ותלת מהאי סטרא, ועלייהו אתמר (ויקרא כג מ) וענף עץ עבת וערבי נחל, ענף לשמאלא, עבות לימינא, עץ באמצעיתא, ערבי נחל תרין, עבות תלת, וכלהו חמש, ואינון לקבל תרין שוקין וברית, ותריין דרועין, אתרוג לב באמצעיתא, עקרא דאילנא וענפוי, ואיהו איבא דאילנא, וביה איהו עץ פרי עושה פרי למינו.

קנא. צנאר על כלהו אימא עלאה, מוחא אבא, וביה נביעו דאילנא, דמקורא דיליה אתקרי אין סוף, עלין דאילנא אינון קווצותיו, עלייהו אתמר (שיר השירים ז ו) ראשך עליך כפרמל, כלהו ירוקין, דהכי צריכא שערא דאתתא דאיהי ברתא דמלכא למהוי ירוק כשבועה מיני

דקבא, ואתרוג איהי ירוקא, ואסתר מתמן הנת ירוקתא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

באמצע, וחמשה ענפים הם, שנים מזה הצד, ושלשה מזה הצד, ועליהם נאמר (ויקרא כג מ) וענף עץ עבת וערבי נחל, ענף לשמאל, עבות לימין, עץ באמצע, ערבי נחל שנים, עבות שלשה, וכלם חמשה, והם כנגד שתי שוקים, וברית, ושתי זרועות, אתרוג לב באמצע, עקר האילן וענפוי, והוא פרי האילן, ובו הוא עץ פרי עושה פרי למינו.

קנא. צנאר על כולם אימא עליונה, מח אבא, ובו נביעת האילן, שהמקור שלו נקרא אין סוף, עלי האילן הם קווצותיו, עליהם נאמר ראשך עליך כפרמל, כולם צהבים, שכה צריך שער של אשה שהיא בת המלך להיות צהב כשבועה מיני זהב, ואתרוג הוא צהב, ואסתר משם היתה צהבה.

קנב. שעור רצועות התפלין הם עד הלב, וכך שערו אותם בעלי המשנה, וכך שעור שער בת המלך עד הלב, וכל ענף וענף של האילן שלה שהם קני מגורה, כולם צריכים להיות במדה ובמשקל ובמדה אחת, שלא יהיה זרוע אחד ארוך מחברו, ולא שוק אחד ארוך מחברו, אלא כולם במדה במשקל זה בזה, וכך עינים שלו דומים זה לזה, וכך אזנים, וכך נקב החטם שלה, וכך פנים שלה, וכך שפתים שלה,

קנב. שעורא דרצועין דתפלין אינון עד לבא, והכי שערו לון מארי מתניתין, והכי שעורא דשערא דברתא דמלכא עד לבא, וכל ענפא וענפא דאילנא דילה, דאינון קני מגורה, כלהו צריכין במדה ובמשקל ובמדה חדא, דלא יהא דרועא חדא אריך מחבריה, ולא שוקא חדא אריך מחבריה, אלא כלהו במדה במשקל דא בדא, והכי עיינין דיליה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שלא יהיה אחד ארוך ואחד קצר אלא בלם במשקל אחד.

קנג. מעין המים כך צריך להשקות ולטהר את כל הגוף, והכל צריך במדה ובמשקל כמעין המים, ולכל אבר ואבר שהוא ענף האילן, במדה ובמשקל, וסימן (ישעיה מ מ) מי מדר בשעלו מים, ושמים בורת תכן (איוב כח כה) ומים תכן במדה, מי ודאי, מדת הנביעה כמו זה ס, מם ברבוע, נקודה בעגול, (מרבעת) ברבוע.

קנד. וסוד המקוה ארבעים סאה כמו זה תשע נקודות לכל צד, ובנקודה שמבפנים בה נשלמו לעשר כל תשעה, עד שנעשו ארבעים, ואלו הם ארבעים סאה, והם ס' עליונה, מ' תחתונה זה ברבוע וזה בעגול, י' נביעת שניהם, וסוד זה מים חיים.

קנה. ויש ענפים עליונים, וענפים בינוניים, וענפים תחתונים, וכלם במדה במשקל, עליונים במשקל זה בזה, בינוניים במשקל זה בזה, תחתונים במשקל זה בזה, עליונים הם האבות, בינוניים מזנים, ותחתונים שלוחים שלהם, וכלם יש להם שמות ידועים להכיר שלוחים וראשים ומזנים שתחתם, וכל אחד יש לו נקודה, ובו נכר כל ענף וענף שהוא אבר של הגוף.

זוהר הקדוש ארמית

שקילין דא לדא, והכי אונגין, והכי נוקבא דחוטמא דילה, והכי אנפין דילה, והכי שפון דילה, דלא יהא חד אריף וחד קציר, אלא כלהו בשקולא חדא.

קנג. מבועא דמיא הכי צריך לאשקאה ולדכאה לכל גופא, וכלא אצטריך במדה ובמשקל כמבועא דמיא, ולכל אבר ואבר דאיהו ענפא דאילנא, במדה ובמשקל, וסימנא (ישעיה מ מ) מי מדר בשעלו מים, ושמים בורת תכן (איוב כח כה), ומים תכן במדה, מי ודאי, מדה דנביעו כגוונא דא ס, מם בריבועא, נקודה בעגולא, (מרבעת) ברבועא.

קנד. ורזא דמקוה ארבעים סאה כגוונא דא תשע נקודין לכל סטר, ובנקודה דמלגאו בה אשתלימו לעשר כל תשעה, עד דאתעבידו ארבעין, ואלין אינון ארבעים סאה, ואינון ס' עלאה, מ' תתאה, דא ברבועא ודא בעגולא, י' נביעו דתרויהו, ורזא דא מים חיים.

קנה. ואית ענפין עלאין, וענפין בינוניים, וענפין תתאין, וכלהו במדה במשקל, עלאין במשקל דא בדא, בינוניים במשקל דא בדא, תתאין במשקל דא בדא, עלאין אינון אבהן, בינוניים ממנו, ותתאין שליחן דלהון, וכלהו אית לון שמיהן ידיעאן, לאשתמודעאן שליחאן וראשין וממנן דתחותייהו, וכל חד אית ליה נקודה, וביה אשתמודע כל ענפא וענפא דאיהו אבר דגופא.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קנו. ראשין יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, נקוד שלהם יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, וכך הם למטה בשתי שוקים ויסוד, ומפני זה כפל להם שתי פעמים יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, לעולם ועד, שכניה, ונקוד שלה יהו"ה, וזה סוד (תהלים צא יא) **פי כי חשק ואפלטוהו, של ראשי ראשים** (תבות) שהם כתר עליון חכמה בינה, (זכריה יד ט) **והיה יהו"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד והיה יהו"ה, אבא ואמא, יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד, כתר עליון.**

קנו. ידים הם משמשי הגוף, רגלים שליחים של הגוף, ועליהם נאמר (תהלים קד ד) **עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש להם, ומשמשי הגוף שתי זרועות, הן ע"ב ענפים של ויסע ויבא ויט, אלו הם ענפים של האילן, שרש האילן הם שליחים, והם שבעים ושנים, ע"ב עליונים כנגד שבעים ושתיים תבות, שהן מן והיה אם שמע עד ושמתם, ושבעים ושתיים אחרים הם של פרשת ציצית, ראש האילן, משמשים שלו שהם שופטים ושופרים, הן מ"ב תבות מן ואהבת עד והיה, גוף (נ"א נוף) האילן ממנים ושליחים שלו, חמשים תבות שהם מן ושמתם את עד ויאמר.**

לגבל שבעין ותריין תיבין, דאינון מן והיה (דף קלה ע"א) אם שמע עד ושמתם, ושבעים ותריין אחרנין אינון דפרשת ציצית, רישא דאילנא, משמשיין דלילה דאינון שופטים ושופרים, אינון מ"ב תיבין מן ואהבת עד והיה, גופא (נ"א נופא) דאילנא ממנן ושליחאן דלילה, חמשיין תיבין דאינון מן ושמתם את עד ויאמר.

זוהר הקדוש ארמית

קנו. ראשין יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, נקודה דלהון יהוה מלך יהוה מלך יהוה ימלוך, והכי אינון לתתא בתריין שוקין ואמה, ובגין דא כפל לון תריין זמנין יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלוך, לעולם ועד שכנתא, ונקודה דילה יהו"ה, ודא רזא (תהלים צא יא) **כ"י כ"י חשק ואפלטוהו, דראשי ראשין** (תיבין) דאינון כתר עלאה חכמה בינה, (זכריה יד ט) **והיה יהו"ה למלך על כל הארץ ביום ההוא יהו"ה אחד ושמו אחד, והיה יהו"ה אבא ואמא, יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד, כתר עלאה.**

קנו. ידין אינון משמשיין דגופא, רגלין שליחן דגופא, ועלייהו אתמר (תהלים קד ד) **עושה מלאכיו רוחות, משרתיו אש לוהט, ומשמשיין דגופא תריין דרועין, אינון ע"ב ענפין דויסע ויבא ויט, אלין אינון ענפי דאילנא, שרשא דאילנא אינון שליחן, ואינון שבעין ותריין ע"ב עלאין**

זוהר הקדוש ארמית

קנח. שבְּעָה שְׁמוֹת הָרֵאשׁ שְׁעוֹלִים לַמ"ב, הֵן אב"ג ית"ץ וכו', רְקִיעַ רֵאשׁוֹן אב"ג ית"ץ וְנִקְוֵד שְׁלוֹ יְהו"ה, שְׁיּוֹצְאִים מֵאֱלוֹ רֵאשֵׁי תְבוֹת בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִים אַתָּה, וְיֵשׁ שָׁם שְׁמוֹנֵה מַעֲיָנוֹת, שְׁיּוֹצְאִים מִצְנוֹר אֶחָד, שֶׁהוּא רְקִיעַ, וְהֵם שְׁמוֹנֵה נְצוּצוֹת, וְרְקִיעַ שְׁנֵי קר"ע שט"ן, וְנִקְוֵד שְׁלֹהֶם וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ זֶה יְהו"ה, שְׁלִישֵׁי נג"ד יכ"ש, נִקְוֵד שְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּוּ הַמַּיִם זֶה יְהו"ה רְבִיעֵי בטר"ר צת"ג, נִקְוֵד שְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאוֹרוֹת זֶה יְהו"ה, חֲמִשֵּׁי חק"ב טנ"ע, וְנִקְוֵד שְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם זֶה יְהו"ה שְׁשֵׁי יג"ל פז"ק, נִקְוֵד שְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ זֶה נִקְוֵד יְהו"ה, שִׁק"ו צי"ת זֶה נִקְוֵד שְׁבִיעֵי כָּלוּל בְּיוֹם שְׁשֵׁי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּתִי זֶה יְהו"ה.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קנח. בא ורְאֵה, יֵשׁ שְׁמוֹת הַתּוֹרָה שְׁיּוֹצְאִים מֵרֵאשֵׁי תְבוֹת שֶׁל כָּל פְּסוּק וּפְסוּק שֶׁל הַתּוֹרָה, וְיֵשׁ שְׁמוֹת שְׁיּוֹצְאִים מִסּוֹפֵי תְבוֹת, וְיֵשׁ שְׁיּוֹצְאִים מֵהֶאֱמָצַע, וְסוּד הַמִּלָּה (נ"א הכל) (ישעיה מד) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים, וְיֵשׁ שְׁמוֹת שְׁיּוֹצְאִים מִשְׁתֵּי אוֹתוֹת כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְיֵשׁ מִשְׁלֵשׁ שְׁלֵשׁ, וְיֵשׁ מֵאַרְבַּע, וְיֵשׁ מִחֲמֵשׁ, עַד עֶשְׂרֵה, הֵם מִעֶשֶׂר סְפִירוֹת תְּלוּוִיִּים, מִשְׁתֵּים עֶשְׂרֵה הֵם תְּלוּוִיִּים מִכְּתָר עֲלִיּוֹן בְּגוֹן יוֹאֲחָז צְבִירוֹן בְּזֶה הַשֵּׁם

קנח. תָּא חֲזִי אֵית שְׁמֵהֶן דְּאוֹרֵיתָא דְּנִפְקִין מֵרִישֵׁי תִיבִין דְּכָל פְּסוּקָא וּפְסוּקָא דְּאוֹרֵיתָא, וְאֵית שְׁמֵהֶן דְּנִפְקִין מִסּוֹף תִּיבִין, וְאֵית דְּנִפְקִין מֵאֲמָצְעֵיתָא, וְרֹדָא דְּמִלָּה (נ"א דכלא) (ישעיה מד ו) אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים, וְאֵית שְׁמֵהֶן דְּנִפְקִין מִתְּרִין אַתּוּן כָּל חַד וְחַד, וְאֵית מִתְּלַת תְּלַת, וְאֵית מֵאַרְבַּע, וְאֵית מִחֲמֵשׁ, עַד עֶשְׂרֵה, אֵינוֹן מֵעֶשֶׂר סְפִירָאן תְּלִיין, מִתְּרִין עֶשֶׂר אֵינוֹן

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

תליין מפתר עלאה, כגון יואאחצ"צבירון, בהאי שמא תמן אַח, תמן ציץ, תמן אביר, תמן ירון, דא שמא דתליא מכתרא עלאה, כל שמא דאיהו מתרין עשר אתנון, איהו ברזא דאל"ף, דאיהו פל"א, ועליה אתמר (תהלים קלט יד) אודף על פי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך, ותרין עשר שמקהן אנון אחצצביההירו"ן, (ס"א יואחציצבירון"ן), (ס"א

שם אַח, שם ציץ, שם אביר, שם ירון, זה שם התלוי מפתר עליון, כל שם שהוא משתים עשרה אותיות הוא בסוד האל"ף, שהוא פל"א, ועליו נאמר (תהלים קלט יד) אודף על פי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך, ושנים עשר שמות הם אחצצביההירו"ן, (ס"א יואחציצבירון"ן), (ס"א אהצצביההירו"ן), (נ"א אהה נצב הרירון"ן), כל אחד משתים עשרה אותיות, והם ממנים על שנים עשר צנורות, שיוצאים ממקור עליון שאין לו סוף, והם מצד של אריף אנפין שהוא וא"ו, והם ה"א ה"א, יו"ד הוא כ' כתר בראש הא' (נ"א זה) שהוא ארף אפים, שהוא וא"ו, א' היא תורה, שהיא נתנה בשני לוחות שהם ו' ו', ויש כתר של זעיר אנפין שנאמר בו (איוב לו ב) כתר לי זעיר ואחונך, וכמה כתרים הם, כתר תורה, וכתר כהונה, וכתר מלכות.

קס. מה בין כתר ועטרת, אלא כתר הוא מצד הא', שהוא בצורת אות יו"ד, שעולה כ', וזה א' מן אהי"ה, שהוא כתר של אריף אנפין, א' מן אדנ"י כתר של זעיר אנפין, ו' מן יהו"ה היא עטרה על ספר תורה שהוא ו', ויש ו' למטה והיא ו' מן אדנ"י, שהיא עטרה בראש כל צדיק, אין ספירה שאין לה עטרה על הראש וכתר, ועטרה שהיא ו' דאתמר ביה (איוב לו ב) כתר לי זעיר ואחונך, וכמה כתרין אינון, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות.

קכ. מאי אית בין כתר לעטרת, אלא כתר איהו מסטרא דא', דאיהו כדיוקנא דאת יו"ד, דסליק כ', ודא א' מן אהי"ה, דאיהו כתר דאריף אנפין, א' מן אדנ"י כתר דזעיר אנפין, ו' מן יהו"ה איהי עטרה על ספר תורה דאיהו ו', ואית ו' לתתא ואיהי ו' מן אדנ"י, דאיהי עטרה ברישא דכל צדיק, לית ספירה דלא אית לה עטרה על רישא וכתר, ועטרה

זוהר הקדוש ארמית

דאיהי י' איהי עטרה דברית מילה, דסליק למאה, עשר זמנין עשר מאה, ואיהי על כל פקודא ופקודא, וכמה עלות אינון על עלות דסלקין על כל ברבאן ופקודין.

קסא. וכל ספירין סלקין כל חד וחד למאה באת י', ובאת א' סלקין לעשרת אלפים, ואית לעילא מנייהו ההוא דאתקרי עלת על כל העלות, דסליק על כל עלאין, ולית מאן דסליק עליה, וכמה אתון אית באורייתא מעוטרים ומכותרים, ומאלין עלאין נחתין ברבאן ומבועין לכל ספירה וספירה (דף קלה ע"ב) דאינון י"א, על כל ספירה וספירה, ואינון י"א י"א מן (דברים ו ד) י הוה א להינו י הוה א חד, בא' אתקרי א"ל עליון, ב' יהו"ה, וכן בא' אתקרי אלהינו אהי"ה אלהי"ם אדנ"י והא אוקמוהו. ועוד כתר עלאה אף על גב דאיהו אור קדמון אור צח ואור מצוחצח, איהו אוכם קדם עלת העלות, וכל חיילין דתליין מגיה אתמר בהון (שיר השירים ה יא) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב, לית נהורא קיימא קמי נהוריה, דכלהו נהורין אתחשכאן קמיה.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

היא עטרת הברית מילה, שעולה למאה, עשר פעמים עשר, מאה, והיא על כל מצוה ומצוה, וכמה עלות הן על עלות שעולות על כל ברכות ומצוות.

קסא. וכל הספירות עולים כל אחד ואחד למאה באות י', ובאות א' עולים לעשרת אלפים, ויש למעלה מהם אותו שנקרא עלת על כל העלות, שעולה על כל עליונים ואין מי שעולה עליו, וכמה אותיות יש בתורה מעטרים ומכותרים, ומאלו עליונים יורדים ברכות ומעונות לכל ספירה וספירה, שהם י"א, על כל ספירה וספירה, והם י"א י"א מן (דברים ו ד) יהו"ה אלקינ"ו יהו"ה אח"ד, בא' נקרא א"ל עליון, ב' יהו"ה, וכן בא' נקרא אלהינו אהי"ה אלהי"ם אדנ"י והרי העמידוהו, ועוד כתר עליון אף על פי שהוא אור קדמון אור צח ואור מצחצח הוא שחור לפני עלת העלות, וכל חילות שתלויים ממנו נאמר בהם (שיר השירים ה יא) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב, אין אור קנים לפני אורו, שכל האורות נחשכים לפניו.

קסב. בא ראה, כמה עלות סתומים, שהם מתלבשים והן מרפכים בספירות, וספירות מרפכה לגביהם, שהם גנוזים ממוחשבות בני אדם, ועליהן נאמר (קהלת ח ח) כי גבוה מעל אתמר בהון (שיר השירים ה יא) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב, לית נהורא קיימא קמי נהוריה, דכלהו נהורין אתחשכאן קמיה.

קסב. תא חזי כמה עלות סתימין, דאינון מתלבשין ואינון מורכבין בספירין, וספירין מרפכה לגבייהו, דאינון טמירין ממוחשבות בני אדם, ועליהו אתמר (קהלת ח ח) כי

❀ זוהר הקדוש ארמית ❀

גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם, נהורין מצוחצחין אלין על אלין, ואלין דמקבלין אינון כחשוכין מאחורין דעלייהו דמקבלין מנבייהו, ועלת על כל העלות, לית נהורא קיימא קמיה, כל נהורין מצוחצחין מתחשכאן קמיה.

קסג. וכל נהורין דאינון לעילא מנהורין אינון כתרין על רישיהו, ורזא דמלה אל"ף ה"א יו"ד ה"א, דא רזא דעשרה כתרין דאינון מורכבין על עשר ספירן, ודא איהו כי גבה מעל גבה שמר, וגבהים עליהם יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יו"ד ה"י וא"ו ה"י, אלין על אלין, עשר נהורין בעשר, הדא הוא דכתיב (במדבר ז) עשרה עשרה הפך בשקל הקדש, לעילא על כלהו עלת העלות דרכיב על כלא ושלית על כלא, וכלהו שמעון אינון מרכבה דיליה, ולית דרכיב עליה, דלית לעילא מניה, ובגין דא אתקרי עלת על כל עלאין.

קסד. ושמעון אלין אינון

❀ זוהר הקדוש - לשון הקודש ❀

גבוה שומר וגבוהים עליהם, אורות מצחצחים אלו על אלו, ואלו שמקבלים הם כחשוכים מאחורים שעליהם, שמקבלים מהם, ועילת על כל העלות אין אור קים לפניו, כל אורות מצחצחים נחשכים לפניו.

קסג. וכל אורות שהם למעלה מאורות, הם כתרים על ראשיהם, וסוד המילה אל"ף ה"א יו"ד ה"א, זה סוד עשרה כתרים שהם מרכבים על עשר ספירות, וזה הוא כי גבוה מעל גבוה שומר, וגבוהים עליהם, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, יו"ד ה"י וא"ו ה"י, אלו על אלו, עשר אורות בעשר, זה הוא שכתוב (במדבר ז) עשרה עשרה הפך בשקל הקדש, למעלה על כלם עלת העלות שרוכב על הכל ושולט על הכל, וכל שמות הם מרכבה לו, ואין שרוכב עליו, שאין למעלה ממנו, ומפני זה נקרא עלת על כל עליונים.

קסד. ושמות אלו הם צנורות, ושמות שעליהם נביעות שיורדים לצנורות, וכל צנורות הם כאברים של שעור קומה, שהולכים בשעור ובמדה ובמשקל, זה הוא שכתוב (איוב כח כה) ומים תכן במדה, והרי העמידוה כל אחד הוא מקבל כפי שעורו, וכפי מדה שלו, ויש נביעה למעלה שאין לה מדה ושעור ומשקל, והרי העמידוה (ויקרא יט לה), לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה, במדה בחמש תקונים של ה' עליונה,

צנורין, ושמעון דעלייהו מבויעין דנחתין לצנורין, וכל צנורין אינון כאברין דשעור קומה, דאזלין בשעור ובמדה ובתקלא, הדא הוא דכתיב (איוב כח כה) ומים תפן במדה, והא אוקמוה כל חד איהו מקבל כפי שעוריה, וכפי מדה דיליה, ואית נביעו לעילא

זוהר הקדוש ארמית

דלית ליה מדה ושעור ומשקל, והא אוקמוה, (ויקרא יט לה) לא תעשו עול במשפט במדה במשקל ובמשורה, במדה בחמש תקונין דה' עלאה, במשקל דא ו', במשורה דא ה', משפט דכלא דא י', הדא הוא דכתיב (ישעיה ה טז) ויגבה יהו"ה צבאות במשפט, דאיהו גבה מעל גבה שמר.

קסה. חמש זמנין כגוונא דא אאאא וסימנך (שמות כח יח) פתוחי חותם. אמר ליה רבי אלעזר, והא הכא שור"ק בנקודה חדא בפתוחי חותם, והכא בתלת נקודין באתריה, אמר ליה, באתר דאית ו' איהו שור"ק בנקודה חדא, באתר דלית ו' איהו שור"ק בתלת נקודין באתריה, עלאה ואמצעיתא ותתאה.

קסו. חמש נקודין אינון אלהי"ם, כגוונא דא אאאא, תמניא נצוצין אינון תמניא יודי"ן דסלקין תמנין, רקיע דאיהו דיוקנא דו' דאיהו רמיזא בקמ"ץ, הא פ"ו כחשבון אלהי"ם, ואלין נקודין עליהו אתמר פתוחי חותם, פתוחי דאימא עלאה, דאיהי חותם, כלהון פתוחין בה וכלהו מצויירין בה ומתגלפאן בה, ואיהי חותם דכלהו, תשע נקודין אינון גליפין בה, תמניא ניצוצות ורקיע, ואיהו עשירית לון, תשע נקודין עד צדיק, ואיהי חותם דכלהון, כמה דאת אמר וצאצאיו חתם באות ברית קדש, והני אינון תשע מתתא לעילא, ואימא עלאה חותם דכלהו, כתר על כלהו, ובה נהרין כמרגלאן דנהרין בכתרא.

לשון הקודש - זוהר הקדוש

במשקל, זה ו', במשורה, זו ה', משפט הכל זה י', זה הוא שכתוב (ישעיה ה טז) ויגבה ה' צבאות במשפט, שהוא גבוה מעל גבוה שומר.

קסה. חמש פעמים כמו זה אאאאא, וסימנך (שמות כח יח) פתוחי חותם, אמר לו רבי אלעזר, והרי פאן שור"ק בנקודה אחת בפתוחי חותם, וכאן בשלש נקודות במקומו, אמר לו, במקום שיש ו' הוא שור"ק בנקודה אחת, במקום שאין ו' הוא שור"ק בשלש נקודות במקומו, עליונה ואמצעית ותחתונה.

קסו. חמשה נקדים הם אלהי"ם כמו זה, אאאאא, שמונה נצוצות הם שמונה יודי"ן שעולים שמונים, רקיע שהוא צורת הו' שהוא רמוז בקמ"ץ, הרי פ"ו כחשבון אלהי"ם, ואלו נקדים עליהם נאמר פתוחי חותם, פתוחי האמא העליונה, שהיא חותם, כלם פתוחים בה וכולם מצויירים בה ונחלקים בה, והיא חותם כלם, תשע נקודות הן חקוקים בה, שמונה נצוצות ורקיע, והיא עשירית להם, תשע נקודות עד צדיק, והיא חותם כלם, כמו שאתה אומר וצאצאיו חתם באות ברית קודש, ואלו הם תשע ממטה למעלה, ואמא עליונה חותם כלם, כתר על כלם, ובה מאירות כמרגליות שמאורות בכתר.

רקיע דאיהו דיוקנא דו' דאיהו רמיזא בקמ"ץ, הא פ"ו כחשבון אלהי"ם, ואלין נקודין עליהו אתמר פתוחי חותם, פתוחי דאימא עלאה, דאיהי חותם, כלהון פתוחין בה וכלהו מצויירין בה ומתגלפאן בה, ואיהי חותם דכלהו, תשע נקודין אינון גליפין בה, תמניא ניצוצות ורקיע, ואיהו עשירית לון, תשע נקודין עד צדיק, ואיהי חותם דכלהון, כמה דאת אמר וצאצאיו חתם באות ברית קדש, והני אינון תשע מתתא לעילא, ואימא עלאה חותם דכלהו, כתר על כלהו, ובה נהרין כמרגלאן דנהרין בכתרא.

זוהר הקדוש ארמית

קסז. ומסטרך דאלין נקודין אתקריאת שכינתא שיחה דכלא, שיחה דמלאכי השרת, שיחת דקלים, שיחת הרוחות, שיחת עופין, שיחת כל ברין דעלמא, אלהים בלא נקודין אתקרי אלם, ודא רזא דמלה (שם ד יא) או מי ישום אלם, או מי, מ"י ודאי, אימא עלאה, מאן שוי אלם לאימא עלאה, עלת העלות דחילא דכלא בידיה.

קסח. דבר (דף קלו ע"א) אחר זה ספר תולדות אדם, זה ספר, דהא כמה ספרין אינון, ספרא דרב המנונא סבא, ספרא דחננך, ספרא דרבי כרוספדאי, תא חזי, יומא חד אערענא באתר דרבי כרוספדאי, אגא וחבריא, ותקינת לן אמיה דרבי כרוספדאי מנרתא בשבעה בוצינין, ואפקת ספרא דרבי כרוספדאי, פי הוו קראן בספרא דא הכי הוו נחתין חילא דמלאכיא לסתרא לון, כבני נשא דמתקבצין לחופה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קסז. ומצד אלו הנקודות נקראת השכינה שיחת הכל, שיחת מלאכי השרת, שיחת דקלים, שיחת הרוחות, שיחת עופות, שיחת כל בריות העולם, אלהים בלי נקודות נקרא אלם, וזה סוד הדבר (שם ד יא) או מי ישום אלם, או מי, מ"י ודאי, אימא עליונה, מי שם אלם לאמא עליונה, עלת העלות שפכה הכל בידו.

קסח. דבר אחר זה ספר תולדות אדם, זה ספר, שהרי כמה ספרים הם, ספר של רב המנונא הזקן, ספר של חננך, ספר של רבי כרוספדאי. בא ראה, יום אחד הודמנו במקום של רבי כרוספדאי אני והחברים, והכינה לנו אמו של רבי כרוספדאי מנורה בשבעה נרות, והוציאה הספר של רבי כרוספדאי, בשהיינו קוראים בספר זה, כך היו יורדים חילות של מלאכים לסבב אותנו כבני אדם שמתקבצים לחפה בשמחת חתן וכלה, והקדוש ברוך הוא היה יורד בכל מחנות שלו לשמוע דברים מאותו ספר, ואביו של רבי כרוספדאי היה מוריד אותו הקדוש ברוך הוא עמו, לשמוע דברי בנו רבי כרוספדאי, ולילה זה ליל שבועות היה, וכך היה שמש הקדוש ברוך הוא באלו דברים ביום שנתנה תורה בחר סיני.

קסט. לילה אחד הודמן לנו להיות אורחים בבית במזמוטי חתן וכלה, וקודשא בריך הוא הנה נחית בכל משריין דיליה, למשמע מלין מההוא ספרא, ואבוי דרבי כרוספדאי הנה נחית ליה קודשא בריך הוא עמיה, למשמע מלין דבריה רבי כרוספדאי, ולילא דא ליל דשבועות הנה, והכי הנה חדי קודשא בריך הוא באלין מלין כיומא דאתיהיבת אורייתא בטורא דסיני.

קסט. לילא תדא אודמן לן למהוי אושפיזין בבית אמיה דרבי כרוספדאי, ותקינת לן

זוהר הקדוש - לשון הקודש

זוהר הקדוש ארמית

אמו של רבי פרוספדאי, והכינה לנו שלחן ומנוחה, והיה רבי פרוספדאי אתכנש ליהווא עלמא, אמרת אמיה רבנן, והא לא הויתון שריין לפתורא דא בלא אורייתא, מאי אשתני זמנא דא משאר זמנין, אמנא לחבריא נפתח במילי דאורייתא, דלא ייתי תקלה להאי עניא על ידנא, דאם ידעת דברה איהו מת, ייתי תקלה על ידנא ותמות קדם זמנא, אפתח באורייתא.

פתח ואמר בראשית ברא אלהים זו הנשמה, כפאשר יוצא ממעי אמו נאמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, שיוצא עיניו סתומות, פותח עיניו, מיד (שם א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, אחר שנאספת מזה העולם גשמתו, מה כתוב בו (שם א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, כיון שנסתלקת הנשמה ממנו, הגוף נשאר יבשה.

פתח ואמר, בראשית ברא אלהים דא נשמתא, כד נפיק ממעי אמיה אתמר בה (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום, דנפיק עיניו סתימין, אפתח עיניו מיד (שם א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, בטר דאתכניש מהאי עלמא נשמתיה, מה כתיב ביה (שם א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה, כיון דאסתלקת נשמתא מניה גופא אשתגרת (דף קלו ע"ב) יבשה.

קעא. אמרה להם, חכמים, דברים אלו אין הם אלא מאותו עולם, הלכה לאותו גר שהיה לה סימן בו, שכפאשר רבי פרוספדאי היה חי היה הגר מתגעגע ומאיר בכמה אורות מרקמים, ראתה את האור שגחשך, מיד אמרה, חכמים חכמים, אבדה נאבדה לי, ואני רוצה ללכת לחפש אותה, אמרו ודאי הרי גודע לה, הלכו לדרכם, והיא יצאה לפרשת דרכים, ומצאה יונה נקבה, אמרה לה, יונה

קעא. אמרת לון, רבנן, מלין אלין לאו אינון אלא

מההוא עלמא, אזלת ליההוא שרגא דהנה לה סימנא ביה, דכד רבי פרוספדאי הנה חי הנה שרגא מתגעגעא ונהרא בכמה נהורין מרקמן, חזתה לנהורא דאתחשכת, מיד אמרת, רבנן רבנן, אבדה קא אתאבידת לי, ואנא בעינא למיזל לפשפשא בגינה, אמרו ודאי קא

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אשתמוּדעַתּ לָהּ, אַזְלוּ
 לְאַרְחֵייהוּ, וְאִיהִי נִפְקַת
 לְפָרְשֵׁת אֹרְחִין, וְאַשְׁכַּחַת
 יוֹנָה נֹקְבָא, אֲמַרְתּ לָהּ יוֹנָה
 יוֹנָה אַנְתּ דְּהוֹת שְׁלִיחָא
 מְהִימְנָא לְמֵאַרְךָ, הֲדָא הוּא
 דְּכַתִּיב (שם ח ח) וַיִּשְׁלַח אֶת
 הַיּוֹנָה מֵאַתּוֹ, וְאַתְמַר כֶּךָ (שם
 יא) וַתֵּשֶׁב אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת
 עָרְב, תִּבַּח לִיה בְּשִׁלְיחוֹתָהּ,
 בְּאוּמָאָה עֲלֶךָ בִּהְיִיא יוֹנָה
 קְדִישָׁא, דְּתִזְיִל בְּשִׁלְיחוֹת
 דִּילִי, וְתַדַּע אִי בְּרִי חֵי אוּ מַת,
 מִיָּד לְעֵידֵן רַמְשָׁא חֲזֵרָה
 בְּשִׁלְיחוֹתָהּ, דְּהִכִּי חֲזֵרַת לְנַח
 לְעַת עָרְב, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב
 וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת עָרְב,
 וְהוֹת מִמְרַטַּת גְּדַפְקָא, וְחִפְרַת
 כּוּכָא, מִיָּד זִיבַת קְלָא
 וְאַתְכַּנְשַׁת לְהֵוּא עֲלֵמָא.

יוֹנָה אֶת שְׁהִיִּת שְׁלִיחָה נְאֻמְנַת לְאַדּוּנָךְ, זֶה הוּא
 שְׁכַתּוּב (שם ח ח) וַיִּשְׁלַח אֶת הַיּוֹנָה מֵאַתּוֹ, וְנֹאמַר כֶּךָ
 (שם יא) וַתֵּשֶׁב אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת עָרְב, חֲזֵרָה אֵלָיו
 בְּשִׁלְיחוֹתָהּ, בְּשִׁבּוּעָה עֲלֶיךָ בְּאוּתָהּ יוֹנָה קְדוּשָׁה,
 שְׁתַּלְכִּי בְּשִׁלְיחוֹת שְׁלִי וְתַדַּעִי אִם בְּנֵי חֵי אוּ מַת,
 מִיָּד לְעַת עָרְב חֲזֵרָה בְּשִׁלְיחוֹתָהּ, שְׁכַף חֲזֵרָה לְנַח
 לְעַת עָרְב, זֶה הוּא שְׁכַתּוּב וַתָּבֵא אֵלָיו הַיּוֹנָה לְעַת
 עָרְב, וְהִזְיָה מִמְרַטַּת כְּנַפְיָהּ, וְחִפְרַת כּוּכָא, מִיָּד
 נְתַנָּה קוּל וְנֹאסְפָה לְאוּתוֹ עוֹלָם.

קעב. אַחַר כֶּךָ שְׁהִיו הוֹלְכִים בְּדַרְךָ רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וְחֻבְרִיו, שְׁאֵלוּ אוֹתוֹ, מַדּוּעַ פְּאַשֵׁר יוֹצֵא
 תִּינוּק מִמְעֵי אִמּוֹ הוּא עֵינָיו סְתוּמוֹת, אָמַר לְהֵם
 וַדַּאי זֶה הוּא סוּד (שם כו א) וְתַכְהִין עֵינָיו מִרְאוֹת,
 בְּאֵלוּ מִרְאוֹת שְׁנֵרָאוּ לוֹ בְּמַעֵי אִמּוֹ כְּמָה אוֹרוֹת,
 כְּמוֹ שְׂרָאָה יְחֻזְקָאֵל בְּמַרְכָּבָה, לְכָל תִּינוּק מִרְאִים לוֹ
 כְּפִי דְרַגְתּוֹ, מִרְאִים לוֹ מִמְקוֹם שְׁהוּא נִשְׁמַתּוֹ, שְׂאֵם
 יַעֲסַק בְּתוֹרָה וּבְמַצּוֹת, שְׂיֵאִיר אוֹתוֹ מְקוֹם
 שְׁנַחְצָבָה נִשְׁמַתּוֹ, בְּכְמָה נִשְׁמוֹת.

קעג. וְאִיךְ יוֹרְדִים בְּשִׁבְלֵי כְּמָה מְרַכְּבוֹת,
 וּמְלַמְּדִים אוֹתוֹ כָּל הַתּוֹרָה, וְאִם הִשְׁתַּדַּל
 בְּהַ נֹזֵכַר לוֹ כָּל מַה שְׁהִיו מְלַמְּדִים אוֹתוֹ בְּמַעֵי אִמּוֹ,
 אַחַר כֶּךָ מִרְאִים לוֹ גִּיהֵנְס, שְׂאֵם עֵבֵר עַל מַצּוֹת

קעב. לְבַתֵּר דְּהוּוּ אַזְלִין
 בְּאַרְחָא רַבִּי שְׁמַעוֹן
 וְחֻבְרִיו, שְׁאֵילוּ לִיה, אֲמַאי כַּד
 נִפִּיק יְנוּקָא מִמְעֵי אִמִּיה אִיהוּ
 עֵינָיו סְתִימִין, אָמַר לוֹן וַדַּאי
 דָּא אִיהוּ רְזָא (שם כו א) וְתַכְהִין

עֵינָיו מִרְאוֹת, בְּאֵלִין מִרְאוֹת דְּאַחְזִיאוּ לִיה בְּמַעֵי אִמִּיה כְּמָה נְהוֹרִין, כְּמָה דְחֵמָא יְחֻזְקָאֵל
 בְּמַרְכָּבָה, לְכָל יְנוּקָא אַחְזִיין לִיה כְּפּוּם דְרַגְיָה, אַחְזִיין לִיה מֵאַתֵּר דְּאִיהוּ נִשְׁמַתִּיה, דְּאִי
 יִשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא וּבְפַקוּדִין, דִּינְהִיר הֵהוּא אַתֵּר דְּאַתְנַטְלִיל נִשְׁמַתִּיה, בְּכְמָה נִשְׁמַתִּין.

קעג. וְאִיךְ נַחְתִּין בְּגִינִיָּה כְּמָה מְרַכְּבוֹת, וְאוֹלְפִין לִיה כָּל אוּרִייתָא, וְאִי אִשְׁתַּדַּל בְּהַ אֲדַכִּיר
 לִיה כָּל מַה דְּהוּוּ אוֹלְפִין לִיה בְּמַעֵי אִמִּיה, לְבַתֵּר אַחְזִיין לִיה גִּיהֵנְס, דָּאִם עֵבֵר עַל
 פַּקוּדֵי אוּרִייתָא מַהוּ עוֹנְשָׁא דִלִּיה, כְּמָה דְּאַחְזִיאוּ לִיה אַגְרִיָּה, לְבַתֵּר דְנִפִּיק מִמְעֵי אִמִּיה

זוהר הקדוש ארמית

סתים (דף קלו ע"א) עיניו מכל אינון נהורין, כמה דאתמר ותכהן עיניו מראות, ואלין תה"ו ובה"ו, הדא הוא דכתיב והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', והכי איהו מאן דלא אשתדל באורייתא, עיניו סתים מעלמא דאתי, בטר דאשתדל באורייתא, מיד ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור, דנהרין ליה בנהורא דההוא עלמא, מיד דאזיל לההוא עלמא, מיד יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, אתכנשת נשמתא לאתר חד, הדא הוא דכתיב (קהלת יב ז) והרוח תשוב אל האלהי"ם אשר נתנה, וגופא אשתאר יבשה, הדא הוא דכתיב ותראה היבשה, לבתר דאתכנשת נשמתיה, קודשא בריך הוא יימא לשכינתא, תוצא הארץ נפש תיה למינה, מאן תיה אלין חיות הקדש, ונהרין ליה, דנתחין ליה לקבלא ליה, הדא הוא דכתיב (תהלים צא יב) על כפיים ישאונך וכו'.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

התורה מהו ענש שלו, כמו שהראו לו שכרו, לאחר שיוצא ממעי אמו סותם עיניו מכל אלו אורות כמו שנאמר ותכהין עיניו מראות, ואלו תה"ו ובה"ו, זה הוא שכתוב והארץ היתה תהו ובהו וחשך וכו', וכך הוא מי שלא עוסק בתורה, עיניו סתום מהעולם הבא, לאחר שעסק בתורה, מיד ויאמר אלהי"ם יהי אור ויהי אור, שמאירים לו באור של עולם הבא, מיד שהולך לעולם הבא, מיד יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, נאספת הנשמה למקום אחד, זה הוא שכתוב (קהלת יב ז) והרוח תשוב אל האלהי"ם אשר נתנה, והגוף נשאר יבשה, זה הוא שכתוב ותראה היבשה, לאחר שנאספת נשמתו, הקדוש ברוך הוא יאמר לשכינה, תוצא הארץ נפש תיה למינה, מי חיה, אלו חיות הקדש, ומאירים לו, שיוודים אליו לקבל אותו, זה הוא שכתוב (תהלים צא יב) על כפיים ישאונך וכו'.

קעד. ועוד, תוצא הארץ נפש תיה לקבל אותו, למינה זו בת זוגו שנתנה לו באותו עולם, בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה, כמה חיילות ומחנות לכבודו, ואחר כך מוציא לו אילנות ועשבים בגן עדן, זה הוא שכתוב ויאמר אלהי"ם תדשא הארץ וכו', כל מה שנברא בששת ימי בראשית הכל מזמן לו באותו עולם, בגן עדן עליון ותחתון.

קעד. ועוד תוצא הארץ נפש

תיה לקבלא ליה, למינה דא בת זוגיה דאתייהבת ליה בההוא עלמא, בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה, כמה חיילין ומשריין ליקריה, ולבתר אפיק ליה אילנין ועשביין בגנתא דעדן, הדא הוא דכתיב ויאמר אלהי"ם תדשא הארץ וכו', כל מה דאתברי בשית ימי בראשית כלהו מזומן ליה בההוא עלמא, בגן עדן עלאה ותתאה.

זוהר הקדוש ארמית

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קעה. דְּבַר אַחַר זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם זֶה הַסֵּפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם, דָּא סִפְרָא דְחֲנוּךְ נַעַר, דְעֵלִיָּה אֲתָמֶר (בְּרַאשִׁית ה' כב) חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וְאֵינְנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים, וְאֲמַאי קִאֲרִי לִיה תּוֹלְדוֹת אָדָם, אֲלֵא הֵכָא רְזָא דְגִלְגּוּלָא, תּוֹלְדוֹת אָדָם אֲתִקְרִי, דְמַנְיָה נִפְק, וְאִיהוּ הָהּ תּוֹלְדָה דִּילִיָּה, וְאֲמַאי אֲתִקְרִי נַעַר, אֲלֵא הֵכָא רְזָא (אִיּוֹב לג כה) יָשׁוּב לִימִי עֲלוּמִיו, וְאֲמַאי קִאֲרִי לִימִי עֲלוּמִיו, כְּמָה דְהָוָה בְּקִדְמִיתָא לְעֵילָא, וְלִבְתַּר נַחִית בְּהֵוָה דָּאֲתָמֶר בֵּיה (בְּרַאשִׁית לו' ב) וְהוּא נַעַר אֶת בְּנֵי בִלְהָה וְאֶת בְּנֵי זִלְפָּה נְשֵׁי אַבְיּוֹ, וְיָבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַתָּם רְעָה, מְאִי דְבַתָּם רְעָה אֲלֵא דְהוּוּ מִגְזָעָא (דף קלז ע"ב) דְאֵלִין דָּאֲמֶרוּ (תְּהִלִּים ח ה) כְּמָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֶנּוּ וּבִן אָדָם כִּי תִפְקְדֶנּוּ וְתַחֲסֶרְהוּ מִעֵט מֵאֱלֹהִים, שְׁנַתַּת לֹא כָּל גְּנוּי שְׁמַיִם, וְכָל מִפְתָּחוֹת שְׁלוֹ בִּידוֹ, וְהַשְׁלִימוּ בְּכָל שְׁלוֹ, כְּמֹה הַמְלִיךְ שְׁאֲמֶר לְיוֹסֵף (בְּרַאשִׁית מא מ) רַק הִכְסֵּא אֲגִדֵּל מִמֶּךָ.

קעה. דְּבַר אַחַר זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם זֶה הַסֵּפֶר שֶׁל חֲנוּךְ נַעַר, שְׁעָלְיוֹ נֹאֲמֶר (בְּרַאשִׁית ה' כב) וַיִּתְּחֵלֶךְ חֲנוּךְ אֶת הָאֱלֹהִים וְאֵינְנוּ כִּי לָקַח אוֹתוֹ אֱלֹהִים, וּמִדּוּעַ קוֹרֵא לוֹ תּוֹלְדוֹת אָדָם, אֲלֵא כְּאֵן סוּד הַגִּלְגּוּל, תּוֹלְדוֹת אָדָם נִקְרָא, שְׁמַמְנוּ יֵצֵא, וְהוּא הָיָה תּוֹלְדָה שְׁלוֹ, וּמִדּוּעַ נִקְרָא נַעַר, אֲלֵא כְּאֵן סוּד (אִיּוֹב לג כה) יָשׁוּב לִימִי עֲלוּמִיו, כְּמֹה שְׁהִיָּה בְּרַאשׁוֹנָה לְמַעְלָה, וְאַחַר כֵּךְ יֵרֵד בְּאוֹתוֹ שְׁנֹאֲמֶר בּוֹ (בְּרַאשִׁית לו' ב) וְהוּא נַעַר אֶת בְּנֵי בִלְהָה וְאֶת בְּנֵי זִלְפָּה נְשֵׁי אַבְיּוֹ, וְיָבֵא יוֹסֵף אֶת דְּבַתָּם רְעָה, מְהִי דְבַתָּם רְעָה, אֲלֵא שְׁהִיּוּ מִגְזָעָא אִלוּ שְׁאֲמֶרוּ (תְּהִלִּים ח ה) כְּמָה אָנוּשׁ כִּי תִזְכְּרֶנּוּ וּבִן אָדָם כִּי תִפְקְדֶנּוּ וְתַחֲסֶרְהוּ מִעֵט מֵאֱלֹהִים, שְׁנַתַּת לֹא כָּל גְּנוּי שְׁמַיִם, וְכָל מִפְתָּחוֹת שְׁלוֹ בִּידוֹ, וְהַשְׁלִימוּ בְּכָל שְׁלוֹ, כְּמֹה הַמְלִיךְ שְׁאֲמֶר לְיוֹסֵף (בְּרַאשִׁית מא מ) רַק הִכְסֵּא אֲגִדֵּל מִמֶּךָ.

קעז. אָמֵר לוֹ, וְהָרִי עוֹזָא וְעוֹזָא לִּי הָיוּ אֵילֹ, אָמֵר לוֹ, וְהָרִי אַחֲרִים הָיוּ נֹאֲסָפִים עִמּוֹ, אָמֵר לוֹ רַבִּי אֲלַעְזָר, וְהָרִי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שְׁהַתִּיעֵץ בְּחַיִּילוֹת שְׁלוֹ לֹא הָיָה עוֹשֶׂה אֶת הָאָדָם, שְׁאֲמֶר נַעֲשֶׂה אָדָם, אָמֵר לוֹ, לְלַמֵּד דְּרָךְ אֲרִיץ לְבַנֵּי אָדָם שְׁנוּטָל גְּדוּל עֲצָה מִהַקְּטָן מִמֶּנּוּ, וְלֹא עוֹד אֲלֵא סוּד אַחַר יֵשׁ כְּאֵן, לְמַלְכָּה שְׁהִיָּה לוֹ שְׁלִיחַ נֹאֲמָן, וְהָיָה

(בְּרַאשִׁית מא מ) רַק הִכְסֵּא אֲגִדֵּל מִמֶּךָ.

קעו. אָמֵר לִיה וְהָא עוֹזָא וְעוֹזָא לִּי הָיוּ אֵלִין, אָמֵר לִיה וְהָא אַחֲרֵינִין הָיוּ מִתְּכַנְשֵׁין עִמִּיה, אָמֵר לִיה רַבִּי אֲלַעְזָר וְהָא קוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַד דְּאֲתִיעֵץ בְּחַיִּילִין דִּילִיָּה לֹא הָוָה עֲבִיד לְאָדָם, דָּאֲמֶר נַעֲשֶׂה אָדָם, אָמֵר לִיה לְאוֹלְפָא דְרָךְ אֲרִיץ לְבַנֵּי נִשְׂא, דְנִטִּיל וּבְרַבָּא עֲצָה מִדּוּעֵיר מְנִיָּה, וְלֹא עוֹד אֲלֵא רְזָא אַחֲרָא אֵית הֵכָא, לְמַלְכָּא דְהָוָה לִיה שְׁלִיחָא מִהִימְנָא, וְהָוָה כְּעִי לְמִיָּהֵב לִיה אַגְרִיָּה, אָמֵר לְחַיִּילוֹי אָנָּא כְּעִינָא לְשִׁלְטָאָה הָאִי שְׁלִיחָא

זוהר הקדוש ארמית

דילי עלייכו, בגין דהוא מהימנא, אי אית מאן דינדע ביה מלה אחרא יימא, בזמנא דלא אשכח מקטרגא עליה, אמר נעשה אדם.

קעז. ותו נעשה אדם, בעינא אדם די עבדי פקודי אורייתא, וישתדל באורייתא, לעבדה ולשמרה, ויהא ליה אגרא טבא, ושולטנו עלייכו, ודא איהו (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, דהא מלאכי עלאי אף על גב דאינון גבורי כח עושי דברו, לא עבדי גבורה בפולחנא דקודשא בריך הוא, דאינון פלחין בהכרח, ולית לון ערוכא דבשרא ויצרא בישא, ובגין דא נעשה אדם, וישלוט בכו, הדא הוא דכתיב (בראשית א כו) וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגומר.

קעה. ותו נעשה אדם אנא יהיב ביה נשמתא, דכתיב בצלמינו, וכתיב (תהלים לט ז) אך בצלם יתהלך איש, ואתון יתבו ביה רוחא ונפשא, וארעא ארבע יסודין, וידמה לכלא עלאין ותתאין, ומה דרענא דלהוי שליט וממנא עלייכו, אצדיקו דינא דילי, ויהא ברעו דלכון, דאנא אשרי שמי עליה, וחותמא דילי בידיה, דאיהו חותם הברית, מלאכיא דסטרא ימינא ברכו ליה, ואמרו נעשה ונשמע, הדא הוא דכתיב (שם קג כ) ברכו יהו"ה מלכיו ונשמעו, ויהו אחרים שהיו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

רוצה לתת לו שכתו, אמר לצבאותיו, אני רוצה להשליט זה השליח שלי עליכם מפני שהוא נאמן, אם יש מי שיודע בו דבר אחר יאמר, בזמן שלא נמצא מקמרג עליו אמר נעשה אדם.

קעז. ועוד, נעשה אדם, צריך אדם שיעשה מצוות התורה וישתדל בתורה לעבדה ולשמרה, ויהא לו שכר טוב, ושלטון עליכם, וזה הוא (ישעיה ס כא) נצר מטעי מעשה ידי להתפאר, שהרי מלאכי עליון אף על פי שהם גבורי כח עושי דברו, לא עושים גבורה בעבודת הקדוש ברוך הוא, שהם עובדים בהכרח, ואין להם ערוכ של בשר ויצר הרע, ומפני זה נעשה אדם, וישלט בכם, זה הוא שכתוב (בראשית א כו) וירדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'.

קעה. ועוד, נעשה אדם, אני גותן בו נשמה שכתוב בצלמינו וכתוב (תהלים לט ז) אך בצלם יתהלך איש, ואתם תתנו בו רוח ונפש, והארץ ארבעה יסודות, וידמה לכל עליונים ותחתונים, ומה שרצוני שיהיה שולט וממנה עליכם, הצדיקו הדין שלי, ויהיה ברצון שלכם, שאני אשרה שמי עליו, והחותם שלי בידו, שהוא חותם הברית, מלאכי צד ימין ברכו אותו ואמרו נעשה ונשמע, זה הוא שכתוב (שם קג כ) ברכו יהו"ה מלכיו ונשמעו, ויהו אחרים שהיו בנגדו יוסף למטה, והיו אחרים שהיו

❁ זוהר הקדוש - לשון הקודש ❁

שונאים אותו ואמרו מה אנש כי תזכרנו, ומפני זה ויבא יוסף את דבתם רעה, וישנאו אותו ולא יכלו דברו לשלם, ולא שהם אלו עז"א ועז"ל, אלא הם אחרים שנאספו (ס"א שנכללו) עמהם.

קעט. דבר אחר, זה ספר תולדות אדם, אמר רבי שמעון: זה ספר - זה צדיק חי העולמים שהוא מוציא תולדות, זה ספר ודאי, ולא אחר, והם תולדות אדם, אותו שנאמר בו כתפארת אדם לשבת בית. מי הבית שלו? זו השכינה, ורועה הנאמן אתה הוא כדמותו, ולך כח להסתכל בדיוקני בני אדם, בצעירים של אותו שנאמר בו כדמות אלהי"ם ברא אותו, שכל הצעירים של בני אדם הם רשומים בפסא, ומשום שכל פסא ומרכבה שאתה זקוק, אתה יש לך כח להסתכל, בגלל כך ואתה תחזה מכל העם וגומר.

קפ. (אמר המגיה זה מצאתי בס"א טוב לשומו כאן) דבר אחר זה ספר תולדות אדם כו', זה שנים עשר פנים, שנאמר בהם (תזקאל א') ופני אריה אל הימין לארבעתם, ופני שור וגומר, ופני נשר וגומר, ביום ברא אלהי"ם אדם, חיה רביעית, וצריך להסתכל בהם, בפנים, בארבעה גוונים שמאירים בהם ארבע חיות, שנאמר בהם (דברים ה ד) פנים בפנים דבר יהו"ה עמכם, ובמשה נאמר ודבר וגומר.

קפ. (אמר המגיה זה מצאתי בס"א טוב לשומו כאן) דבר אחר (בראשית ה א) זה ספר תולדות אדם וכו', זה תרין עשר אנפין, דאתמר בהון (תזקאל א') ופני אריה אל הימין לארבעתם,

❁ זוהר הקדוש ארמית ❁

לשמע בקול דברו, ודא מטטרו"ן, לקבליה יוסף לתתא, והווי אחרנין דהווי שנאין ליה ואמרו (שם ח ה) מה אנש כי תזכרנו, ובגין דא ויבא יוסף את דבתם רעה, וישנאו אותו ולא יכלו דברו לשלם, ולא דאינון אלין עז"א ועז"ל, אלא אינון אחרנין דאתכנשו (ס"א דאתכללו) עמהון.

קעט. דבר אחר זה ספר תולדות אדם, אמר רבי שמעון, זה ספר דא צדיק חי עלמין, דאיהו אפיק תולדין, זה ספר ודאי ולא אחרא, ואינון תולדות אדם, והוא דאתמר ביה (ישעיה מד ג) כתפארת אדם לשבת בית, מאן בית דיליה, דא שכונתא, ורעיא מהימנא אנת הוא כדיוקניה, ולך חילא לאסתכלא בדיוקנין דבני נשא, בצעירין דהוא דאתמר ביה (בראשית ה א) כדמות אלהי"ם ברא אותו, דכל צעירין דבני נשא אינון רשימין בכרסיא, ובגין דכל פרסיא

ומרכבתא דאנת זקיקא, אנת אית לך חילא לאסתכלא, בגין כך ואתה תחזה מכל העם וגומר.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

יהו"ה אל משה פנים אל פנים, אחר שחזרו לאחור, הקדוש ברוך הוא החזיר להם אחוריו, וזה הוא "וראית את אחרי ופני לא יראו", ואלו הם פנים שנראים ופנים שאינם נראים.

קפא. פנים לבנים בענוה, הם אנשי חיל, פנים אדומים בבושה, שיש להם בושה מן השמים, הם יראי אלהים, פנים צהבים בתורה, הם אנשי אמת, פנים שחורים במצוה, שהיא תפלה של יד, ותפלין בעור שחר, הם שונאי בצע, אבל פנים בלי ענוה וכלי בשת וכלי תורה ומצוה, הם תהו ובהו וחשך ורוח, שנאמר בהם (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו כו', שהם מחזירים העולם לתהו ובהו, אנשי חיל מזרע אברהם, שבו שכינה תחתונה, יראי אלהים מזרע יצחק, שבו שכינה עליונה, שהיא אוצר לחכמה, אנשי אמת מזרע יעקב שנאמר בו (מיקה ז כ) תתן אמת ליעקב, ובו ו' שהוא תפארת, שונאי בצע מצד דוד שהוא רגל רביעי, ובו ו', שנאמר בו בגלגלה (שמואל א' יז יד) ודוד הוא הקטן, זה הוא שם ההו"י, ובאפן אחר מתפרש לפעמים הוה"י, שכינה עליונה ותחתונה, עמוד האמצעי ביניהם, ובאפן אחר יהו"ה מצד (משה) מטטור"ן, גוונים מתהפכים לששה עשר בשכינה, כשהיא צריכה לתחתונים, וזה הוא שאמרו בעלי

זוהר הקדוש ארמית

ופני שור וגומר, ופני נשר וגומר, ביום ברא אלהים אדם, תיה רביעאה, וצריך לאסתכלא בהון, באנפין בארבע גווינין דנהרין בהון ארבע חיות, דאתמר בהון (דברים ה ד) פנים בפנים דבר יהו"ה עמכם, ובמשה נאמר (שמות לג יא) ודבר יהו"ה אל משה פנים אל פנים, בתר דאהדרו לאחורא, קודשא בריך הוא הדר לון אחריו, ודא איהו (שם כג) "וראית את אחרי ופני לא יראו", ואלין אינון פנים דנראין ופנים דאינן נראין.

קפא. אנפין חורין בענוה, אינון אנשי חיל, אנפין סומקין בבשת, דאית לון כסופא מן שמאי, אינון יראי אלהים, אנפין ירוקין באורייתא, אינון אנשי אמת, אנפין אוכמין במצוה, דאיהי תפלה דיד, ותפלין במשכא אוכמא, אינון שונאי בצע, אבל אנפין בלא ענוה וכלא בשת וכלא תורה ומצוה, אינון תהו ובהו וחשך ורוח, דאתמר בהון (בראשית א ב) והארץ היתה תהו ובהו וכו', דאינון אחורין עלמא לתהו ובהו, אנשי חיל מזרעא דאברהם, דביה שכינתא תתאה, יראי אלהים מזרעא דיצחק, דביה שכינתא עלאה, דהיא אוצרא לחכמה, אנשי אמת מזרעא דיעקב דאתמר ביה (מיקה ז כ) תתן אמת ליעקב, וביה ו' דאיהו תפארת, שונאי בצע מסטרא דדוד דאיהו רגלא רביעאה וביה ו', דאתמר ביה בגינה (שמואל א' יז יד) ודוד הוא הקטן, האי איהו

זוהר הקדוש ארמית

שָׁמָא הַהוּ"י, וּבְגוּנָא אַחְרָא אַתְפְּרִישׁ לְזַמְנִין הוּה"י, שְׂכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתְּאָה, עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא בִּינִייהוּ, וּבְגוּנָא אַחְרָא יְהוּ"ה מַסְטְרָא (דְמִשָּׁה) דְמַטְטְרוּ"ן, גְּווּנִין מִתְהַפְּכִין לְשִׁית סְרִי בְשִׁכְיַתָּא כַּד אִיְהִי צְרִיכָא לְתַתְּאִין, וְדָא אִיְהוּ דְאַמְרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, דְּבַר נֶשׁ דְּצָרִיף לְבְרִיּוֹת אֲנַפּוּי מִשְׁתַּנִּין פְּכָרוּם, דְּאַתְהַפֵּף לְכַמְהָ גְּווּנִים, וְאִית הַפּוּקָא דְגְּווּנִים לְטַב דְּנַהֲרִין בְּנַהֲרָא, וְאִינוּן מְרַקְמֵן מַכְמָה גְּווּנִין, וְכָל הָאֵי בְּגוּפָא, כְּגוּנָא (דְּגִינְתָא) דְּעָדֵן דְּאַתְבְּרִי בְּשָׁמָא דִּיהוּ"ה.

קפב. כָּל גְּווּנִין וְצִיּוּרִין דְּאַלִּין גּוּפִין, וְאִינוּן כְּגוּנָא דְנוּבְלַת אוּרָה דְלַעֲלִיא גִלְגַּל חֲמָה, וְעֲלִיְהוּ אַתְמַר פְּנֵי מִשָּׁה כְּפָנֵי חֲמָה וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ לְבָנָה, וְכַף דִּיּוֹקְנָא אִית לִיה אַרְבַּע גְּווּנִין, דְּאִית גְּוּנָא חוּרָא סוּמְקָא יְרוּקָא אוּכְמָא,

זוהר הקדוש - לשון הקודש

הַמְשֻׁנָּה, שְׁבֵן אָדָם שְׁצָרִיף לְבְרִיּוֹת פְּנֵיו מִשְׁתַּנִּים בְּכָרוּם, שְׂמַתְהַפֵּף לְכַמְהָ גְּווּנִים, וְיֵשׁ הַפּוּף גְּווּנִים לְטוֹב שְׂמַאֲרִים בְּאוּר, וְהֵם מְרוּקְמִים מַכְמָה גְּווּנִים, וְכָל זֶה בְּגוּף, כְּמוֹ (הַגִּז) עָדֵן שְׁנַבְרָא בְּשֵׁם יְהוּ"ה.

קפב. כָּל גְּווּנִים וְצִיּוּרִים שֶׁל אֵלֹו גּוּפִים, וְאֵלֹו כְּמוֹ שְׁתוּלְדוֹת אוּר שְׁלַמְעֵלָה גִלְגַּל חֲמָה, וְעֲלִיְהֵם נְאֻמַר פְּנֵי מִשָּׁה כְּפָנֵי חֲמָה וּפְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כְּפָנֵי לְבָנָה, וְכַף הַצִּיּוּרָה יֵשׁ לוֹ אַרְבַּע גְּווּנִים, שְׂיֵשׁ גְּוּוֹן לְבָן אָדָם יְרוּק שְׁחַר, נִימִין הֵם כּוּכְבִּים וּמְלָאכִים וּמְמַנִּים שְׁתַּלְוִיִּים מִפְּנִים כְּחֻשְׁבוֹן שְׁעָרוֹת, וְכֻלָּם מְשַׁמְשִׁים לְפָנִים.

קפג. פַּה (בְּמִדְבַר יב יח) פַּה אֵל פַּה אַדְבַר בּוֹ וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידוֹת, פַּה הוּא בְּסוּד הַכְּרוּבִים, שְׁנַאֲמַר בְּהֵם (שְׁמוֹת כה כ) וְהִיוּ הַכְּרוּבִים פּוּרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, אֵלֹו שְׁפָתִים כְּאֲשֶׁר נִפְתְּחוּם, נִפְתְּחוּם בְּאֲדֻנִי (יְהוּ"ה) כְּמוֹ שְׁאֵתָה אוּמַר (תְּהִלִּים נא יז) אֲדֻנִי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

קפד. וְאַמְרוּ בְּעֲלֵי הַמְשֻׁנָּה, כָּל הַפּוּרַע כּוּרַע בְּכָרוּף, וְכָל הַזּוּקְף זּוּקְף בְּשֵׁם יְהוּ"ה, כְּאֲשֶׁר הוּא כּוּרַע כְּרוּבִים סוּכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם, וְזֶה נִימִין אִינוּן כְּכִבְיָא וּמְלָאכִיא וּמְמַנֵּן דְּתַלְיִין מְאַנְפִין כְּחוּשְׁבוֹן נִימִין, וְכֻלְהוּ מְשַׁמְשֵׁי לְאַנְפִין.

קפג. פּוּמָא (בְּמִדְבַר יב יח) פַּה אֵל פַּה אַדְבַר בּוֹ וּמְרָאָה וְלֹא בְחִידוֹת, פַּה אִיְהוּ בְּרָזָא דְכְּרוּבִים, דְּאַתְמַר בְּהוּן (שְׁמוֹת כה כ) וְהִיוּ הַכְּרוּבִים פּוּרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, אֲלִין שְׁפוּוֹן כַּד אַתְפְּתַחוּ אַתְפְּתַחוּ בְּאֲדֻנִי (יְהוּ"ה), כְּמָה דְאַתְ אֲמַר (תְּהִלִּים נא יז) אֲדֻנִי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

קפד. וְאַמְרוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין, כָּל הַכּוּרַע כּוּרַע בְּכָרוּף, וְכָל הַזּוּקְף זּוּקְף בְּשֵׁם יְהוּ"ה, כַּד אִיְהוּ כּוּרַע כְּרוּבִים סוּכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם, וְדָא אִיְהוּ סוּכְכִין דְּסוּכְכָה, דְּאִיְהוּ כ"ו ה"ס,

זוהר הקדוש ארמית

וְסִימָנָא יְהוּ"ה אֲדַנְי, פְּרָשִׁי
 כְּנָפִים לְמַעְלָה אִיהוּ רַמ"ח, כָּל
 הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם, בְּתַרְיִן
 שְׁמָהֶן דְּאִינּוּן אַהִי"ה יְהוּ"ה,
 וְסִימָנָא י"א י"א, (דְּכָרִים ו' ה')

יְהוּ"ה אֲחָד, חֲכָמָה וּבִינָה, עֲלֵיהֶם נֹאמֵר וְהָיוּ
 הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, יְהוּ"ה אֲחָד,
 עֲלֵיהֶם נֹאמֵר סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרֹת,
 וְהֵם ו"ה.

וְהָיוּ הַכְּרוּבִים, הֵם צוֹרֵת אֲדָם,
 שֶׁהוּא יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים
 לְמַעְלָה י"ה, סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם ו"ה שֶׁהֵם אַרְבַּע
 כְּנָפִים, וְעֲלֵיהֶם נֹאמֵר (שְׁמוֹת יט ד) וְאִשָּׁא אֶתְכֶם
 עַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים, וּכְרוּבִים שְׁתֵּי שְׁפָתַיִם, עַל גַּם
 הָיוּ עוֹמְדִים, זֶה לְשׁוֹן, וְיִשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, קוֹל
 הַיּוֹצֵא מִגְּרוֹן, וַיְדַבֵּר אֵלָיו, דְּבוּר הַפֶּה, וְקוֹל
 וְדְבוּר, תַּפְאֲרַת וּמַלְכוּת, וְעֵשֶׂר אַמּוֹת אַרְבֵּי
 הַקָּרֶשׁ, וְעָלְיוּ נֹאמֵר (מַלְאָכִי ב' ו) תּוֹרַת אֶמֶת הֵיטָה
 בְּפִיהוּ, זֶה הַפֶּה הַיְכַל, וְעָלְיוּ נֹאמֵר אֲדַנְי שְׁפָתַי
 תִּפְתָּח.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

וְסִימָנָא יְהוּ"ה אֲדַנְי, פְּרָשִׁי
 כְּנָפִים לְמַעְלָה אִיהוּ רַמ"ח, כָּל
 הַזּוֹקֵף זּוֹקֵף בְּשֵׁם, בְּתַרְיִן
 שְׁמָהֶן דְּאִינּוּן אַהִי"ה יְהוּ"ה,
 וְסִימָנָא י"א י"א, (דְּכָרִים ו' ה')

יְהוּ"ה אֲחָד, חֲכָמָה וּבִינָה, עֲלֵיהֶם נֹאמֵר וְהָיוּ
 הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, יְהוּ"ה אֲחָד,
 עֲלֵיהֶם נֹאמֵר סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרֹת,
 וְהֵם ו"ה.

וְהָיוּ הַכְּרוּבִים, הֵם צוֹרֵת אֲדָם,
 שֶׁהוּא יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים
 לְמַעְלָה י"ה, סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם ו"ה שֶׁהֵם אַרְבַּע
 כְּנָפִים, וְעֲלֵיהֶם נֹאמֵר (שְׁמוֹת יט ד) וְאִשָּׁא אֶתְכֶם
 עַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים, וּכְרוּבִים שְׁתֵּי שְׁפָתַיִם, עַל גַּם
 הָיוּ עוֹמְדִים, זֶה לְשׁוֹן, וְיִשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, קוֹל
 הַיּוֹצֵא מִגְּרוֹן, וַיְדַבֵּר אֵלָיו, דְּבוּר הַפֶּה, וְקוֹל
 וְדְבוּר, תַּפְאֲרַת וּמַלְכוּת, וְעֵשֶׂר אַמּוֹת אַרְבֵּי
 הַקָּרֶשׁ, וְעָלְיוּ נֹאמֵר (מַלְאָכִי ב' ו) תּוֹרַת אֶמֶת הֵיטָה
 בְּפִיהוּ, זֶה הַפֶּה הַיְכַל, וְעָלְיוּ נֹאמֵר אֲדַנְי שְׁפָתַי
 תִּפְתָּח.

קפג. דְּבַר אַחַר, וְהָיוּ הַכְּרוּבִים, הֵם צוֹרֵת אֲדָם,
 שֶׁהוּא יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, פּוֹרְשֵׁי כְּנָפִים
 לְמַעְלָה י"ה, סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם ו"ה שֶׁהֵם אַרְבַּע
 כְּנָפִים, וְעֲלֵיהֶם נֹאמֵר (שְׁמוֹת יט ד) וְאִשָּׁא אֶתְכֶם
 עַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים, וּכְרוּבִים שְׁתֵּי שְׁפָתַיִם, עַל גַּם
 הָיוּ עוֹמְדִים, זֶה לְשׁוֹן, וְיִשְׁמַע אֶת הַקּוֹל, קוֹל
 הַיּוֹצֵא מִגְּרוֹן, וַיְדַבֵּר אֵלָיו, דְּבוּר הַפֶּה, וְקוֹל
 וְדְבוּר, תַּפְאֲרַת וּמַלְכוּת, וְעֵשֶׂר אַמּוֹת אַרְבֵּי
 הַקָּרֶשׁ, וְעָלְיוּ נֹאמֵר (מַלְאָכִי ב' ו) תּוֹרַת אֶמֶת הֵיטָה
 בְּפִיהוּ, זֶה הַפֶּה הַיְכַל, וְעָלְיוּ נֹאמֵר אֲדַנְי שְׁפָתַי
 תִּפְתָּח.

קפו. מִבְּפָנִים מִמֶּנּוּ קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְזֶה הַלֵּב,
 כְּרוּבִים כְּנָפֵי רֵאָה, עֲלֵיהֶם נֹאמֵר וְהָיוּ
 הַכְּרוּבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם
 עַל הַכַּפְּרֹת, זֶה כַּפְּרֹת הַלֵּב, שְׁשֵׁם (מִשְׁלִי כ טז)
 גַּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אֲדָם, וּפְנִיָהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו
 שְׁתֵּי כְּלִיּוֹת.

קפו. מְלָגָאוּ מִנִּיָּה קִדְשׁ

הַקְּדוּשִׁים וְדָא לְבָא, כְּרוּבִים כְּנָפֵי רֵאָה, עֲלֵיהֶם נֹאמֵר וְהָיוּ
 הַכְּרוּבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַכַּפְּרֹת,
 זֶה כַּפְּרֹת הַלֵּב, דְּתַמֵּן (מִשְׁלִי כ טז) גַּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אֲדָם,
 וּפְנִיָהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו תַּרְיִן כְּלִיּוֹת.

קפו. מִבְּפָנִים מִמֶּנּוּ קִדְשׁ הַקְּדוּשִׁים, וְזֶה הַלֵּב,
 כְּרוּבִים כְּנָפֵי רֵאָה, עֲלֵיהֶם נֹאמֵר וְהָיוּ
 הַכְּרוּבִים פְּרָשִׁי כְּנָפִים לְמַעְלָה, סוֹכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם
 עַל הַכַּפְּרֹת, זֶה כַּפְּרֹת הַלֵּב, שְׁשֵׁם (מִשְׁלִי כ טז)
 גַּר יְהוּ"ה נִשְׁמַת אֲדָם, וּפְנִיָהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו
 שְׁתֵּי כְּלִיּוֹת.

זוהר הקדוש ארמית

קפו. בלבא דאיהו קדש הקדשים אית תרי בתי, בחד סם חיים, ובחד סם מות דאיהי אש, כהנא רבא דעאל לקדש הקדשים, אם זכה סם חיים הוה נפקא מתמן ונהירא באנפוי, וקלא ודבור הוה נפיק מתמן מקודשא בריך הוא ושכינתיה, ואם לא זכה סם מות הוה נפיק מסטרא דשמאלא, והוה קטיל ליה, ומאי ניהו כהנא בגופא, אלא נשמה רוח ונפש, אינון לקבל כהנים לויים וישראלים, תלת צלותין לקבל תלת קרבנין, ואינון מאכלין דקודשא בריך הוא ושכינתיה.

קפח. אם הוה עאל בשכינתא דאיהי סם חיים, סם חיים הוה נפיק לקדמותיה, ואם לאו הא סם המות לקבליה, דאיהי מרה אוכמא, ומינה ימות בר נש בעניות, ואיהי לסטרא שמאלא דלבא, ודא טחול.

קפט. בני אהרן רוח ונפש, דאהרן איהו נשמה, תרין בנוי נצח והוד, אם יעלו

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קפז. בלב שהוא קודש הקדשים יש שני בתים, באחד סם חיים, ובאחד סם מות שהיא אש, כהן גדול שנכנס לקדש הקדשים, אם זכה, סם חיים היה יוצא משם ומאיר בפניו, וקול ודבור היה יוצא משם מהקדוש ברוך הוא והשכינה, ואם לא זכה, סם מות היה יוצא מצד השמאל, והיה הורג אותו, ומה הוא הכהן בגוף, אלא נשמה ורוח ונפש, הם כנגד כהנים לויים וישראלים, שלש תפלות כנגד שלשה קרבנות, והם מאכלים של הקדוש ברוך הוא ושכינתו.

קפח. אם היה נכנס בשכינה שהיא סם חיים, סם חיים היה יוצא לקראתו, ואם לא, הרי סם המות לנגדו, שהוא מרה שחורה, וממנה ימות בן אדם בעניות, והיא לצד שמאל של הלב, וזה טחול.

קפט. בני אהרן רוח ונפש, שאהרן הוא נשמה, שני בנוי נצח והוד, אם יעלו קרבן פמו שראוי, הרי סם חיים, ואם לא, הרי סם מות, שהיא מרה, אש זרה שורף אותם, שכתוב (ויקרא י א) ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה וגומר, ותצא אש וגומר, הם העלו אותה ממקומה, והכניסו אותה לפני המלך ללב, ולא היה להם רשות להכניסם לשם, בה הקדוש ברוך הוא נטל דין בהם.

קרבנא כדקא יאות, הא סם חיים, ואי לאו הא סם מות, דאיהי מרה, אש זרה אוקיד לון, דכתיב (ויקרא י א) ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה וגומר, ותצא אש וגומר, אינון סליקו לה מאתרהא, ועאלו לה קמי מלכא דלבא, ולא הוה להו רשו למיעאל לתמן, בה קודשא בריך הוא נטיל דינא בהון.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

קצ. שפתים עקומות אין רשות לכהן להקריב בהם קרבן שנכנס לפני יהו"ה, שעליהם נאמר (קהלת א טו) מעות לא יוכל לתקן כו', וכן עינים עקומות פטורות מן הראיה, שנחש עקלתון שם שהוא נוטל אורם, ופה אטום נקרא טומטום, ואנדרוגינוס הוא צורה של זכר ונקבה, כמו בן הוא בן אדם שקולו ודבורו בנקבה, ומי שהוא חציו עבד וחציו בן חורין, חציו עבד של יצר הרע וחציו בן חורין של יצר הטוב, כל אלו פטורים מן הראיה, בזמן שיוצאים מן הגוף, הנפש שהיא כמו זה אין לה רשות להסתכל בשכינה ולהראות לפניה בשעת פטירתה מן גוף.

קצא. פה שאטום בדבור, אכן שהוא יצר הרע שולט עליו, ונקרא טומטום, משום כך פטור מן הראיה, שנשמה ורוח ונפש משום כך יבואו בגלגול, עד שחוזרים שלמים למקומם כמו שנתנו, כמו שאתה אומר (קהלת יב ז) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, וממנה למדנו קל וחמר באחרים שהם נשמה ונפש, ולא עוד אלא שהפסוק מעיד עליהם (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר.

קצב. ומי שיבא בגלגול פעם ראשון, אם יבוא לבן מתקנים בו הפסוק (ישעיה א יח) אם יהיו

זוהר הקדוש ארמית

קצ. שפון עקימין, לית רשו לכהנא לקרבא בהון קרבנא, דעאל קדם יהו"ה, דעליהו אתמר (קהלת א טו) מעות לא יוכל לתקן וכו', וכן עינין עקימין פטורין מן הראיה, דנחש עקלתון תמן, דאיהו נטיל נהוריהו, ופימא אטימא אתקרי טומטום, ואנדרוגינוס איהו דיקנא דזכר ונקבה, כגוונא דא איהו בר נש דקליה ודבוריה כנוקבא, ומאן דאיהו חציו עבד וחציו בן חורין, חציו עבד דיצר הרע, וחציו בן חורין דיצר הטוב, כל אלן פטורין מן הראיה, בזמנא דנפקין מן גופא, נפשא דאיהי כגוונא דא, לית לה רשו לאסתכלא ולאסתחזיאי בשכינתא, קדמקא בשעת פטירתה מן גופא.

קצא. פימא דאטימא בדבור, אכן דאיהו יצר הרע שליט עלה, ואתקרי טומטום, בגין דא פטור מן הראיה, דנשמתא ורוחא ונפשא בגין דא ייתון בגלגולא, עד דאתחזון שלמין לאתרייהו כמה דאתייהבו, כמה דאת אמר (קהלת יב ז) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, ומינה אוליפנא קל וחומר באחרנין דאינון נשמתא ונפשא, ולא עוד אלא דקרא אסהיד עלייהו (איוב לג כט) הן כל אלה יפעל א"ל פעמים שלוש עם גבר.

קצב. ומאן דייתי בגלגולא זמנא קדמא איהו יתתי חנור, אתקיים ביה קרא (ישעיה א יח) אם

זוהר הקדוש ארמית

יהיו חטאיכם כשנים בשלג ילבינו, ובמה יתידע בר נש דאיהו בגלגולא קדמאה, אם הוא קליה (דף קלח ע"א) כשברים או כתרועה, וגופיה ואנפוי חורין, אם הוא קליה כשברים איהו מזמנא קדמאה, ואם קליה כתרועה איהו מזמנא תנינא, ואם גופיה ירוקא ואנפוי ירוקין וקליה תקיעה איהו מזמנא תליתאה, ואם הדר לגוניה, קליה כתקיעה וגופיה חורר ואנפוי חורין, דא איהו כגוניה קדמאה, כמו דאוקמהוהו בין דהחמיץ דחור לגוניה קדמאה, כגוונא דא בהפוכא לטב, וכן אנפוי סומקין וקליה כשברים, ואנפוי ירוקין וקליה תרועה, הא אתתקן.

קצג. ועוד אשפחנא, בר נש דכל ציורין דיליה בארז מישר, שקילין בתקלא, ולזמנין שפון אינון עבים, ונפקין מתקונא דציורין ודיוקנין אחרנין, או אינון ארוכין או אינון קצרים, תא חזי ואתה תחזה מכל העם, הקא אוקימנא למנדע תקונין

זוהר הקדוש - לשון הקודש

חטאיכם כשנים בשלג ילבינו, ובמה ידע בן אדם שהוא בגלגול ראשון, אם הוא קולו כשברים או כתרועה וגופו ופניו לבנים, אם הוא קולו כשברים הוא מפעם ראשונה, ואם קולו כתרועה הוא מפעם שניה, ואם גופו צהב ופניו צהבים וקולו תקיעה הוא מפעם שלישית, ואם חורר לגונו, קולו כתקיעה וגופו לכן ופניו לבנים, זה הוא כאופן ראשון כמו שהעמידוהו בין שהחמיץ שחור לגונו הראשון, כמו בן בשמתהפך לטוב, וכן פניו אדמים וקולו כשברים, ופניו צהבים וקולו תרועה, הרי נתקן.

קצג. ועוד מצאנו, בן אדם שכל ציורים שלו בדרך ישר שקולים במשקל, ולפעמים שפתיים הן עבות, ויוצאים מתקון של ציורים וצורות אחרים או הם ארכים או הם קצרים, בא ראה, ואתה תחזה מכל העם, כאן העמדנו לדעת תקונים אלו, אנשי חיל עינים, יראי אלהים אונים, זה הוא שפתיים (תבוק ג א) יהו"ה שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת חטם, שונאי בצע פה, אם חטם לא הוא בשנה עם תקונים אחרים, שעינים ארכים, ופנים ארכים, ואונים ארכים, ופה ארוך, וחטם עבה, שם מתגלה גלגול הנפש, ואם עינים לא בשנה מאחרים, שם מתגלה גלגול הנשמה, ואם אונים לא בשנה, שם מתגלה גלגול הרוח, פה מפני שהוא כולל הכל, אם לא הוא בשנה, הרי נאמר בו

אלין, אנשי חיל עינים, יראי אלהים אודנין, הדא הוא דכתיב (תבוק ג א) יהו"ה שמעתי שמעך יראתי, אנשי אמת חוטמא, שונאי בצע פומא, אם חוטמא לאו איהו בשנה עם תקונין אחרנין, דעינין אריכין, ואנפין אריכין, ואודנין אריכין, ופומא אריכא, וחוטמא

זוהר הקדוש ארמית

עְבָה, תִּמְן אַתְגְּלִיא גְלְגוּלָא דְנִפְשָא, וְאִם עֵינִין לָא בְשׁוּה מֵאֲחֻרַיִן, תִּמְן אַתְגְּלִיא גְלְגוּלָא דְנִשְׁמַתָּא, וְאִם אוֹדְנִין לָאו בְשׁוּה, תִּמְן אַתְגְּלִיא גְלְגוּלָא דְרוּחָא, פּוּמָא בְגִין דְאִיהִי כְלָלָא דְכָלָא, אִם לָאו אִיהִי בְשׁוּה, הָא אַתְמַר בִּיה (שְׁמוֹת כ ה) פְּקֹד עֲוֹן אָבוֹת עַל בְּנִים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רִבְעִים, וְאִם עַל אַרְבַּע גְּלְגוּלִין לָא אַתְתַּקְנַת, אַתְמַר בִּיהִיא שְׁעֵתָא (עֲמוֹס ב א) וְעַל אַרְבַּעָה לָא אָשִׁיבֶנּוּ.

קצד. וְכַל נִשְׁמַתִּין דְאַתְיִין תַּלְת זְמַנִּין וְלָא מִתְתַּקְנִין, אַתְקְרִיאוּ פּוּשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב רַב, אָבֶל צְדִיקָא דְכָל זְמַנָּא דִּיִּתְנוּן מִתְתַּקְנִין, יִתְנוּן עַד אַרְבַּעָה, אֶפִּילוּ עַד שְׁתֵּין דּוֹר, וְדָא אִיהוּ (קְהֵלֶת א ד) דּוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, וְדָא נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי מִשָּׁה רַבִּינוּ, כְּלִילָא מִשְׁתֵּין רַבּוּא, וּשְׁכִינְתָּא עֲלָאָה דְאִיהִי נִשְׁמַת חַיִּים כַּד שְׂרִיא בְמִשָּׁה, אַתְחֻשֵׁב לִיה כְּאֵלוּ אֶתָּא בְשְׁתֵּין רַבּוּא, וּבְגִינְיָה אַתְמַר אִשָּׁה אַחַת יְלֵדָה שְׁשִׁים רַבּוּא בְכָרִס אַחַד.

זוהר הקדוש - לשון הקודש

(שְׁמוֹת כ ה) פּוּקֵד עֲוֹן אָבוֹת עַל בְּנִים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רִבְעִים, וְאִם עַל אַרְבַּעָה גְּלְגוּלִים לָא נִתְתַּקְנַת, נֹאמַר בְּאוֹתָהּ שְׁעָה (עֲמוֹס ב א) וְעַל אַרְבַּעָה לָא אָשִׁיבֶנּוּ.

קצד. וְכַל נִשְׁמוֹת שְׁבָאוֹת שְׁלֹש פְּעָמִים וְלָא נִתְקַנּוּת, נִקְרְאוֹת פּוּשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל עֲרֹב רַב, אָבֶל צְדִיקִים שְׁבָכֶל פְּעַם שִׁיבּוּאוּ נִתְקַנּוּ, יְבוּאוּ עַד אַרְבַּעָה, אֶפִּילוּ עַד שְׁשִׁים דּוֹר, וְזֶה הוּא (קְהֵלֶת א ד) דּוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא, וְזוֹ הַנְּשֻׁמָּה שְׁהִיא מִשָּׁה רַבִּנוּ כְּלוּלָה מִשְׁשִׁים רַבּוּא, וְהַשְׁכִּינָה הַעֲלִינָה שְׁהִיא נִשְׁמַת חַיִּים כְּאִשֶּׁר שׁוֹרָה בְּמִשָּׁה, נִחְשֵׁב לוֹ כְּאֵלוּ בָּא בְשְׁשִׁים רַבּוּא, וּבְשִׁבּוּלוֹ נֹאמַר אִשָּׁה אַחַת יְלֵדָה שְׁשִׁים רַבּוּא בְכָרִס אַחַד.

קצה. וְאֵלוּ חַלְיִים שֶׁל בְּנֵי אָדָם, שְׁנֹאמַר בְּהֵם (דְּבָרִים כח נט) וְחַלְיִים רְעִים, (מִשְׁלֵי ג ח) רַפְאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ, כְּאִשֶּׁר הֵם בְּרֹאשׁ הַצְּדִיקִים, אָבֶל כְּאִשֶּׁר הֵם בְּרֹאשׁ הַרְשָׁעִים, כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל אוֹמְרַת לְנִבְיָהֶם אֵל תְּרַאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, שְׁאֵלוּ מִתְחִלִּים לְהֵם לְפִתּוֹת בְּנֵי אָדָם, כְּמוֹ שְׁהִיוּ מִפְתִּים אֶת יִשְׂרָאֵל בְּעֵגֶל בְּשֵׁשׁ שְׁעוֹת, זֶה הוּא שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת לב א) וַיֵּרָא הָעָם כִּי בְשֵׁשׁ מִשָּׁה, הָרִי הַעֲמִידוּהוּ בְשֵׁשׁ שְׁעוֹת עָשׂוּ אֶת הָעֵגֶל, בֵּין שֵׁשׁ לְשִׁבְעָה, הִפְרִידוּ בֵּין עַמּוּד הָאֲמֻצֶּה לְשִׁבְעָה, שֶׁל תְּפָאֲרַת וְהַשְׁכִּינָה, וּמִפְּנֵי זֶה צִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַפְרִישׁ אוֹתָם מִשְׁבְּעָה, זֶה הוּא שְׁכַתּוּב (שִׁם יב טו)

קצה. וְאִינוּן מַרְעִין דְּבַנֵּי נִשָּׂא, דְאַתְמַר בְּהוּן (דְּבָרִים כח נט) וְחַלְיִים רְעִים, (מִשְׁלֵי ג ח) רַפְאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ, כַּד אִינוּן בְּרִישָׁא דְצְדִיקָא, אָבֶל כַּד אִינוּן בְּרִישָׁא דְרִשְׁעִיָּא, כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל אֹמְרַת לְגַבְיִיהוּ (שִׁיר הַשִּׁירִים א ו) אֵל תְּרַאוּנִי שְׁאֲנִי שְׁחַרְחַרְתָּ, דְאַלִּין שְׂרִינִין לוֹן לְפִתְאָה

זוהר הקדוש - לשון הקודש

אך ביום הראשון, אך חלק בין יש לשבע, משום
 כך אמרה כנסת ישראל (שיר השירים א) ששזפתני
 השמש, יש זפתני השמש, שהסתלק ממני ו'
 שהוא השמש, שמאיר בשש תבות שהם (דברים ו ד)
 שמע ישראל יהוה אלקינו יהוה אחד, והרי
 נאמר.

קצו. דבר אחר זה ספר תולדות אדם, אמר רבי
 שמעון, זה ספר זה צדיק חי עולמים, שהוא
 הוציא תולדות, זה ספר ודאי ולא אחר, ואלו
 תולדות אדם, שהוא שנאמר בו (ישעיה מד א)
 כתפארת אדם לשבת בית, מי בית שלו, זה
 השכינה, והרועה הנאמן אתה הוא בצורת
 התפארת, ולך כח להסתכל בצורות בני האדם,
 בציורים של שהוא שנאמר בו (בראשית ה א) בדמות
 אלהים ברא אותו, דכל ציורים של בני אדם הם
 רשומים בכסא, ומשום שכל כסא ומרפבה כך
 חקוק, אתה יש לך כח להסתכל, משום כך ואתה
 תחזה מכל העם וגומר. (עד כאן ההגה מספרים אחרים).

קצז. ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו
 בצלמו ויקרא את שמו שת, ש שלש חיות
 של המרפבה, ת הוא גר יהוה נשמת אדם,
 שנאמר בה ודמות פניהם פני אדם, וזהו ויולד
 בדמותו בצלמו. ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע
 מאות שנה ושלשים שנה וימות. מה זה וימות? אלא
 כל הימים שהיה חי היה תשע מאות ושלשים
 שנים, ושאר השנים בתוספת היה מת, והשבעים

כדיוקניה, ולך חילא לאסתכלא בדיוקנין דבני נשא, בציורין דההוא דאתמר ביה (בראשית
 א) בדמות אלהים ברא אותו, דכל ציורין דבני נשא אינן רשימין בכרסא, ובגין דכל

זוהר הקדוש ארמית

לכני נשא, כמה דהו מפת
 לישראל בעגלא בשית שעתינ,
 הךא הוא דכתיב (שמות לב א)
 וירא העם כי ביש משה, הא
 אוקמוה בשית שעתינ עבדו
 ית עגלא, בין יש לשבע,
 אפרישו בין עמודא
 דאמצעיתא, לשבע, דגופא
 ושכינתא, ובגין דא מני
 קודשא בריך הוא לאפרשא
 לון משבע, הךא הוא דכתיב
 (שם יב טו) אך ביום הראשון,
 אך חלק בין שית לשבע, בגין
 דא אמרה כנסת ישראל (שיר
 השירים א) ששזפתני השמש,
 יש זפתני השמש, דאסתלק
 מני ו' דאיהו השמש, דנהיר
 בשית תיבין דאינן (דברים ו ד)
 שמע ישראל יהוה אלהינו
 יהוה אחד, והא אתמר.

קצו. דבר אחר זה ספר
 תולדות אדם, אמר
 רבי שמעון, זה ספר דא צדיק
 חי עלמין, דאיהו אפיק
 תולדין, זה ספר ודאי ולא
 אחרא, ואינן תולדות אדם,
 ההוא דאתמר ביה (ישעיה מד א)
 כתפארת אדם לשבת בית,
 מאן בית דיליה, דא שכינתא,
 ורעיא מהימנא אנת הוא

זוהר הקדוש ארמית

כרטיא ומרכבתא כך חקיקא, אנת אית לך חילא לאסתכלא, בגין כך ואתה תחזה מכל העם וגומר. (עד כאן ההג"ה מספרים אחרים).

קצו. ויחי (דף קלח ע"ב) אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת (בראשית ה ג), ש תלת חיוון דמרכבתא, ת איהי (משלי כ כח) גר יהו"ה נשמת אדם, דאתמר בה (יתזקאל א י) ודמות פניהם פני אדם, ודא איהו ויולד בדמותו כצלמו. ויהיו כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימות, מאי וימות, אלא כל יומין דהוה חי הוה תשע מאות ותלתין שנין, ושאר שנין בתוספת הוה מית. ושבעין דחסרו מאלף, יחב לדרד משנוי, בגין דהוה עתיד

זוהר הקדוש - לשון הקודש

שחסרו מאלף, נתן לדרד משנותיו, משום שהיה עתיד להשלים אותם בו, וכאן סוד הגאלה.

קצח. עשרה דורות היו מאדם ועד נח, ויחי למך שתים ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו, ולמה? שבהתחלה היו טורחים בגלגולים, עד שבא נח, שהוא שבת, ובו נחו כלם, ובו התישבו והוציא אותם לעולם.

קצט. אמר רבי אלעזר: למה היו הראשונים חיים ימים רבים כמו אדם, שנאמר בו ויחי אדם תשע מאות שנה ושלשים שנה, ונח תשע מאות וחמשים שנה, וכן כל הדורות עד נח היו חיים שנים רבות, ומאברהם (ומנח) ואילך היו מתמעטים בשנים? אמר לו: בני, רבוי שנים וארך ימים הם מאריך אנפין, ומעוט של ימים ושנים מזעיר אנפין, ומשום זה נאמר באברהם אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה' זעירה. ברוך יהו"ה לעולם אמן ואמן.

לאשלמא לון ביה, והקא רזא דפורקנא.

קצח. עשר דרין הוו מאדם ועד נח, (בראשית ה כח) ויחי למך שתים ושמונים שנה ומאת שנה ויולד בן ויקרא את שמו נח, לאמר זה ינחמנו ממעשינו ומעצבון ידינו, ואמאי, דבקדמיתא הוו טרחין בגלגולין, עד דאתא נח דאיהו שבת, וביה נחו כלהו, וביה אתיישבו, ואפיק לון לעלם.

קצט. אמר רבי אלעזר אמאי הוו קדמאין חייין יומין סגיאין, כגון אדם דאתמר ביה ויחי אדם תשע מאות שנה ושלשים שנה, ונח תשע מאות וחמשים שנה, וכן כלהו דרין עד נח הוו חייין שנין סגיאין, ומאברהם (ג"א ומנח) ואילך הוו מתמעטין בשנין, אמר ליה ברי, רבוי שנין ואריכו דיומין אינון מאריך אנפין, ומעוטא דיומין ושנין מזעיר אנפין, ובגין דא באברהם אתמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה' זעירא.

<p>ספר הזוהר היומי</p> <p>מחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>כרך א תשרי - חשוון</p> <p>סדר: בראשית - מקץ</p> <p>6</p>	<p>ספר הזוהר היומי</p> <p>מחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>כרך ב חשוון - שבט</p> <p>סדר: בראשית - מקץ</p> <p>5</p>	<p>ספר הזוהר היומי</p> <p>מחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>כרך ג שבט - תמוז</p> <p>סדר: בראשית - מקץ</p> <p>4</p>	<p>ספר הזוהר היומי</p> <p>מחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>כרך ד תמוז - אדר</p> <p>סדר: בראשית - מקץ</p> <p>3</p>	<p>ספר הזוהר היומי</p> <p>מחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>כרך ה אדר - תשרי</p> <p>סדר: בראשית - מקץ</p> <p>2</p>	<p>ספר הזוהר היומי</p> <p>מחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>כרך ו תשרי - חשוון</p> <p>סדר: בראשית - מקץ</p> <p>1</p>
--	---	--	--	--	--

